

Din cuprins:

EDITORIAL

2 Toamna se face bilanțul | Ileana Tureanu

ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ

6 Expoziția „Brâncuși - Sublimarea Formei”
10 Europa Nostra. Marea Serată a Patrimoniului European | Sorina Neacșu

PREZENȚE INTERNAȚIONALE UAR

14 Julius Doppelreiter. The neo-romanian architecture style of an austrian origin architect | Olimpia Bratu
18 Decoding Balkans... with love | Raluca Vișinescu
22 Bienala de Arhitectură Veneția 2020.
„Cum vom trăi împreună?” | Gabriela Petrescu

ACTUALITATEA NAȚIONALĂ

24 „Colonia Pictorilor” este un proiect despre continuitate | Alexandra Florea

EVENIMENTUL TOAMNEI

28 Expoziția „Elemente... uitate”. Laurian Ghinițoiu - câștigătorul Architectural Photography Awards 2019 - în slujba pasiunii | Alexandra Florea

ANIVERSĂRI

36 Gipsy 100. Dreptul la arhitectură | Dragoș Ciolacu

EVENIMENTE CALDERON

40 Expoziție de grafică - CARUSEL | Sorin Ștefănescu
42 Bucureștiul tăcut. Detaliile (in)vizibile ale orașului | Andreea Matache
44 Liliana Belea - Identitate prin arhitectură
46 Liviu și oglinzile sale magice | Dunel Cosma

LANSĂRI CU DICHIS

48 Expoziție de fotografie și lansarea albumului monografic „Dimitrie Ionescu-Berechet arhitectul Patriarhiei Române mai bine de 30 de ani”
52 Omagiul discipolului. „Toma T. Socolescu: Ion Mincu” | Olimpia Sultana

SERATA DIPLOMELOR

54 Acești tineri minunați | Dorina Onescu-Tărbujaru
56 Piața Halelor - corespondență cu stația de metrou Piața Unirii 2 | Anamaria Barbu
58 Reamenajarea stației de metrou Universitate | Cosmin Andrei Cehan
60 Reabilitare.
Pasajul Nicolae Bălcescu - Universitate | Gabriel Ionuț Mândrișcanu

ACTIVITATEA STRUCTURILOR TERITORIALE

62 IAȘI. 11 octombrie-15 noiembrie 2019 - „Must-ul de Arhitectură” | Carmina Gheorghită, Mihai Cornelii Drîșcu
66 BACĂU-NEAMȚ. Expoziție Ioana Grigorescu | Liliana Bărgu, Gelu Tudorache

PATRIMONIUL UAR

68 Sibiu, Piața Mică.
Inaugurarea Centrului de Cultură Arhitecturală | Mircea Țibuleac

PUBLICAȚIILE UAR

70 Revista ARHITECTURA | Ana Flutur
76 BIUAR | Ana Flutur
78 BIUAR on-line de Sibiu. Istoria unui voluntariat asumat | Mircea Țibuleac
80 Repere. Revista regională de arhitectură și urbanism | Mircea Grigorovschi
84 Revista presei | Adriana Tănăsescu

BIBLIOTECA UAR

86 Titluri noi din Marea Britanie | Olimpia Sultana

IN MEMORIAM

90 Arh. Bogdan Niculescu-Duvăz (1948-2019) | Mariana Ionescu
92 Arh. Erol Lucian Gafar (1955-2019) | Michaela Gafar

ACTIVITATEA UAR

94 Ședințele Colegiului Director și Senatului din decembrie 2019 | Mirela Mercurianu

LAURIAN GHINIȚOIU
CÂȘTIGĂTORUL
ARHITECTURAL
PHOTOGRAPHY AWARDS 2019

octombrie decembrie 2019

Caseta redacțională

redactare:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR
arh. Ioana Alexe - tehnoredactare
Ana Flutur - secretariat
Răzvan Hatea - fotografii
Claudia Ștefănescu - corectură

coordonator:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR

www.uniuneaarhitectilor.ro/BIUAR
ISSN 1582-2117

arh. Marina Macarie - sigla BIUAR

Se distribuie gratuit.

Contact

Centrul de Cultură Arhitecturală /
Secretariat /
Revista Arhitectura / Biblioteca
str. Jean Louis Calderon, nr. 48,
București, sectorul 2, cod 020038

Secretariat: tel. 021.315.60.73,
0737.01.77.85,
uar_contact@yahoo.com,
secretariat@uniuneaarhitectilor.ro

Revista Arhitectura: tel. 076.819.81.78,
076.819.81.79,
office@arhitectura-1906.ro

Biblioteca (program cu publicul):

SUMAR

EDITORIAL

2 Toamna se face bilanțul | Ileana Tureanu

ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ

6 Expoziția „Brâncuși - Sublimarea Formei”
10 Europa Nostra. Marea Serată a Patrimoniului European | Sorina Neacșu

PREZENȚE INTERNAȚIONALE UAR

14 Julius Doppelreiter. The neo-romanian architecture style of an austrian origin
arhitect | Olimpia Bratu
18 Decoding Balkans... with love | Raluca Vișinescu
22 Bienala de Arhitectură Veneția 2020.
„Cum vom trăi împreună?” | Gabriela Petrescu

ACTUALITATEA NAȚIONALĂ

24 „Colonia Pictorilor” este un proiect despre continuitate | Alexandra Florea

EVENIMENTUL TOAMNEI

28 Expoziția „Elemente... uitate”. Laurian Ghinițoiu - câștigătorul Architectural
Photography Awards 2019 - în slujba pasiunii | Alexandra Florea

ANIVERSĂRI

36 Gipsy 100. Dreptul la arhitectură | Dragoș Ciolacu

EVENIMENTE CALDERON

40 Expoziție de grafică - CARUSEL | Sorin Ștefănescu
42 Bucureștiul tăcut. Detaliile (in)vizibile ale orașului | Andreea Matache
44 Liliana Belea - Identitate prin arhitectură
46 Liviu și oglinzile sale magice | Dunel Cosma

LANSĂRI CU DICHIS

48 Expoziție de fotografie și lansarea albumului monografic
„Dimitrie Ionescu-Berechet arhitectul Patriarhiei Române mai bine de 30 de ani”
52 Omagiul discipolului. „Toma T. Socolescu: ion Mincu” | Olimpia Sultana

SERATA DIPLOMELOR

54 Acești tineri minunați | Dorina Onescu-Tărbujaru
56 Piața Halelor - corespondență cu stația de metrou Piața Unirii 2 | Anamaria Barbu
58 Reamenajarea stației de metrou Universitate | Cosmin Andrei Cehan
60 Reabilitare. Pasajul Nicolae Bălcescu - Universitate | Gabriel Ionuț Mândrișcanu

ACTIVITATEA STRUCTURILOR TERITORIALE

62 IAȘI. 11 octombrie-15 noiembrie 2019 -
„Must-ul de Arhitectură” | Carmina Gheorghită, Mihai Corneliu Drișcu
66 BACĂU-NEAMȚ. Expoziție Ioana Grigorescu | Liliana Bârgu, Gelu Tudorache

PATRIMONIUL UAR

68 Sibiu, Piața Mică. Inaugurarea Centrului de Cultură Arhitecturală | Mircea Țibuleac

PUBLICAȚIILE UAR

70 Revista ARHITECTURA | Ana Flutur
76 BIUAR | Ana Flutur
78 BIUAR on-line de Sibiu. Istoria unui voluntariat asumat | Mircea Țibuleac
80 Repere. Revista regională de arhitectură și urbanism | Mircea Grigorovschi
84 Revista presei | Adriana Tănăsescu

BIBLIOTECA UAR

86 Titluri noi din Marea Britanie | Olimpia Sultana

IN MEMORIAM

90 Arh. Bogdan Niculescu-Duvăz (1948-2019) | Mariana Ionescu
92 Arh. Erol Lucian Gafar (1955-2019) | Michaela Gafar

ACTIVITATEA UAR

94 Ședințele Colegiului Director și Senatului din decembrie 2019 | Mirela Mercurianu

TOAMNA SE FACE BILANȚUL

Toamna se organizează marile evenimente culturale. În Europa și acasă. Toamna se fac bilanțuri, se dau premii, se organizează festivaluri. Toamna este anotimpul cel mai dens cultural. În lume și la noi.

Exelența în condiții de maximă eficiență

La sfârșit de an, Academia Română premiază excelența. Nu știu de ce această ceremonie, pe care mi-aș imagina-o ca evenimentul vieții intelectuale a țării, cu fast, cu atenție, cu recunoștință față de purtătorii de idei și mesaje naționale, cu mândrie și speranță, rămâne marcată de austeritate, grabă, bandă rulantă, strângere de mână pe fugă și sărățele prăfuite. Nu cuantumul premiilor contează. Gestul contează! - dar ce semnificație au aceste premii minuscule, microscopice? Sunt ele proporționale cu interesul pe care îl purtăm muncii de creație, muncii „cu capul”? Dacă nu cuantumul, atunci contează gloria, recunoașterea! Dar, iarăși mă întreb, ce semnifică recordul acesta de viteză cu care se înmânează peste 100 de premii în ceva mai mult de o oră?

„Mulțumesc, nu-mi răspunde, de-abia am timp să pun întrebări!”, spunea Sorescu.

Premiul pentru arhitectură „Duliu Marcu” 2019 a revenit arhitecților Stefan Paskucz și Ildiko Mitru, din Baia Mare, care au reușit, prin tenacitate și competență, să redea orașului una dintre „mărcile” care i-au cinstit numele de mai bine de 100 de ani - „Școala de la Baia Mare”. În mod normal, ar fi trebuit să spun viziune și tenacitate, dar rămân la această ordine deoarece, dacă vrei să faci ceva bun pentru comunitate, pentru spațiul public, pentru locuitori, ai nevoie de o încăpățănare *maramureșeană*. Este o lucrare care s-a întins pe parcursul a 7 ani, dar Reamenajarea Pieței Turnului Sfântul Ștefan a avut nevoie de 11 ani ca să se împlinească. Lucrările semnate **90ptiune** au fost distinse cu premii naționale și internaționale. Prin acest premiu, arhitectura de calitate și arhitecții vizionari și dedicați au fost recunoscuți și cinstiți, la nivel național, și s-au bucurat de aprecierea celui mai înalt for cultural.

Ileana TUREANU - președinte UAR

Copyright: Laurian Ghinițoiu
MVRDV stairs

Copyright: Laurian Ghinițoiu
Fondazione Prada Milan
by OMA

„ELEMENTE... uitate” și recunoașterea internațională

În anul în care Nicolae Porumbescu ar fi împlinit 100 de ani, la Palatul Știrbei - aflat în părăsire pe Calea Victoriei - tinerii arhitecți Laurian Ghinițoiu și Dorin Ștefan Adam au organizat o minunată expoziție dedicată arhitecturii lui Gipsy. Dar expoziția „Elemente... uitate” nu este doar evocarea unui arhitect cu o puternică personalitate și forță, ci și o meditație despre modul în care este percepută, asimilată și preluată creația de arhitectură de către utilizatori, locuitori, vizitatori. Este o expoziție despre artă și modul în care ne raportăm la ea, cu dragoste, cu ură, cu primitivism, cu indiferență.

Și despre modul în care ne raportăm și ne aplecăm în fața valorilor arhitecturii naționale.

Deși Expoziția - de excepție - a fost evenimentul toamnei pe Calea Victoriei, faptul că Laurian Ghinițoiu a fost desemnat Fotografii Anului 2019 dă un plus de greutate și vizibilitate meditației sale. Așa suntem noi, nu vedem cu ochii proprii, ci cu ochelarii altora!

Decoding Balkans

România, prin UAR, a participat, cu 20 de proiecte ale unor tineri arhitecți care s-au remarcat în cadrul BNA 2018 și ale căror proiecte se încadrează în tematica anunțată, la Bienala Balcanică de Arhitectură, organizată la Belgrad. Tema Bienalei a fost „Decoding Balkans” și au fost invitați să încerce răspunsuri la această provocare arhitecți din țările fostei Iugoslavii, Albania, Grecia, Turcia și România.

Am avut onoarea de a face parte din juriul internațional al competiției și amărăciunea de a constata că apropierea geografică nu poate suplina simțul de conservare și solidaritatea celor cu probleme și destine comune sau apropiate. Cu speranța că s-a făcut un prim pas către

apropiere și colaborare, am participat la seminare și expoziții, am vizitat zonele în care se va ridica *Dubaiul Belgrădean*, pe malul Dunării, dar și case reprezentative pentru arhitectura balcanică.

Am adus și două premii ale Bienalei Balcanice de Arhitectură pentru lucrarea colectivului condus de Szabolcs Korodi - *Drumul Sării - de la Sovata la Praid* - proiect premiat și la BNA 2018 - și pentru *Casă de Vacanță în satul Garnic din Munții Banatului*, proiectată de colectivul ARCA STUDIO - premianți și ai BNA 2018.

Nu am *decodat* arhitectura balcanică, dar ne-am pus problema să ne străduim s-o înțelegem și să ne înțelegem.

Doppelreiter la Viena

Iulius Dopellreiter, arhitectul care a înnobit Târgu Jiu, puțin cunoscut de concitadini și aproape necunoscut în afara acestuia, s-a întors în orașul studenției, la Viena. Arhitectul are origine austriacă, tatăl său, Johan Doppelreiter, de meserie dulgher, s-a stabilit în Turnu Severin, unde s-a căsătorit cu româncele Elena. Între anii 1893-1899, Iulius Doppelreiter și-a desăvârșit pregătirea profesională în capitala Austro-Ungariei, unde, prin grija prietenului tatălui său, arhitectul Anton Madele, a făcut practică în diferite birouri de arhitectură (biroul rectorului Politehniciei din Viena, Karl Hasenauer, și biroul profesorului Camillo Sitte, directorul Școlii Superioare de Construcții și Meserii din Viena), pe șantiere de construcții ale Societății Union (clădiri publice și militare).

În luna octombrie, la sediul ICR, expoziția pregătită de colegii din Târgu Jiu, în colaborare cu dna Olimpia Bratu - director al Bibliotecii Județene Gorj, a prezentat lucrările arhitectului Doppelreiter, în orașul în care a studiat și și-a făcut ucenicia. Acum 120 de ani.

Brâncuși la BOZAR

Evenimentul care a inaugurat Europalia* Romania, la Centrul cultural BOZAR din Bruxelles, în prezența suveranilor Belgiei și președintelui României, a fost expoziția dedicată lui Constantin Brâncuși, intitulată „Brâncuși: Sublimarea Formei”, prima retrospectivă a operei sculptorului organizată în ultimii 25 de ani.

În calitate de membru al Consiliului de Conducere al ICR am avut onoarea de a fi invitată la spectacolul de gală inaugural al celei mai ample manifestări dedicate culturii românești din spațiul european și vernisajul expoziției și am avut privilegiul să văd Bruxelles-ul împânzit de imaginile *Muzei Adormite*. Retrospectiva de excepție este recunoscută ca un eveniment cultural major al toamnei europene.

Sunt momente care ar trebui să ne alimenteze speranța și încrederea. Și să ne încarce bateriile.

* **Europalia** este unul dintre cele mai mari festivaluri internaționale de artă care se organizează o dată la doi ani, la Bruxelles. La fiecare ediție, timp de patru luni, o țară este invitată să-și illustreze cultura prin expoziții, concerte, cinema, teatru, literatură etc. În 2019, țara invitată a fost România.

EUROPALIA
BRUXELLES
BOZAR

EXPOZIȚIA „BRÂNCUȘI. SUBLIMAREA FORMEI”

Curator Doina Lemny

„Opera lui Brâncuși emoționează prin puritatea formelor, prin modernitatea sa și printr-un soi de arhaism, cu forme epurate, aproape geometrice, al căror scop nu este să transmită un discurs, ci să concentreze o idee” - spune Doina Lemny, curatorul expoziției.

Cuvintele artistului

- Nu căutați nici formule obscure, nici mistere. Eu nu vă ofer decât bucurie în stare pură. Priviți-mi operele până când le vedeți.
- Nu interogați maestrul! Secretul lor nu trebuie divulgat niciodată.
- Este păcat să strici un material bun scobindu-i găuri ca să faci ochi, păr, urechi. Și materialul meu este atât de frumos cu liniile sale sinuoase care strălucesc ca aurul pur și care însumează într-un singur arhetip toate efigiile feminine ale pământului.
- Materia trebuie să-și continue viața și după ce este modificată de mâna sculptorului. Rolul său plastic trebuie să fie descoperit și păstrat. Să dai materiei un alt rol decât a vrut natura înseamnă s-o ucizi. Materia singură îți sugerează subiectul și forma. Amândouă vin din interiorul ei și nu pot fi impuse din exterior.
- Suprafețele trebuie să aibă aerul că au existat dintotdeauna ca și cum, scoase din materie, își urmează o existență completă și perfectă.

Evenimentul emblematic al EUROPALIA România este expoziția dedicată lui Constantin Brâncuși, care prezintă capodopere ale lui Brâncuși aflate în muzee și colecții private din întreaga lume. Multe piese sunt expuse pentru prima dată alături de lucrări ale contemporanilor săi (Man Ray, Modigliani, Marcel Duchamp și alții) și Rodin, al cărui ucenic a fost. În numeroase săli, vizitatorul poate urmări parcursul cronologic al lui Brâncuși, poate admira fotografiile făcute de însuși Brâncuși, filme făcute marelui artist, telegrame, scrisori, articole din ziare, dar mai ales capodoperele: *Leda*, *Sărutul*, *Rugăciune*, *Cumințenia Pământului*, *Domnișoara Pogany*, *Peștele*, *Muza Adormită*, *Măiastra* și altele.

Muza Adormită este lucrarea emblematică a expoziției, este acea figură adusă la un oval aurit și inclinat, cu suprafața continuă, cu ochii închiși, cu gura întredeschisă într-o fantă asimetrică, a cărei indecizie evocă o prezență nehotărâtă.

După ce a urmat Școala de Arte și Meserii de la Craiova și Institutul de Arte Frumoase de la București (diplomat în 1902), Brâncuși dorește să ajungă la Roma, dar, în 1905, ajunge la Paris unde își petrece restul vieții. La Paris, și-a continuat studiile la Beaux Arts, unde l-a întâlnit pe Modigliani, cu care comenta îndelung noua mișcare ce se iniția. În același timp, spăla și vasele într-un restaurant.

Rodin l-a întâmpinat cu căldură și a devenit asistentul său pentru o scurtă perioadă, dar determinantă, părăsindu-l spunând că „la umbra marilor copaci nu crește nimic”. În acea perioadă, a sculptat bustul unei tinere - *Orgoliul*, o lucrare de început expusă la Bozar.

Din 1908, Brâncuși s-a plasat în mișcarea care a revoluționat arta modernă. Spunea: „Simplitatea nu este scopul artei, se ajunge la ea, în pofida noastră, din dorința de a face lucruri reale care să nu fie carcasa pe care o vedem, ci conținutul pe care îl ascunde”.

Brâncuși lucra în serii: *Cap de copil*, *Sărutul*, *Muza Adormită*, *Măiastra* reiau teme esențializându-le, ca să ajungă la esența lor ascunsă. Expoziția reface marile etape ale creației sale. Se vede cum *Somnul*, *Cap de copil adormit* și *Prometeu* au condus la *Muza Adormită* și la un simplu ou așezat pe o oglindă rotundă - ca *Facerea Lumii*.

Doina Lemny

Remarcabile sunt și fotografiile, desenele și soclurile, neîncetat reinventate de Brâncuși ca făcând parte din lucrare. Expoziția prezintă și lucrări, scrisori, fotografii aparținând prietenilor artistului: Man Ray, Modigliani, Duchamp, Leger.

Expoziția prezintă o suită de fotografii din Atelierul lui Brâncuși, lăsat moștenire statului francez, în anul 1956, contra promisiunii de a putea fi vizitat de public. Atelierul are o replică lângă Centrul Pompidou. În ultimii 15 ani de viață, Brâncuși nu a mai creat aproape nimic, consacându-se prezentării operei sale și transformând atelierul din strada Ronsin într-o operă totală cu zeci de sculpturi, desene, picturi, plăci fotografice, mobilier făcut de maestru, șemineu și spectacole cu dansatoare. Se spune că Brâncuși a fost un amestec de *shaman* și *showman*, care își regiza opera în atelierul pe care-l expunea pentru vizitare. Filmul și fotografia l-au ajutat așa cum se vede din fotografiile expuse (Portretul lui Nancy Cunard).

Doina Lemny - curatorul expoziției

„Aceasta expoziție este o sărbătoare și noi sperăm să fie vizitată de foarte multă lume.

Toate operele sunt valoroase. (...) Nu poți să stabilești o ierarhie. (...) Noi toți am vibrat când a fost instalată lucrarea «Începutul lumii», ovalul perfect. Toată lumea tremura pentru că marmura pusă pe acest disc incredibil, cu reflexe, ne-a zguduit pe toți. Din punctul meu de vedere, aceasta este opera care m-a impresionat cel mai mult”, a afirmat Doina Lemny.

Parcursul biografic al lui Brâncuși este ilustrat prin autoportretele sculptorului. Printre fotografiile se numără și cea care îl ilustrează pe Brâncuși înainte de plecarea „pe jos” din România către Franța. „Brâncuși și-a creat propria legendă și s-a fotografiat în anumite momente din viață, pentru a puncta momentele esențiale. La 28 de ani (n.r. - când a plecat din țară), Brâncuși era conștient de valoarea lui, de aceea cred că și începe să-și creeze legenda și păstrează toate aceste mărturii care vor vorbi mai târziu, în posteritate, despre parcursul său. Face în așa fel să pună piciorul în Paris pe 14 iulie 1904, simbolic. (...) Brâncuși este un adevărat artist, actor, este propriul scenograf și se pune în scenă”, a spus Lemny.

EUROPA NOSTRA

MAREA SERATĂ
A PATRIMONIULUI
EUROPEAN

„Angajamentul neobosit al fiecăruia dintre acești eroi ai patrimoniului este o inspirație pentru noi toți, cei care prețuim și sprijinim patrimoniul nostru cultural.”

Plácido

Domingo - președinte Europa Nostra

„ (...) Fiecare câștigător este unic, dar ei au un lucru în comun: cu toții scriu cele mai de succes povești de patrimoniu. Îi mulțumesc sincer fiecăruia dintre câștigători pentru contribuția sa valoroasă și pentru angajamentul de a conserva, proteja și împărtăși patrimoniul nostru cultural în rândul generațiilor actuale și viitoare. Prin munca lor, ne ajută să ne asigurăm că Anul European al Patrimoniului Cultural 2018 are un impact de durată.”

Tibor Navracsics - comisar european pentru educație, cultură, tineret și sport

Specialiști din domeniul patrimoniului cultural s-au reunit și în acest an pentru European Heritage Awards/Europa Nostra. Reuniunea, desfășurată la Paris, a fost intitulată Summitul Patrimoniului Cultural European. Punctul culminant al evenimentului a fost Marea Serată a Patrimoniului European. Cunoșteam câștigătorii fiecărei categorii din anunțurile anterioare ale Europa Nostra. În cadrul evenimentului însă au fost comunicați cei 7 laureați ai Marelui Premiu, dintre cei 25 de câștigători inițiali. Ei au fost selectați de către un juriu de experți și de Comitetul Director al organizației. Pentru reușitele înregistrate, fiecare proiect laureat al Marelui Premiu a primit câte 10.000 de euro.

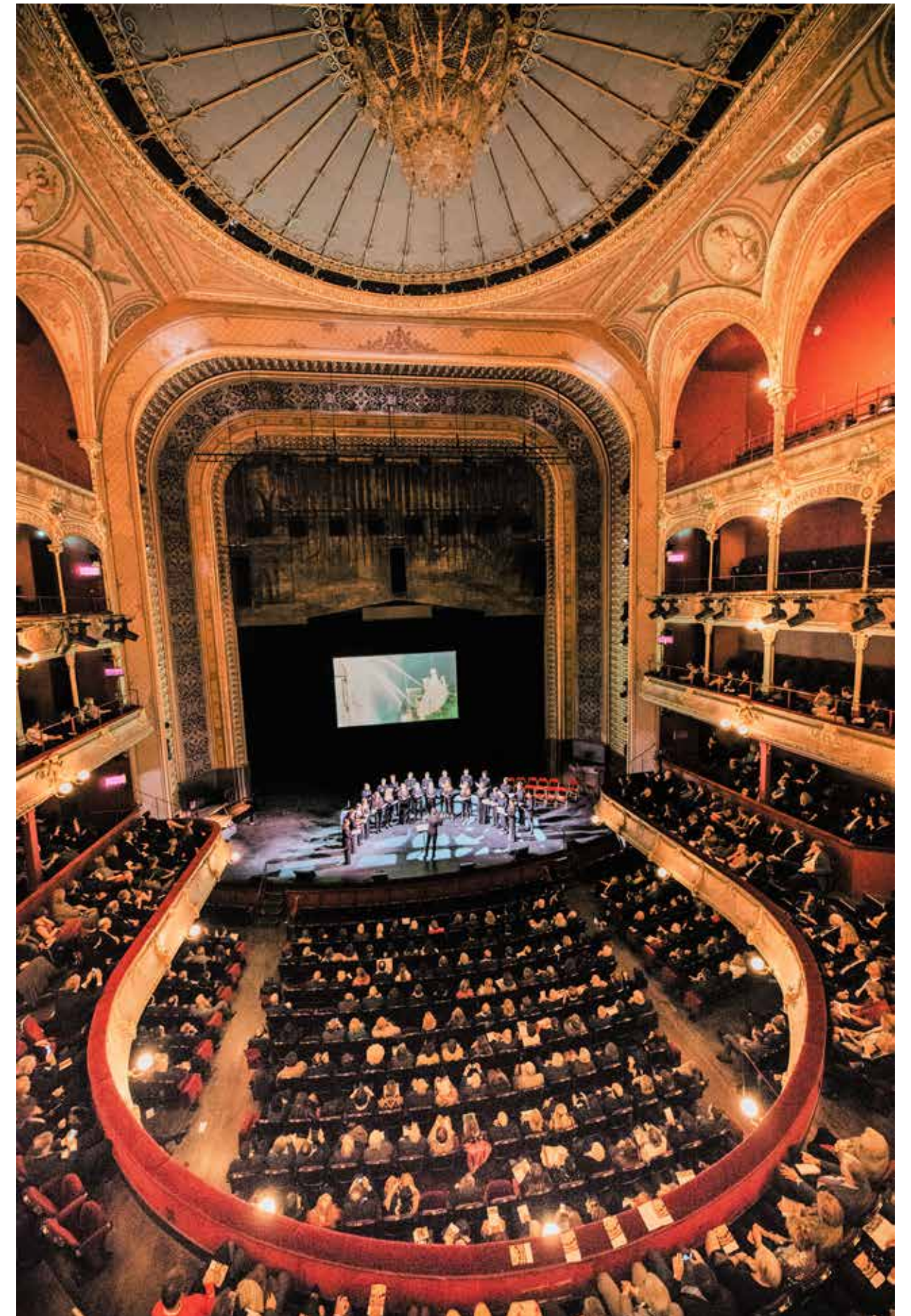
Publicul a putut, la rândul său, alege un proiect preferat. Astfel, **Stéphane Bern a anunțat Premiul Publicului - Așezarea Fortificată din Mutso, Georgia. Desemnarea acestuia a presupus implicarea participativă a societății. Aceasta s-a tradus într-un total de 8.500 de voturi, exprimate online de toți cei interesați.**

Cu evenimentul nefericit din aprilie 2019 în minte și suflet, Brigada de Pompieri Paris a primit European Heritage Award/Europa Nostra Award care să marcheze recunoștința pentru efortul depus în lupta cu incendiul de la Catedrala Notre Dame din Paris.

Ceremonia a avut loc la Théâtre du Châtelet, un spațiu recent restaurat, proiectat în timpul modernizării urbanistice masive întreprinse de Napoleon al III-lea și dirijat de Georges-Eugène Haussmann. Gabriel Davioud a proiectat clădirea. În decorul impresionant și evocator, s-au adunat mai bine de 1.000 de persoane, oficialități ale Uniunii Europene și statelor membre, reprezentanți ai organizațiilor de patrimoniu din Europa.

Trei proiecte din categoria Conservare au primit Marele Premiu - și anume cele din Olanda, Polonia și Spania.

Autor: Sorina NEACȘU - manager cultural al Asociației Culturale Patrimoniu pentru Viitor

La Catedrala Sfântul Bavo din Haarlem se scurgea apă prin acoperiș în interior. Plumbul care ținea laolaltă bucățile de vitraliu nu mai izola eficient. Toate acestea au provocat stricăciuni considerabile elementelor de piatră și lemn din acoperiș. Procesul de restaurare a scos la iveală mai bine intențiile arhitectului și încărcătura simbolică a culorilor folosite inițial. S-au pus bazele unui muzeu, a unor spații pentru concerte sau conferințe.

La Complexul Polonez de Galerii „Regina Louise” s-a avut în vedere securizarea acestui patrimoniu industrial pentru readaptarea lui la nevoile publicului (culturale, educaționale și turistice) și pentru înțelegerea istoriei Poloniei ca bazin carbonifer al Europei. S-au revitalizat structurile supraterane - aproximativ 30 de clădiri din secolul al XIX-lea și mai bine de 5 km de coridoare subterane care le conectează.

Proiectul de restaurare a Oratoriului Palatului Partal, Alhambra, a fost precedat de un studiu care a scos la iveală trei etape de urmat: restaurarea structurii din lemn și a tavanului decorat de la intrare și din coridor, reparații structurale ale acoperișului. În cadrul celei de-a treia etape, au fost restaurate elementele decorative ale dinastiei și

elementele din ghips de pe pereții interiori. Totodată, au fost consolidate zidurile exterioare și pereții despărțitori.

La categoria Cercetare, premiul de excelență a fost acordat proiectului german „RomArchive”, arhivă digitală a populației rrome, cu accent pe domeniul artistic și completată de documente istorice și texte academice. Acest proiect permite populației să-și concentreze mai bine narațiunea identitară în jurul propriei comunități. Din punct de vedere al patrimoniului, acest tip de inițiativă va permite prezervarea cunoștințelor pentru ambele subtipuri - tangibil și intangibil.

În ceea ce privește categoria Serviciu Dedicat, proiectul norvegian „Fortidsminneforeningen” a primit Marele Premiu pentru rolul de management și protecție al patrimoniului Norvegiei. Acest proces laborios se bazează pe o rețea strânsă și funcțională de voluntari, care numără peste 7.000 de astfel de membri. După 175 de ani de protejare și efort depus în direcția conștientizării importanței patrimoniului, organizația menține în prezent 40 de proprietăți, în cooperare cu Directoratul Norvegian pentru Patrimoniul Cultural.

Categoria Educație, Training și Creșterea Conștientizării a avut doi câștigători ai Marelui Premiu. „Radarul Istoric 1938” a pornit din Viena, la inițiativa unui grup de producători de film, istorici și programatori pentru a transmite povestea Anschluss (anexarea Austriei la Germania nazistă în 1938). Proiecția a avut loc în Ballhausplatz, Viena, și a ajuns, prin mijloace moderne, la mii de utilizatori, prin internet, radio, televiziune, telefoane mobile, dar și mijloace analog - vederi, seminare, tipărituri. Juriul a apreciat efectul proiectului asupra înțelegerii rolului individual în păstrarea valorilor comune ale societății noastre. „Stewarzii Patrimoniului Cultural” din Germania a fost conceput pentru salvarea patrimoniului sirian prin capacitatea specialiștilor sirieni din domeniul patrimoniului, care locuiesc în prezent în Turcia. Juriul a apreciat relevanța pan-europeană a acestei situații de actualitate.

Summitul organizat de Europa Nostra s-a desfășurat, în acest an, sub înaltul patronaj al președintelui Republicii Franceze, Emmanuel Macron. A fost sprijinit de Comisia Europeană, Fundația pentru Patrimoniu, Misiunea Bern și

mulți alți parteneri din Franța și din restul Europei. Fiecare proiect câștigător al Marelui Premiu este o oglindă a societății care crede tot mai mult în puterea educativă a patrimoniului. Palierele public și privat au lucrat de multe ori împreună pentru rezultate de excepție.

European Heritage Awards/Europa Nostra Awards au fost lansate de Comisia Europeană în 2002 și au fost organizate de Europa Nostra în fiecare an. În acest interval de timp, au fost depuse 3.032 de aplicații, din 39 de țări. Proiectele au mereu în vedere standarde excepționale în ceea ce privește patrimoniul - conservare, cercetare, management, voluntariat, educație etc. Direct și indirect, aceste eforturi cumulate, prezentate la finalul anului, în condiții care inspiră la rândul lor, contribuie la creșterea gradului de conștientizare a importanței vitale a protejării patrimoniului nostru comun și a asumării conștiente a viitorului. Premiile sunt finanțate de Programul Europa Creativă al Uniunii Europene.

Sursă foto: www.europanostra.org | ©EuropaNostra

VIENA
INSTITUTUL
CULTURAL
ROMÂN

JULIUS DOPPELREITER THE NEO-ROMANIAN ARCHITECTURE STYLE OF AN AUSTRIAN ORIGIN ARCHITECT

Când am pornit pe drumul cunoașterii arhitectului Julius Doppelreiter nu ne-am dorit decât să îl aducem în atenția contemporanilor gorjeni, dar și români pe cel datorită căruia Târgu Jiu, dar și alte locuri din Gorj au personalitate și rămân, în ciuda trecerii timpului, fermecătoare. În demersul nostru de cercetare prin arhive și de străbătut Gorjul în lung și în lat pentru a-i surprinde în fotografii creațiile realizate, nu ne-am imaginat niciodată că vom prezenta personalitatea și opera lui Iulius Doppelreiter la originile sale prin filiație și formație, în Austria, la Viena.

Grație Uniunii Arhitecților din România, prin grija doamnei arhitect Ileana Tureanu, în perioada 17 octombrie-23 noiembrie 2019, Institutul Cultural Român din Viena a găzduit expoziția „Julius Doppelreiter - 1878-1954. Stilul neo-românesc al unui arhitect de origine austriacă”.

Născut la Turnu Severin în 1878, Julius, fiul dulgherului austriac Johann Doppelreiter și al româncei Elena, se formează ca profesionist între 1893-1899 la Viena și Brno, unde a urmat cursurile Școlii de Construcții și Arhitectură, completate cu practică în birourile de arhitectură ale arh. Karl Hasenauer, rectorul Politehnicii din Viena, și arh. Camillo Sitte, directorul Școlii Superioare de Construcții și Meserii din Viena. La întoarcerea în România a lucrat pentru Ministerul de Război diferite edificii militare în Turnu Severin, Calafat, Craiova, Târgu Jiu, Galați. Apogeul vieții profesionale îl trăiește în Târgu Jiu, unde se stabilește din 1904. Aici realizează până la sfârșitul vieții, ca proiectant sau antreprenor, numeroase lucrări (peste o mie, după cum el însuși mărturisea) pentru beneficiari publici și privați din oraș, dar și din alte locuri pitorești ale județului Gorj. Trecerea timpului a făcut să nu se mai păstreze toate, dar proiectul nostru a reușit să documenteze până în prezent 76 de edificii în Târgu Jiu și județul Gorj, unele dintre ele primind recunoașterea valorii lor arhitecturale, 8 imobile fiind înscrise în lista monumentelor istorice.

Cele 24 de panouri ale expoziției, alături de catalog și pliantul de prezentare, au reușit să pună în valoare stilul arhitectural inconfundabil al lui Doppelreiter: imobile cu parament din piatră la parter și intrări acoperite, ferestre largi care alternează cu pridvoare cu coloane care susțin arcade rotunde încântătoare, acoperișuri înalte, cu învelitoarea din țiglă ceramică, grija pentru realizarea fațadelor, indiferent dacă este fațada „de la drum” sau cele secundare. Conceptul expoziției prezentate în capitala Austriei a fost realizat de arh.

Autor: Olimpia BRATU

Ioana Alexe, care a reușit să surprindă detalii importante ale creației autorului: decorația fațadelor care se remarcă prin separarea registrelor fiecărui nivel prin brăie profilate, multitudinea profilelor ferestrelor, cu diverse forme cu profilaturi, dar și prezența de mozaicuri policrome, dovadă a colaborării cu artiștii plastici din epocă, mai cunoscută fiind cea cu pictorul Iosif Keber.

Selecția lucrărilor prezentate a cuprins imobile cu funcțiuni diferite - locuințe, sedii de primării, școli, dispensare, elementul comun fiind marca stilului arhitectural al lui Doppelreiter, de sursă neo-românească ce folosește materiale naturale, tradiționale: piatră de râu, lemn pentru pridvoare, tâmplăria și ancadramentele ferestrelor și ușilor, țiglă ceramică pentru învelitori și gresie ceramică pentru pavimente, ceea ce îl face ușor de recunoscut nu doar în Târgu Jiu, dar și în mediul rural, acolo unde soluția arhitecturală se îmbină atât de frumos cu amplasamentul în peisajul natural al Gorjului, încât locurile capătă un farmec și o noblețe aparte.

Seara vernisajului a fost un moment magic, am simțit cum se creează o comunitate într-o comunitate profesională,

cea a arhitecților. Cuvântul de deschidere i-a aparținut coordonatorului proiectului, domnul arh. Mihai Maicovschi. I-a fost alături întreaga echipă care a lucrat cu respect, plăcere și profesionalism pentru cercetarea și prezentarea operei lui Julius Doppelreiter: gorjenii arh. Iulian Cămui, arh. Doru Pasăre, arh. Alexandru Cămui, arh. Alexandra Pasăre, arh. Claudiu Cârțumaru, cond. arh. și artist plastic Daniel Semenescu. În public, pe lângă alte persoane interesate, s-au aflat arhitecți din Austria, dar și arhitecți români stabiliți la Viena. Iar pentru împlinirea sentimentului de solidaritate, traducerea în limba germană a fost făcută de un gorjean stabilit la Viena, Sabin Popescu.

Am plecat acasă cu sentimentul împlinirii unei datorii față de o personalitate aparte a școlii tradiționale neo-românești, Julius Doppelreiter, „gorjeanul” de origine austriacă ce s-a dovedit a fi foarte prolific, cu forța de a ataca și soluționa toate programele vremii, cu un simț special al încadrării în contextul natural și cu abilitatea de a crea ambianțe urbane de ținută, dar și cu dragoste față de valorile tradiționale ale arhitecturii gorjene.

**BELGRAD
BIENALA
DE ARHITECTURĂ
BALCANICĂ**

Autor: Raluca VIȘINESCU

**DECODING BALKANS...
WITH LOVE**

Ultimii ani marchează trecerea Balcanilor de la neliniștile generatoare de conflicte interetnice (ce l-au caracterizat la fiecare început de secol), la strămutarea energiilor într-o efervescentă competiție culturală. Aceasta având în gând nu dezbinarea, ci, dimpotrivă, stimularea și cunoașterea reciprocă.

După efortul demn de aplaudat al arhitecților sloveni de a construi o **platformă** care să adune producțiile de arhitectură și design ale țărilor din regiunea sud-est europeană, afirmând cultura pe care istoria comună a scos-o mai puțin în față decât pe cea a starurilor occidentale ale arhitecturii și designului și organizând întâlniri și premieri anuale în cadrul Lunii Designului din Ljubljana, arhitecții din Belgrad au pornit la realizarea **Bienalei de Arhitectură Balcanică**, ajunsă în 2019, la a 4-a ediție.

Manifestările Bienalei de la Belgrad au cuprins expoziția de proiecte și Conferința „Decoding Balkans”. România a fost invitată să participe la ambele evenimente, avându-i vorbitori în cadrul conferinței pe Ana Vasilache, Ileana Tureanu și Cătălin Berescu, membru în Juriul Concursului pe Ileana Tureanu, și Uniunea Arhitecților din România ca participant în expoziție cu o selecție de 20 de proiecte remarcate în cadrul Bienalei Naționale de Arhitectură din 2018.

Apreciind demersurile și ambițiile de capitale culturale regionale ale ambelor orașe foste iugoslave, nu putem însă să nu remarcăm dimensiunea într-adevăr

AIM Studio
Local community center Gotici
Tuzla, Montenegro, 2017

DAVOR BUŠNJA
Country house Korčari
Pogorje, Croatia, 2017

balcanică a Belgradului, manifestată prin organizarea Bienalei. Nepreveniți de acest aspect, însă dotați cu o intuiție pe care istoria balcanică ne-a conferit-o, selecționerii echipei participante spre a reprezenta arhitectura românească la Bienala de la Belgrad au reușit întrunirea unui grup de arhitecți deopotrivă ilustrativi național, dar și capabili în a se adapta condițiilor organizării.

Aula Universității din Belgrad, prezentând un public în număr foarte restrâns însă multinațional, a reușit să exprime întreaga esență a Balcanilor, îmbinând intimitatea cu pluralismul. În acest context, prezentările delegației României, atât din cadrul conferinței, cât și cele ale unui număr de patru proiecte (Cătălin Trandafir: Filofi și Trandafir - Restaurant Werk; Constantin Hârțan: H Studio - Centrul Cultural Cucuteni; Lidia Păcurar: Arhigest - Casa din Pământ; Raluca Vișinescu: Bloc Office - Casă de Vacanță din Măgura) aflate în expoziție au reușit să îl capteze și să succite discuții ulterioare de un real interes. Și în primul rând prezentarea doamnei arhitect Ileana Tureanu despre modul de organizare al Bienalei Naționale de Arhitectură

KOKOLJARI / Chickenville
SKROZ
Rakov potok, Slovenia, 2017

astfel încât evenimentele acestea să acopere toate zonele geografice ale României și să beneficieze de o participare corespunzătoare au punctat atât un contrast, cât și un exemplu pentru organizarea Bienalei de la Belgrad, pentru care sperăm o continuitate și o creștere de care sigur ne vom bucura împreună toate statele balcanice.

Pe de altă parte, dacă Bienalei de Arhitectură Balcanică de la Belgrad i-a lipsit prezența unui public adecvat numeric, evenimentele și expoziția nu au fost nicidecum lipsite de conținut, dimpotrivă! Pe lângă prezențele așteptate ale unor birouri bine-cunoscute internațional din Slovenia și Croația (Enota, GMS Architects), Bienala de la Belgrad a expus proiecte valoroase din Muntenegru, Serbia, România, Bulgaria etc. Au fost remarcate și premiate AIM Studio - Local Community Center Gošići (Muntenegru), Branislav Mitrović - Hotel Kamenevo (Muntenegru), Dva Arhitekta - Vinarija Galić (Croația) și din România proiectele Studio Arca - Bohemian Retreat și Vallum - Drumul Sării, Sovata.

Și nu în ultimul rând, orașul Belgrad a punctat mai ales cu consistența urbană a zonei antebelice, dar și cu învățămintele de tras din greșelile tranziției de la comunism la o societate liberă.

Țesutul urban dens, dominat de imobilele P+6 construite în front continuu și alăturând firesc epoci și stiluri arhitecturale diferite (clasicism, art nouveau, brutalism, stilul internațional și arhitectura contemporană) este completat de spațiile stradale ale căror trotuare au lățimea de minimum 4,5 m, permițând amplasarea meselor și scaunelor cafenelelor, băncilor și mobilierului ce creează cadrul unei atmosfere urbane vibrante.

Cele câteva exemple de arhitectură veche prezintă un trecut cultural valoros, de influență otomană. Se remarcă palatul prințesei Ljubica, cu hamamul și zona de taifas modelate cu mare finețe, contrastând cu beciurile cu ziduri și bolți puternice, masive.

Iar actuala epocă este preocupată cu remodelarea și curățarea malurilor râurilor Sava și, ulterior, al Dunării, aducându-le la o imagine unitară și la o reparare urbană și peisageră după ce avântul deschiderii de noi restaurante a poluat malul Savei cu terase plutitoare alăturate aleatoriu și nu de puține ori rămase în paragină peste ani.

Împreună, Bienala de Arhitectura Balcanică și imaginea dinamică și în evidență transformare a orașului Belgrad conturează o societate care se străduiește să își reia locul de capitală culturală și economică zonală.

CONCURS
NAȚIONAL

BIENALA DE ARHITECTURĂ VENEȚIA 2020 „CUM VOM TRĂI ÎMPREUNĂ?”

Pe 10 octombrie 2019, MCIN, MAE, ICR și UAR au anunțat lansarea concursului național pentru selectarea proiectului care va reprezenta România la cea de-a 17-a ediție a Expoziției Internaționale de Arhitectură - *La Biennale di Venezia*, concurs public de creație deschis participării autorilor individuali sau reuniți în grupuri, ori persoanelor juridice fără scop patrimonial (organizații neguvernamentale).

Expoziția Internațională de Arhitectură - *La Biennale di Venezia* este un eveniment internațional de prestigiu ce ilustrează un dialog intercultural de mare amploare între țările lumii. Tema celei de-a 17-a ediții a Expoziției Internaționale de Arhitectură - *La Biennale di Venezia*, lansată de către curatorul acestei ediții, Hashim Sarkis - „How we will live together” („Cum vom trăi împreună?”). aduce în discuție necesitatea unui nou contract spațial, în contextul extinderii diviziunilor politice și accentuarea inegalităților economice la nivel global, făcând apel la arhitecți pentru a concepe spații în care să putem trăi cu generozitate *împreună*.

Expoziția va avea loc în perioada 23 mai-29 noiembrie 2020, cu pre-vizionare pentru specialiști și presă în zilele de 21 și 22 mai 2020.

Pe 5 noiembrie 2019, la sediul Uniunii Arhitecților din România, a avut loc o discuție informală construită în jurul participării României la Expoziția Internațională de Arhitectură - *La Biennale di Venezia*. Discuția a fost condusă de către domnul arh. Attila Kim, comisarul României la cea de-a 17-a Expoziție Internațională de Arhitectură de la Veneția, și de către doamna arh. Ileana Tureanu, președintele Uniunii Arhitecților din România. La întâlnire a participat domnul Romeo Cuc, curatorul și autorul proiectului MNEMONICS, care a reprezentat România la ediția din 2018 a Bienalei.

Attila Kim și Romeo Cuc au stat de vorbă cu tinerii care doresc să participe la competiție și care au fost interesați să afle cât mai mult și cât mai multe despre Bienală, despre condițiile și așteptările participării, probleme de principiu și detalii de zi cu zi.

Proiectul care va reprezenta România la cea de-a 17-a ediție a Expoziției Internaționale de Arhitectură - *La Biennale di Venezia* se va realiza în două spații expoziționale: Pavilionul României din Giardini della Biennale și Noua Galerie a Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistică de la Veneția.

Desemnarea echipei câștigătoare a Concursului național și care va reprezenta România la Bienală în 2020 se va anunța în luna ianuarie.

PREMIUL
„DUILIU MARCU”
PENTRU
ARHITECTURĂ
AL ACADEMIEI
ROMÂNE
2019

„COLONIA PICTORILOR” ESTE UN PROIECT DESPRE CONTINUITATE

Interviu cu Ildiko MITRU și
Ștefan PASKUCZ

realizat de Alexandra FLOREA

Premiul „Duliu Marcu” în domeniul creației arhitectonice al Academiei Române recompensează performanța culturală și științifică românească, concretizată în opere individuale ieșite din comun în domeniul protejării, afirmării, promovării valorilor arhitecturale românești, al apărării patrimoniului construit și al salvării unor valori fundamentale ale culturii românești.

În anul 2019, UAR i-a propus pentru a fi distinși cu *Premiul Duliu Marcu* pe arhitecții Ștefan PASKUCZ și Ildiko MITRU din Baia Mare, pentru activitatea lor de arhitecți și restauratori. Cei doi au dat dovadă de un înalt simț al responsabilității, abnegație și creativitate dedicate descoperirii, salvării și restaurării valorilor patrimoniului cultural aflat în nordul țării, în zona Maramureșului.

Arh. Ștefan PASKUCZ și arh. Ildiko MITRU au contribuit, în mod fundamental, la restaurarea unui număr impresionant de spații publice, construcții din lemn sau zidărie. Merite unice le revin arhitecților pentru salvarea, restaurarea și reintroducerea în circuitul vieții moderne a zonei cunoscute ca Școala de la Baia Mare - componentă de referință a patrimoniului construit național.

Una dintre cele mai importante lucrări realizate de cei doi arhitecți, în aproape 11 ani, este reabilitarea Pieței Cetății din Baia Mare.

Lucrarea propusă pentru premiere în anul 2019, **Restaurare și Reabilitare Colonia Pictorilor din Baia Mare**, a fost inaugurată în octombrie 2017 și este una dintre cele mai ample acțiuni de redare către comunitate a unui complex cu mare semnificație culturală. Proiectul are câteva trăsături de mare însemnătate: este cel mai prestigios și complex ansamblu realizat de autoritatea locală în colaborare cu UAP din România și cu o echipă de arhitecți de-a lungul mai multor ani, a fost redat comunității unul dintre simbolurile culturale ale orașului. *Colonia Pictorilor* este un proiect cultural vechi de peste 120 de ani care a condus la un spațiu în care artiști de diferite etnii se întâlneau, realizând lucrări recunoscute, ulterior, ca aparținând *Școlii de la Baia Mare*. Proiectul este expresia unei restaurări creative cu acordarea respectului cuvenit caracterului construcțiilor existente, dar și cu o infinită sensibilitate și imaginație. Proiectul a reînviat spiritul *Școlii de la Baia Mare*.

Ileana TUREANU

Alexandra Florea: *De ce este importantă Colonia Pictorilor pentru Baia Mare?*

Ștefan Paskucz: Noi ne-am propus să redăm municipiului Baia Mare unul dintre brandurile sale, un element major al identității sale. Totul a început, ca un fenomen artistic, în 1896, când un primar foarte deschis la minte, Oliver Thurman, l-a invitat pe Hollósy Simon să picteze la Baia Mare, acesta fiind profesor la München. Pe data de 5 mai, Hollósy Simon a venit împreună cu studenții săi la Baia Mare, pentru a participa la o școală de vară. Primarul orașului Baia Mare i-a primit cum se cuvine, asigurându-le cazare și masă.

Ildiko Mitru: Deci, un armean plecat din Sighet, profesor la München, a venit cu studenții lui la școala de pictură.

Ș.P.: De curând, am aflat cum a ajuns Oliver Thurman la München. El avea acolo niște prieteni, iar la un

moment dat l-a căutat pe Hollósy, spunându-i că vrea să-i facă portretul. Hollósy i-a dat sarcina unui student, însă acesta n-a terminat portretul. Atunci, primarul i-ar fi spus lui Hollósy: „...păi, atunci veniți în mai la Baia Mare și terminați-mi și portretul”. Astfel au fost puse bazele Școlii de Vară de la Baia Mare. Era exact perioada în care începeau răzvrătirile împotriva academismului în Europa. Pictorii ieșeau în aer liber ca să picteze, spre exemplu la Școala de la Barbizon. Așa au ajuns și la Baia Mare. Au început să vină din ce în ce mai mulți pictori foarte buni, au făcut această școală, au început chiar să ia și premii.

Din păcate, acest primar a murit și nimeni nu a continuat proiectul, care trebuia să se facă în Parcul Regina Maria sau pe Câmpul Claustrului. Peste cinci ani, un alt primar a dat locația actuală a Coloniei Pictorilor, aici găsim-o, odinioară, o mlaștină a orașului. A spus că, din procentul de 2% din taxa pe alcool se va construi Colonia pentru artiști. Au început pas cu pas, cu două ateliere - cele ale pictorilor Károly Réthy și Béla Iványi-Grünwald. Ei au ocupat aceste două locuri, însă după câțiva ani au plecat și au întemeiat alte două colonii în Ungaria, de altfel, foarte cunoscute. Colonia-mamă era în Baia Mare, iar celelalte două colonii din Ungaria erau Kecskemét și Szentendre. În 1905, erau doar cele două clădiri, însă după 1911 activitatea s-a întezit, iar pictorii au început să câștige și foarte multe premii.

De atunci, băimărenii și orașul au investit mulți bani în construirea altor două clădiri. Una dintre clădiri are patru ateliere unde profesorii puteau locui și picta și un atelier mai mare folosit pentru sculptură, prevăzut, de asemenea, cu două săli mici unde profesorii puteau locui. Din studiul istoric știm că s-a mai păstrat o mică bucată din fațada Secession, aceasta fiind desenată de Bálint Zoltan și Jambor Lajos, doi arhitecți din Oradea. Așa a început să se dezvolte Colonia. Școala s-a oprit în '47, atunci când au venit comuniștii. De fapt, și în război a avut o mică perioadă de întrerupere, după care a continuat să existe. În acest ansamblu-incintă sunt 5 clădiri, cele 3 istorice despre care v-am povestit și încă două construite de UAP în 1970.

I.M.: În Baia Mare a avut loc un fenomen interesant. Existența orașelor studențești, a universităților impune în mentalul colectiv faptul că ele au o însemnătate foarte

mare. În Baia Mare, un oraș cu o populație de circa 30.000 de locuitori, pe vremea aceea, oamenii primeau în casă pictorii pentru o ciorbă, pentru o pâine, iar în schimb erau răsplătiți cu tablouri.

Astfel a devenit o dorință, o tendință colectivă de a deține tablouri, dorința de a avea artă în propria casă. Așa s-a perpetuat proiectul ăsta. El e mai frumos prin însăși ideea de continuitate a școlii de pictură, care s-a conservat pe termen lung.

A.F.: În intervenția de arhitectură, cum ați reușit să păstrați specificul locului și care este limbajul arhitectural pe care l-ați utilizat?

Ș.P.: De fapt, ideea proiectului a fost tocmai aceea de a conserva tot ce a fost construit înainte, iar acest lucru se poate vedea. Casele istorice au fost conservate și restaurate, aduse la forma lor inițială.

I.M.: Reconstituite în mare parte.

A.F.: Deci pastişă?

Ș.P.: Nu. Clădirile erau extrem de parazitare. Unul și-a mai făcut o bucătărie, altul anexe și cămăruțe, una-alta și atunci a trebuit să curățăm și să readucem totul, cât de cât, la forma inițială, conform documentelor istorice. Practic, asta a fost ideea proiectului, fără să facem pastişă. Tot ce este nou este făcut într-un limbaj contemporan.

I.M.: Poate termenul corect nu e, de fapt, reconstituire, pentru că este vorba despre restaurarea părții autentice și, pe urmă, completarea acesteia pentru a o aduce la destinația de care avea nevoie ca să funcționeze, totul cu aport de arhitectură contemporană. Astfel, se pot observa toate epocile de intervenție.

Ș.P.: De fapt, plimbându-te, vezi cronologia lucrurilor. Eu, personal, țin foarte mult ca arhitectura contemporană să fie foarte bine delimitată. În ceea ce privește limbajul estetic și cromatic, ca materiale caracteristice am folosit doar corten și beton aparent. În acest fel, se poate face foarte ușor diferența între clădirea de la 1905, cea de la 1911, cele de la 1970 și ce e nou construit. Clădirile istorice au fost conservate și restaurate cu precizie, inclusiv desenul tâmplăriilor și al ferestrelor este identic cu ce era acolo odinioară.

BUCUREȘTI
 PALATUL
 ȘTIRBEI

EXPOZIȚIA „ELEMENTE... uitate” Laurian Ghinițoiu - câștigătorul Architectural Photography Awards 2019 - în slujba pasiunii

Autor: Alexandra FLOREA

De curând, arhitectul și fotograful Laurian Ghinițoiu a câștigat trei categorii separate (Locuințe Sociale, Exterior și Clădiri Locuite) în cadrul **Architectural Photography Awards**, ediția din 2019.

Cu aceasta ocazie, Ghinițoiu a declarat: „Mă simt norocos pentru că am fost selectat câștigător al celor trei categorii. Aceste premii îmi confirmă convingerea că, dacă îți dedici atenția și munca în slujba pasiunii, poți atinge rezultate remarcabile. Sentimentul că sunt apreciat pentru munca mea este cel care îmi dă energia și voința de a continua să fac ceea ce fac, sperând că exemplul meu îi va inspira pe alții să-și urmărească visurile, exact așa cum munca altor profesioniști m-a inspirat pe mine”.

Laurian Ghinițoiu s-a născut în Satu Mare și a obținut diploma în arhitectură la facultatea din Iași. După terminarea facultății, s-a mutat în Germania, unde a frecventat cursuri masterale, începând cu anul 2014, în cadrul Dessau International Architecture (DIA), lucrând de asemenea doi ani ca arhitect. La scurt timp, și-a îndreptat atenția către fotografia de arhitectură, urmând un crez deosebit al arhitecților care găsesc în fotografie un instrument de documentare a arhitecturii, călătorind astfel prin întreaga lume pentru proiecte proprii sau comenzi. În câțiva ani, fotografiile lui au început să primească distincții în competiții internaționale precum Arcid Awards (2015, 2016, 2017, 2018), Sony Awards (2016), The Architecture Photography Awards (2017, 2018). A publicat în

Architectural Record, Phaidon, Domus, A+U ș.a. Cariera lui profesională se extinde și în sfera educației, întrucât predă cursuri de fotografie la DIA și organizează workshopuri în școlile de arhitectură.

Referitor la sursele sale de inspirație, Laurian a declarat: „Orice lucru cu care interacționez este o sursă de inspirație pentru mine, în special atunci când călătoresc - oamenii pe care-i întâlnesc în călătoria mea, poveștile pe care le aud... Prima mea interacțiune cu fotografia a început aproape întâmplător, descoperind ruralul României, informalitatea sa, viața simplă de acolo, atmosfera și lumina. Experiența arhitecturală reprezintă baza a aproape tot ce fac acum, fie că este fotografie sau nu. Proiectele din facultate puneau mereu în discuție și provocau limitele contextului existent - fizic sau nu. Asta mi-a oferit o oarecare înțelegere pentru ceea ce reprezintă acum subiectele mele în fotografie. În mod frecvent, mă inspiră munca unor arhitecți de renume, precum Junya Ishigami și Asif Khan sau arta vizuală creată de artiști precum Andreas Gursky sau David Hockney. De asemenea, o sursă de inspirație pentru mine o reprezintă

munca și stilul de viață ale lui Iwan Baan sau instantaneele urbane ale lui Vivian Maier, iar lista poate continua”.

Influențat de artiștii pe care i-a studiat de-a lungul întregii sale cariere fotografice, Laurian își dezvoltă un simț jurnalistic puternic, încercând, prin munca sa, să documenteze caractere, mentalități și emoții.

Sfârșitul lunii octombrie îl găsește expunând la București, în cadrul Palatului Știrbei, colecția lui de *Elemente... uitate*, o expoziție care s-a bucurat de un real succes. Baza documentară de care s-a folosit a fost creația arhitectului Nicolae Porumbescu, legând evenimentul de centenarul marelui arhitect român. Instalația fotografică și-a asumat un rol documentar, jurnalistic prin investigarea celor mai importante locuri unde a construit arhitectul. Folosindu-se de contrast, lumină, detalii și de oameni, Laurian reușește să surprindă esența arhitecturii lui Porumbescu, o arhitectură modernă, complexă, puternică prin detalii și materialitate.

Abordarea sa nu este planificată în detaliu, ci se referă, mai degrabă, la surprinderea situațiilor neașteptate, a acelor momente unice care alcătuiesc un cadru bun.

GIPSY 100

„DREPTUL LA ARHITECTURĂ”

Tradiționalul de acum Festival de arhitectură ieșean „MUST” - cum l-ai pronunța, tot bine sună! - a ajuns la ediția jubiliară a 5-a și a ținut mai bine de o lună. Totul a început, însă, în 2014, când se împlinesc 95 de ani de la nașterea lui Nicolae Porumbescu, arhitectul de suflet al Iașilor. Atunci am organizat o conferință sub genericul „Dreptul la arhitectură” - citându-l pe maestrul nostru - unde au depănat amintiri foști și actuali profesori și studenți. Cu aceeași ocazie, am organizat și o expoziție cu lucrările sale și am dezvelit, în atriumul facultății înființate de Porumbescu, un basorelief-efigie cu profilul său. Evenimentul a avut succes și ne-am propus să-l reedităm, fiind stimulați și de „Uzina de Apă” a colegilor din Suceava, așa că, de la ediția următoare, a căpătat numele celui care l-a consacrat.

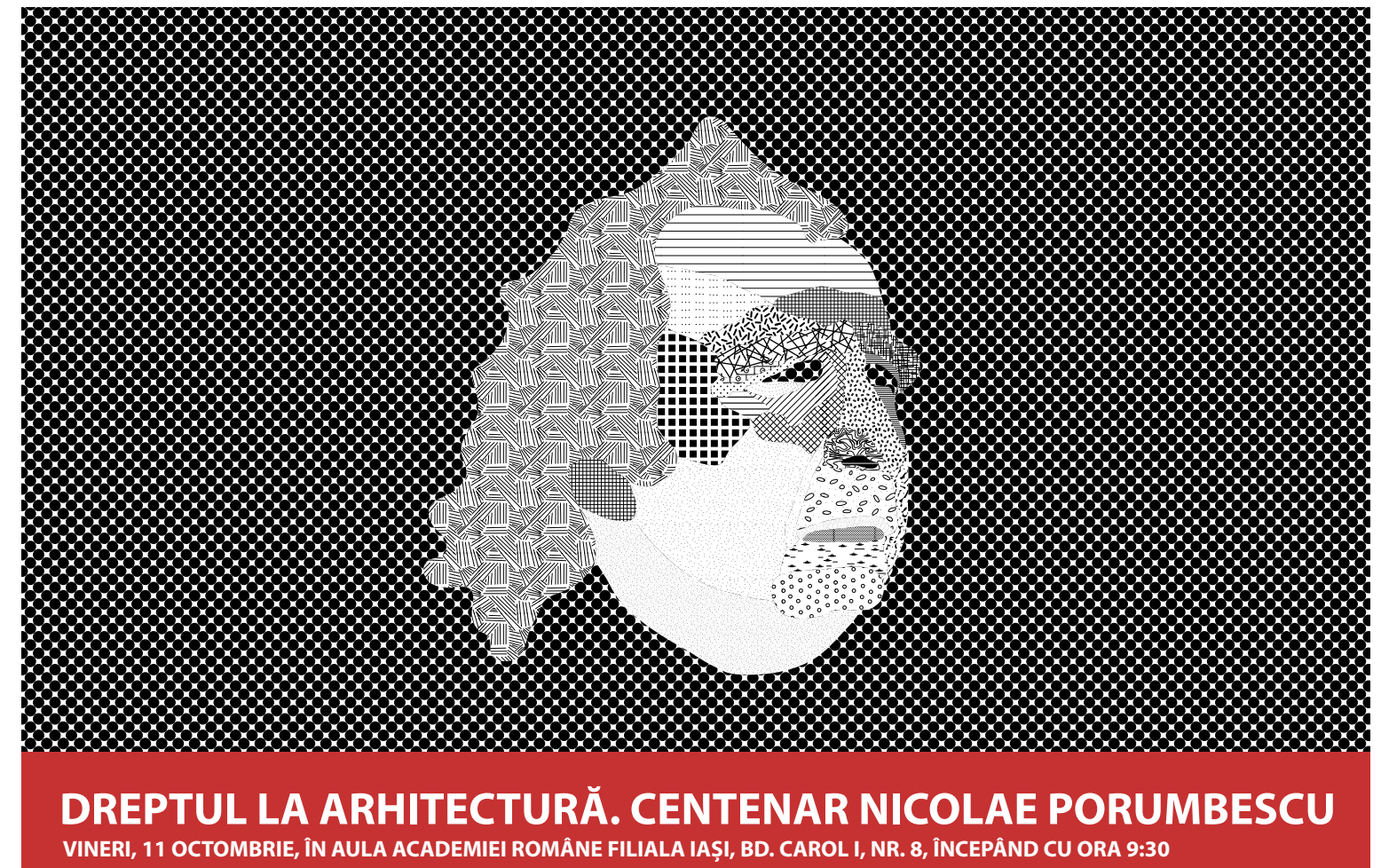
Anul acesta, fiind centenar Nicolae Porumbescu, MUST-ul s-a înscris în seria de evenimente care l-a omagiat pe arhitect și a debutat, pe 11 octombrie, cu o zi dedicată celei de a doua ediții „Dreptul la arhitectură”. Evenimentul a fost prilejuit, în primul rând, de centenarul nașterii lui Porumbescu, dar, în subsidiar, am încercat prin acțiunea noastră să le transmitem celor tineri valoroasa moștenire arhitecturală pe care ne-a lăsat-o. Pentru aceștia din urmă aș aminti sumar câteva repere din bogata sa operă:

- Nicolae Porumbescu a fost unul dintre cei mai originali arhitecți din perioada totalitară, făcând din aceasta una suportabilă și demonstrând că un caracter autentic poate răzbate în orice situație;

- A descoperit puterea expresivă a modelajului și apoi a arhitecturii încă din tinerețe, lucrând pe lângă mari maestri. Modernismul inerent al epocii l-a personalizat prin lirismul sculptural căruia îi era tributar, accentuând formele fără o prelucrare morfologică;

- Lucrează un timp în spiritul vremii căutând permanent un limbaj propriu - de la pânzele subțiri ale stilului internațional până la preluarea motivelor tradiționale recompuse morfologic în structura funcționalistă. Prima revelație o are când descoperă lirismul arhitecturii populare din Bucovina și Maramureș, pe care reușește să-l interpreteze în opera sa. A doua și cea mai importantă se produce prin înființarea școlii de arhitectură de la Iași, prin care transmite mai departe cum să devii modern apelând la tradiție. Structura devine, în lucrările sale, un motiv arhitectural și decorativ deoarece „arhitectură populară nu suportă goliciunea și uscăciunea - ea este modestă și demnă, maiestuoasă și nobilă”. Etosul popular ca scop și mentoratul ca mijloc compun matca sa stilistică, definind o personalitate unică în arhitectura noastră.

- Personalitatea vulcanică a lui Nicolae Porumbescu, sau Gipsy pentru apropiați, rămâne o poveste deschisă care, cu fiecare manifestare publică, mai adaugă un episod inedit. În demersul nostru evocator am fost încurajați și de inițiativa Uniunii Arhitecților numită „Recuperarea valorilor” care, în ultimii ani, și-a propus să readucă în actualitate personalități remarcabile ale arhitecturii autohtone. Aula Academiei Române filiala Iași - gazda evenimentului, una dintre clădirile emblematice ale orașului proiectată de Porumbescu la sfârșitul anilor '70 - a devenit neîncăpătoare pe tot parcursul conferinței. Luările de cuvânt în plen au fost gândite într-un mixt care să ofere prilejul unor intervenții atât ale celor care i-au fost aproape, dar și unora care îl admiră, dar nu l-au cunoscut. Ineditul luărilor de poziție critică l-a constituit intervenția unor tineri

DREPTUL LA ARHITECTURĂ. CENTENAR NICOLAE PORUMBESCU

VINERI, 11 OCTOMBRIE, ÎN AULA ACADEMIEI ROMÂNE FILIALA IAȘI, BD. CAROL I, NR. 8, ÎNCEPÂND CU ORA 9:30

ORGANIZATORI:

PARTENERI:

SPONSORI:

arhitecți interesați de opera lui Porumbescu, analizată prin detașarea în timp și sincronă cu o evoluție istorică. Pe lângă alocuțiuni, programul a fost completat și cu alte activități, făcând evenimentul foarte dens.

În deschiderea conferinței am prezentat demersurile făcute către administrația orașului în vederea atribuirii numelui de Nicolae Porumbescu unei străzi din Iași. Sesiunea de comunicări a început prin cuvântul de salut al unor personalități din partea instituțiilor pe care le reprezintă și au susținut acest eveniment. Profesorii N. Seghedin, prorectorul Universității Tehnice, și T. Hapurne, președintele Senatului, au menționat faptul că apartenența lui Porumbescu la corpul profesoral și înființarea Facultății de Arhitectură dă greutate academică Universității „Gheorghe Asachi”. Virgil Babai, directorul Direcției Județene pentru Cultură, și-a afirmat sprijinul pentru protejarea patrimoniului construit purtând marca Porumbescu și perspectiva includerii acestuia pe o viitoare listă a clădirilor de autor. Sorin Ciomârțan, membru al senatului UAR, a transmis un salut din partea conducerii

centrale, care ne-a sprijinit în efortul nostru și a inclus manifestarea de la Iași în seria de evenimente „Centenar Porumbescu”. Mihai Drișcu, președinte OAR Iași, și Mircea Grigorovschi, președinte RUR Nord-Est, ucenici ai lui Porumbescu, au evocat personalitatea profesorului cu sentimentul unei datorii împlinite. A urmat un film făcut cu o echipa de tineri arhitecți despre lucrările de maturitate ale lui Porumbescu, care ne introduce prin efecte speciale și muzică adecvată în universul formal al arhitectului. Panelul rezervat noii generații de exegeți se deschide cu un eseu fotografic prezentat de Laurian Ghinițoiu, unul dintre cei mai reputați fotografi de arhitectură, ca preambul la expoziția „Elemente... uitate”, pe care urma să o deschidă peste două săptămâni la Palatul Știrbei din București. El însuși absolvent al școlii ieșene, ne mărturisește că ansamblul de la Satu Mare unde și-a petrecut copilăria i-a marcat destinul profesional. Între timp, Laurian a cules toți laurii competiției profesionale mondiale care se acordă la sfârșit de an. Vlad Mitric-Ciube este cu siguranță cel mai autorizat cercetător în arhive despre detenția arhitecților din perioada totalitară

Dragos Ciolacu, Horia Coman, Ionuț Andriu,
Ionuț Dohotariu, Laurian Ghinițoiu, Ludovic Gyure,
Mariana Fărtășescu, Nicolae Munteanu, Nicolae Seghedin
Octavian Carabela, Sorin Ciomârțan, Vasile Mitrea,
Virgil Babai, Vlad Mitric

- a scris cinci volume pe această temă și are în pregătire alte două. În expunerea sa „Nicolae Porumbescu în dosarele Securității” ne dezvăluie câteva episoade conflictuale pe care le-a avut arhitectul, în anii '50, cu Securitatea, în ciuda originii sale sănătoase. Urmează opiniile susținute tranșant de doi tineri arhitecți care încearcă cu argumente să definească stilistic opera lui Porumbescu. Ionuț Dohotariu, doctorand la „Mincu”, consideră în prezentarea sa „Nicolae Porumbescu regionalism critic” că ceea ce ne transmite lucrările arhitectului este reprezentativ pentru o școală regională care fructifică specificul local diferit totuși de vernacular. Școala pe care a condus-o și proiectele sale promovau arhitectura ca experiență trăită direct, punând accent pe tactil și vizual. Structurarea proceselor de proiectare în arhitectura lui Porumbescu urmărește aceleași trasee cu a marilor arhitecți ce se revendică de la Le Corbusier. Mihai Horia Coman, doctorand la Cluj, în prezentarea sa „Arhitectura postbelică - evaluări în contemporaneitate”, situează arhitectura lui Porumbescu în zona brutalismului, ținând cont de perioada în care a creat și sursele de inspirație. Interesant este că Horia își petrece copilăria în fostul apartament al lui Porumbescu de la Satu Mare și asta spune totul despre o impresie de neșters. Totodată, vorbitorul aduce în prim plan necesitatea reevaluării patrimoniului socialist și, în acest context recuperatoriu, estetica Porumbescu definită printr-un joc de volume trebuie reconsiderat. Evident că cele două opinii care schimbă perspectiva contemporană asupra lui Porumbescu au generat un val de polemici,

constructive în fapt, dar care trebuie continuate. Profesorul Vasile Mitrea, care a condus școala de la Cluj la începuturile sale, rememorează acei ani subliniind că fiecare facultate de arhitectură din provincie avea un specific aparte construit în jurul unei personalități. Eseul său „Să nu-l uităm pe Porumbescu” face un apel la memoria care păstrează și transmite imaginea vie a mentorului. Ludovic Gyure, care a fost nedespărțit de Porumbescu în episodul creativ de la Satu Mare, povestește cu șarm această perioadă în prezentarea sa „Porumbescu omul”. Ionuț Andriu l-a cunoscut pe Porumbescu încă din copilărie și, așa cum afirmă în expunerea sa „Nicolae Porumbescu - o pagină sau un capitol în arhitectura românească”, asta i-a hotărât calea profesională nu numai în plan stilistic, ci și moral.

Șirul intervențiilor este întrerupt de o lansare de carte, „Cernăuți arhitectură europeană, arhitectură românească 1940-1960”, prezentată de unul dintre cei cinci autori - Octavian Carabela, un album excelent ce prezintă o oază de europenism într-un loc vitreg. Ultimul panel de intervenții este unul sentimental prin care cei care i-au fost foarte apropiați evocă cu nostalgie căldura umană a lui Gipsy - Doina Lavric, Silvia Pinteau, Mariana Fartatescu, Nicolae Munteanu și Daniel Vișan.

Conferința se termină, dar evenimentul continuă - în Copou, la Universitate, ne așteaptă primul tramvai ce a circulat în Iași, restaurat, cu care facem un tur ghidat până în Târgul Cucului, sub îndrumarea tinerilor arhitecți Ramona Costea și Tiberiu Stanciu, cei care s-au ocupat, prin „Atelier Spre”, de grafică. Ziua se termină la muzeul metropolitan, unde vernisăm expoziția itinerantă „Ioana Grigorescu - Calea sincerității”, organizată de UAR și ICR pentru Cracovia, prin care se pune în lumină opera unei mari arhitecte din generația lui Nicolae Porumbescu.

Acesta a fost începutul unei luni dedicate arhitecturii în Iași, o perioadă extrem de bogată în evenimente făcute să ne apropie. Să nu uităm totuși că mai avem o datorie; în anul 2020 se împlinesc 60 de ani de când ne-a părăsit o mare personalitate ieșeană a arhitecturii românești, G. M. Cantacuzino, a cărui viață și opera va fi cu siguranță tema următorului eveniment.

EXPOZIȚIE DE GRAFICĂ

SORIN ȘTEFĂNESCU „CARUSEL”

totul... sau toate...
se învârtesc ca într-un carusel
cu cai din lemn,
goniți de muzica de târg
și de lumini,
mascați cu flori fanate
și clopoței din sticlă,
porniți și-opriți
din mijloc dintr-odată
și noaptea...
ei nu pleacă niciodată,
doar se ascund
în cercurile lui Kandinsky
și printre stelele lui Giotto,
„se-ndrăgostesc până la moarte”
de Emma Bovary
și luându-și călăuza salvatoare
albina dintr-un vis,
încep o altă dimineață,
purtând un nume nou,
legat cu cratimă
de vechiul nume.

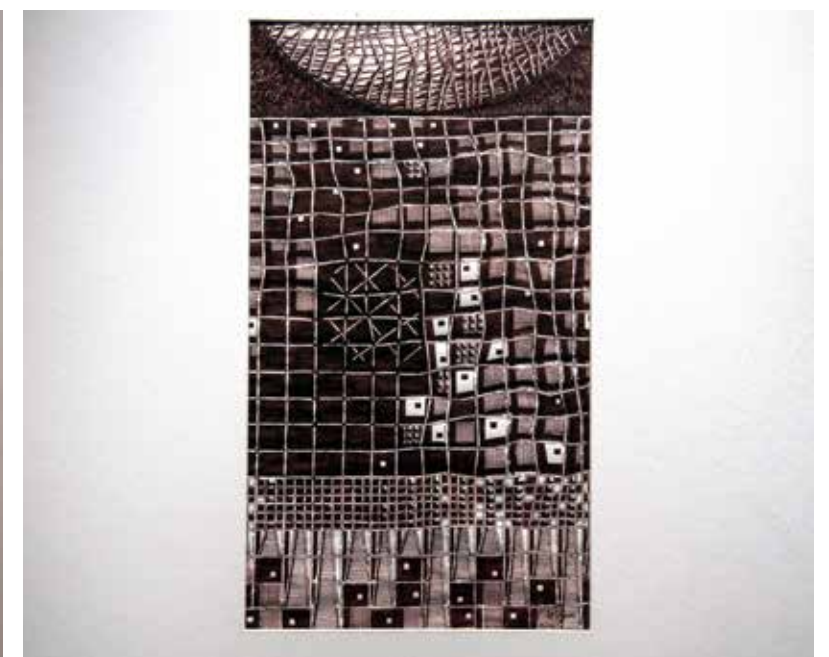
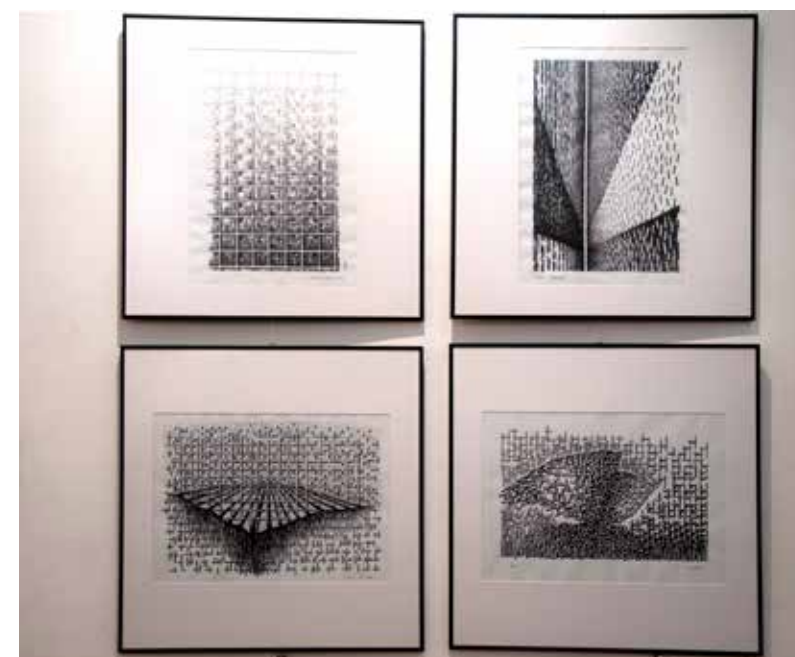
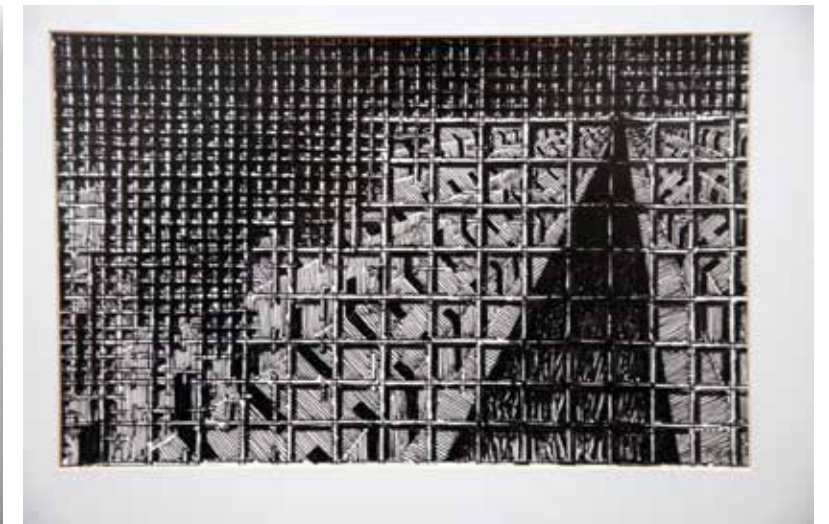

Autor: Sorin ȘTEFĂNESCU

Carusel... de la negru la alb... de la alb la negru...
De la cunoaștere la ignoranță... de la libertate la captivitate... de la
acceptare la refuz... de la alb la negru... de la negru la alb... de la lumină
la întuneric... de la iubire la ură... de la acțiune la pasivitate... de la alb la
negru... de la negru la alb... de la... până la... un labirint...
un generos cadou al existenței, un început cuprins întotdeauna în sfârșit,
măsuri neînțelese și înțelesuri măsurate... de la alb la negru... de la negru
la alb... ecouri rătăcite printre cuvinte nerostite, culori ce se ascund în
teamă de a nu fi cunoscute, credințe false tolănite peste simțuri, buchete
aruncate peste umăr și niciodată prinse, fotografiile ascunse-n rame și rame
încă nelegate, un labirint etern al vieții între alb și negru, nerăbdătoare de
a fi trăită, simțită și iubită în tot ce e păzit și dăruit în CARUSELUL... alb...
și... negru...

P.S.: La vernisajul expoziției de grafică alb-negru intitulată „Carusel”, am
fost întrebat despre semnificația titlului. În DEX sunt 14 definiții. În textul
de mai sus este semnificația personală („L’exactitude n’est pas la verité” -
H. Matisse).

EXPOZIȚIE DE PICTURĂ

ANDREEA MATACHE „BUCUREȘTIUL TĂCUT. DETALIILE (IN)VIZIBILE ALE ORAȘULUI”

Autor: Andreea MATACHE

Bulevarde, străzi, pasaje, ganguri, grădini, ferestre, uși... oameni, clădiri, oraș. Un carusel de imagini secvențial parcurse cu ochiul privirii, cu ochiul minții, cu ochiul sufletului. Am deschis fereastra spre tine, domnule București. Am deschis și ușa.

Acum te parcurg, vreau să-ți aflu tainele. Ești Bucureștiul meu, vreau să te măsoar cu pasul de la un capăt la altul. Sunt pregătită pentru întâlnirea cu tine. Îmi iau răgazul de a te străbate. Nu te văd nici prăfuit, nici respingător, nici zgomotos.

Vreau să te cunosc. Mă întreb cum ai apărut, cum ai fost, cine te-a trăit, cine te-a iubit, pe cine ai bucurat sau ai întristat, pe cine ai primit sau ai abandonat? Te văd în lumini calde de toamnă târzie, te văd în culorile arămii care nu sunt nici ale fierului ruginit și nici ale cărămizii măcinate de vreme. În descompunerea ta romantică, eu te găsesc pitoresc. Îți privesc detaliile ca și când le-ai fi creat pentru mine, deși știu că le mai oferi și altora.

O să iau din tine acele detalii (in)vizibile. Detalii trecute, detalii prezente. Privesc înfățișările tale, privesc ADN-ul tău, privesc forța ta. Îți respir capilaritatea urbană. Acolo... un capitel și o colonadă. Aici... un ancadrament și un portal. Dincolo... o cariatidă cu atlantul său. Vizavi... profilatura unei cornișe dantelate. Sus... lumina unei mansarde izvorăște prin lucarne. Unele case au oameni, altele se au pe ele însele. Lor le mai țin uneori companie oțetarii sculpturali, mușchiul care le înobilează piatra sau vreo pisică. Văd orașul prin spectre colorate de lumini care ascund tăceri, care ascund treceri. Dar eu te înțeleg, tăcerea e și propria-ți trecere. Trecerea ta dintr-un timp în altul, într-un timp fără timp, într-un timp fără loc. Știu că nu ești încă pregătit să cedezi. Ei vor să te transforme în sticlă, betoane și fier. Vor să te îmbrace cu o haină care nu te poate cuprinde. Asta o știu și ei, însă nu vor recunoaște niciodată. Și dacă ar face asta, betonul s-ar transforma în piatra sensibil modelată de ploaie, sticla s-ar face aripi de îngeri care împodobesc ferestre. Fierul s-ar face lemn cu seva veșnic vie, cu miros de vechi, dar și de nou. Cu amprentă de om. Hai să te iau cu mine și să te așez pe pânze albe. Îți vei odihni fiecare detaliu al trupului tău. Te voi întoarce măcar pentru o clipă din tăcerea ta, din trecerea ta.

Expoziția „Bucureștiul tăcut” vine din trăirea orașului, mai întâi ca locuitor, ca observator, și mai apoi ca arhitect. Pornisem inițial cu ideea unei expoziții-manifest, ca o stare de revoltă față de distrugerile necontrolate care se fac asupra sa. Însă sensibilitatea emanată de fiecare cadru al imaginii nu făcea decât să stingă ușor-ușor

furia și să lase frumosul să domine. Bucureștiul este încă un oraș frumos, pitoresc și cu nebănuite resurse de regenerare. În tot acest demers de căutare a esenței lui estetice, am surprins o parte din detaliile încă emblematice ale arhitecturii și atmosferei lui. Nu este o expoziție de reprezentare picturală a clădirilor vechiului București.

Este o expoziție de reprezentare a propriilor emoții generate de parcurgerea și trăirea lui. Ce altceva este specific până la urmă unui oraș, în afară de experiența la care te invită prin colecția lui de imagini armonizate privirii? Detaliul rămâne astfel în memoria colectivă ca ultima piesă de rezistență a trecerii lui. În trecerea ultimilor 30 de ani, Bucureștiul rămâne tăcut și vulnerabil. Patrimoniul său dispare făcând loc vidului. Este un oraș abuzat, agresat, grefat de experimente arhitectural-urbanistice care nu-i sunt prielnice. Totodată, orașul aparține și viitorului, însă acest viitor trebuie conturat din prezent, încorporând trecutul, ca într-o relație neîntreruptă.

Disparația treptată a valorilor sale nu poate fi recuperată decât printr-un efort colectiv de aducere-aminte. Dacă ne

vom aminti permanent de el, atunci ne va fi mai greu să-l pierdem. Construcții spectaculoase ale istoriei bucureștene, precum Casa Nanu Muscel, Casa Eugen Teohari, Casa Romulus Popescu, Casa Miclescu și încă multe altele care-și așteaptă sfârșitul, încă mai pot fi salvate. Case cu fațade scenografice, care dădeau spectacolul străzilor de odinioară, încă mai pot fi recuperate, dacă le atribuim justa valoare. Din nefericire sunt și multe construcții irecuperabile, precum Vila Prutzer, Casa Simonei Lahovary, casele de pe străzile Zambaccian 15, Visarion 5, Argezi 4, Maria Rosetti 38 și câte nu or mai fi neamintite de nimeni. Amintirile rămân ultima redută a unui oraș care se descompune treptat. Dar amintirea nu este numai antidotul uitării, ci este și argumentul suprem de reevaluare a atitudinii față de oraș pentru fiecare dintre noi.

Astfel, expoziția prezintă câteva dintre detaliile orașului, cu atmosfera creată de trecerea timpului. Detaliul devine un oraș în oraș, un element de regăsire în micro a ceea ce este macro. Pentru că detaliul este încă revelator de emoție, iar orașul nu se trăiește numai cu pasul. Orașul inspiră. Tăcerea lui ne cere nouă să-i redăm cuvântul. Iar cuvântul este București.

ANIVERSARE

LILIANA BELEA IDENTITATE PRIN ARHITECTURĂ

Încet, încet sediul Uniunii Arhitecților din București revine la pulsul vieții pe care îl avea odinioară. Până spre sfârșitul anilor '80, spațiile Uniunii erau un nucleu care atrăgea atât din punct de vedere cultural, cât și social un număr mare de arhitecți, iar acum constatăm cu bucurie că, după câteva decenii în care preocupările începuseră să se disocieze, apare o revenire la obiceiurile tagmei noastre cu întâlniri și evenimente dese - sediul Uniunii Arhitecților din București are o misiune de la care nu se abate - aceea de a atrage cât mai mulți profesioniști, din toate generațiile.

O astfel de întâlnire a avut loc în 15 octombrie, cu ocazia vernisajului expoziției retrospective a arhitectei Liliana Belea. Evenimentul a avut o dublă semnificație și datorită faptului că s-a ținut chiar de ziua sa de naștere, la împlinirea vârstei de 84 ani. Prezenți au fost mulți dintre colegii săi de promoție, colegi de facultate și de atelier din viața profesională, dar și arhitecți din generațiile mai tinere.

Expoziția a expus câteva acuarele din perioada studenției Liliane Belea și unele dintre proiectele de arhitectură realizate în București și în țară, cum ar fi:

- Pavilioanele Sanatoriului de Geriatrie Otopeni - realizate în anii '70;
- Imobil de birouri și locuințe, Șoseaua Nordului - realizat în 1991;
- Parohia Bisericii Sacré-Cœur din Piața Aviatorilor - realizată în 1995-'96;
- Biserica Romano Catolică de la Traian, Județul Bacău - realizată în 1996-'97.

Evenimentul, care era programat cu începere de la ora 17.00, a atras un număr mare de participanți cu mult mai devreme, astfel încât la ora 16.30, sălile din Calderon deveniseră, deja, neîncăpătoare.

Grație echipei fără egal de la sediul Uniunii Arhitecților în frunte cu Ileana Tureanu, vernisajul a fost un prilej de bucurie și sărbătoare pentru toți cei prezenți, ceea ce a făcut ca și sărbătorită să se simtă în largul ei, înconjurată de familie și prieteni.

EXPOZIȚIE PICTURĂ PE STICLĂ

LIVIU BRANDABUR SI OGLINZILE SALE MAGICE

De la o vârstă, găsim tot mai des motive de a mulțumi Cerului, familiei, neamului și te miri cui, pentru o mulțime de motive: că existăm, că există cineva, că se poate ceva, că nu se mai poate ceva și așa mai departe. Prin urmare a faptului că ne vedem iar, cu un prilej minunat, nu putem să nu aducem mulțumiri UAR, care pune la dispoziția membrilor săi acest spațiu modest, dar foarte primitiv, dându-ne ocazia să comunicăm, să ne exprimăm și să ne încărcăm bateriile pentru noi evenimente.

În această vară, vom avea șansa să descoperim, a nu știu câta oară, că arhitecții sunt capabili să-și demonstreze talentul în domenii artistice legate, mai mult sau mai puțin, de profesia de bază.

Domnul arhitect LIVIU BRANDABUR a avut realizări profesionale performante în arhitectura industrială și civilă, ca angajat la stat și ca liber profesionist, lucru ce nu l-a oprit să redescopere noi mijloace de exprimare artistică. Hârtia, pânza, fresca, mozaicul sunt atacate de orice muritor, cine-i viteaz caută altceva... și a găsit!

Compozițiile, gama cromatică, lacurile puteau sta foarte bine pe hârtie și pe pânză, și pe lemn, și pe orice am vrea noi, acest lucru ne poate mulțumi pe noi... ceilalți, dumnealui a căutat și a găsit suportul care-i oferă satisfacții - OGLINDA!

Să-l credem, să-l înțelegem și să ne oglindim privirile, gândurile, ideile în OGLINZILE MAGICE!

Dunel COSMA

La început a fost pictura, amestecată în filosofia elevului care dorește să facă astronomie și dorința impusă de părinte de a face arhitectura și... uite așa... în 1973, termin Facultatea de Arhitectură.

Repartizat la Galați, văd, pentru prima dată, orașul copilăriei tatălui meu, bunicul chestor de Galați.

Elaborez planuri de sistematizare, bazinul de Testări Navale, Policlinica CFR, Spitalul de pediatrie, Grădina Botanică, blocuri turn în centrul Focșaniului, cabinet stomatologic MAPN. Focșani, sistematizare Zonă Nouă Extindere Oraș Focșani.

Stagiul militari la Bacău, ajung la București la Institutul de Cercetări pentru Electronică și Electrotehnică, proiectez laboratoare la Institutul Politehnic, fabrici, Centre de Calcul, obțin două Brevete de Invenție, pun bazele primului proiect pilot la CT pe Pulberi de cărbune (premiu UAR),

Dezvoltare Teatrul experimental din Stockholm - mențiune juriu, proiecte particulare etc.

Liviu Brandabur

EXPOZIȚIE DE
FOTOGRAFIE
ȘI
ALBUŢ
MONOGRAFIC

DIMITRIE IONESCU-BERECHET ARHITECTUL PATRIARHIEI ROMÂNE MAI BINE DE 30 DE ANI

În galeria creatorilor de arhitectură din spațiul românesc există numeroase personalități uitate, intrate într-un con de umbră ori rareori evocate. Printre acestea se numără și arhitectul Dimitrie Ionescu-Berechet (1896-1969), originar din orașul Câmpulung-Muscel, arhitect-șef al Patriarhiei Române timp de mai bine de 30 de ani, între 1930-1963, și proiectant al multor monumente cu valoare de reper în istoria artei românești contemporane.

Mausoleul de pe Muntele Mateiaș, Biserica Parcul Domeniilor-Cașin din București, **Căminul și paraclisul românesc de la Ierusalim**, Capela românească de la Iordan, **catedralele din Hunedoara și Sf. Gheorghe** (jud. Covasna), biserica Mănăstirii Maglavit, Biserica Sfinții Împărați din Constanța, **Schitul Maicilor** din București (restaurare), mobilierul Sălii Sinodale a Reședinței patriarhale, mobilierul Bibliotecii Sfântului Sinod de la Mănăstirea Antim, candelabrele Catedralei din Cluj, tâmpile de lemn de la Mănăstirea Dealu și de la Biserica Sfântul Elefterie din București, baldachinul cu racla Sfântului Calinic de la Mănăstirea Cernica, primăriile din Câmpulung-Muscel și Hunedoara sau Teatrul George Bacovia din Bacău sunt doar câteva dintre acestea.

Un inventar parțial al operei sale indică un număr impresionant de circa 465 de lucrări - incluzând și proiectele neexecutate - ce acoperă un registru extrem de bogat și de variat din punct de vedere tematic și stilistic.

Portofoliul lui reunește, în domeniul arhitecturii bisericesti, 300 de proiecte, dintre care peste 100 de biserici noi, numeroase case parohiale, sedii de protoierii, importante restaurări de lăcașuri de cult-monumente istorice, nenumărate tâmpile, piese de mobilier și feronerie bisericască, troițe și monumente funerare, amenajări peisagistice. La acestea se adaugă, în domeniul arhitecturii civile, 165 de proiecte, printre care edificii publice - sedii de prefecturi, de primării, teatre-cinematograf, școli, atenee culturale - precum și nenumărate case și vile particulare în diverse orașe ale țării.

Cu prilejul comemorării a 50 de ani de la trecerea sa la cele veșnice, arhitectul Dimitrie Ionescu-Berechet este omagiat prin vernisarea unei expoziții retrospective - **Dimitrie Ionescu-Berechet, arhitectul Patriarhiei Române** - și prin lansarea unui album cu caracter monografic. Sunt expuse și publicate, pentru întâia oară, numeroase planșe și schițe de arhitectură, fotografii, liste de lucrări și documente inedite, cuprinse în arhiva de familie arh. D. Ionescu-Berechet. Alături de acestea sunt prezente fotografiile din fondul *Arhitect Louis Petit* al Bibliotecii Sfântului Sinod, din arhiva digitală a ziarului *Lumina* și din cea a Agenției *Basilica*, precum și fotografiile culese de pe teren cu ajutorul Cancelariei Sfântului Sinod și al unor Centre eparhiale ori realizate de către Cristina Ionescu-Berechet.

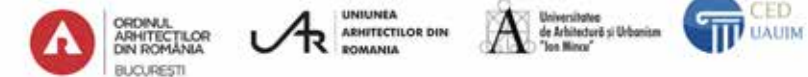
Curatori:

Ștefan IONESCU-BERECHET,

P.C. arhimandrit

Policarp CHIȚULESCU, directorul

Bibliotecii Sfântului Sinod

masă rotundă
PENTRU UN
GHID DE
ARHITECTURĂ ECLEZIALĂ

DIMITRIE IONESCU
BERECHET
(1896-1969),
ARHITECTUL PATRIARHIEI ROMÂNE

DIMITRIE IONESCU-BERECHET
ARHITECTUL
PATRIARHIEI ROMÂNE

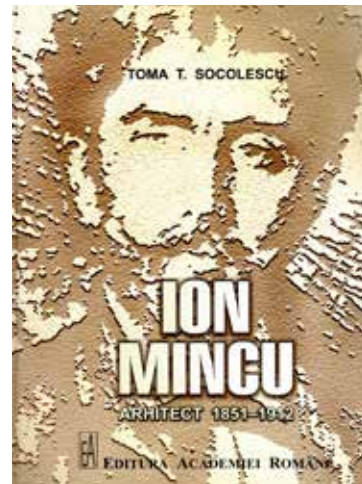
Expoziție de fotografie
Lansarea albumului monografic

JEAN LOUIS CALDERON 48
12 NOIEMBRE 2019, ORA 17.00
BESICUSA 12 - 24 NOIEMBRE

PALATUL PATRIARHAL

ALBUM
MONOGRAFIC

Autor: Olimpia SULTANA

 OMAGIUL DISCIPOLULUI
„TOMA T. SOCOLESCU:
ION MINCU”

După lansarea de la Ploiești, orașul lui Toma Socolescu, dar și a discipolului său Constantin Ilie, datorită căruia a fost posibilă editarea, la sediul UAR din Calderon a avut loc prezentarea lucrării „Toma T. SOCOLESCU: ION MINCU, ARHITECT, 1851-1912”, apărută la Editura Academiei, din inițiativa ing. Constantin Ilie și în îngrijirea prof. univ. dr. arh. Sorin Vasilescu.

Lucrarea a fost prezentată de academicianul Răzvan Theodorescu - vicepreședintele Academiei Române.

În cuvântul său, ing. Constantin Ilie a arătat că și-a dedicat economiile și energia pentru a aduce în atenția publicului personalitatea arhitectului Toma T. Socolescu, considerând că este datoria sa de a-i publica studiul, căruia i-a atribuit trei merite: întâlnirea simbolică a celor doi arhitecți - Ion Mincu și Toma Socolescu, scoaterea din uitare a profesorului arhitect Toma T. Socolescu, realizarea ultimei dorințe a discipolului.

Toma T. Socolescu (1883-1960) s-a născut la Ploiești, a fost „arhitect și profesor universitar, scriitor și publicist, pictor în acuarelă, primar al Ploieștiului, consilier și deputat, președinte al Așezământului Cultural «Nicolae Iorga», cu cele două ctitorii, bibliotecă și muzeu”. A fost studentul lui Ion Mincu, pe care l-a apreciat și „iubit cu o sinceră venerație, mergând până la divinizare”.

Lămuritoare în acest sens sunt mărturiile sale, intitulate „O ultimă dorință”, prin care face cunoscută activitatea celui pe care l-a considerat „figura cea mai proeminentă a arhitecturii românești contemporane, un profund cugetător și artist desăvârșit, prin puterea sa de creație și marea cultură ce-și apropiase” și își încheie menirea lăsând pentru generațiile viitoare un adevărat „testament literar” - *Monografia Ion Mincu*, în două variante: un studiu constituit ca instrument de lucru pentru instituțiile de profil, iar altul destinat publicării.

Monografia-album grupează studii, proiecte, interviuri, mărturii, ilustrații, evidențiind originalitatea artistului, genialitatea arhitectului și rolul avut în dezvoltarea culturii românești, conturând viața și opera arhitectului Ion Mincu în nouă capitole și numeroase ilustrații ale proiectelor realizate de acesta.

„Să învățăm despre trecut, bucurându-ne de prezent și construind viitorul!”

Un portret greu de uitat îi face lui Ion Mincu publicistul Nicolae Petrașcu:

„Mincu avea vreo 33 de ani. Înalt, subțire, mlădios, smead la față, cu părul ondulat castaniu, cu cărare dreaptă în mijlocul capului, cu o frunte sculpturală, cu ochii verzi-albăstrii într-o orbită imensă, cu barba, de asemenea, castanie despărțită puțin în două, un cap de Crist cu ceva din trăsăturile și personalitatea lui Michelangelo, cu mersul cadentat, cu mâinile și picioarele fine. Ca moral, o stăpânire de sine, o demnitate sufletească, o mândrie imperturbabilă. În viața lui nu a măgulit pe nimeni și mai puțin încă pe cei de care avea interese. O judecată dreaptă și pe față, spunând oricui adevărul, fără a se gândi la urmări: nu avea admirații entuziaste pentru nimeni, văzând, din contră, lipsurile la oricine și îmbrăcând totul în păreri scurte izvorâte dintr-o minte unde ele se concentrău latent și se rezumau lapidar”.

Ion Mincu a fost arhitectul care a integrat spectaculos, în creațiile sale, detaliile arhitecturii tradiționale românești. Este omul care a creat stilul neo-românesc pe care îl recunoaștem astăzi în detaliile unor clădiri istorice din Capitală. S-a format la București, studiile liceale începute la Focșani le-a continuat la București, la Liceul „Matei Basarab” și Școala Națională de Poduri și Șosele. În același timp, a făcut Școala de Belle Arte, de lângă Biserica Mavrogheni. În 1877, obține o bursă și pleacă la Paris, la École des Beaux-Arts. Ion Mincu a făcut numeroase alte călătorii de studii, în Spania, Italia, Grecia sau la Constantinopol. La întoarcere la București, începe să lucreze la restaurarea multor case vechi.

Proiectează în același timp și clădiri noi, reprezentative pentru București.

În 1890, lucrează la proiectul pensionului domnesc, Școala Centrală de Fete, de pe str. Icoanei din București. Ansamblul proiectat de Ion Mincu este, astăzi, monument listat și una dintre cele mai rafinate exemple ale arhitecturii bucureștene. Compoziția planimetrică, dozarea volumelor, proporțiile dintre spațiul construit și cel liber, formele simetrice, elementele structurale și cele decorative, arcadele și brăurile din faianță colorată amintesc de ansamblurile mănăstirești din sec. al XVIII-lea.

Ion Mincu s-a ocupat și de arhitectura de interior, creația sa

excepțională fiind Palatul de Justiție din București, una dintre cele mai reprezentative și importante clădiri din Capitală.

Un loc aparte în acest studiu îl ocupă arhitectura funerară a lui Mincu, cavourile Banului Dimitrie Ghica, Gheorghe Gr. Cantacuzino-Nababul, Evlochie Gheorghieff, Eugeniu Stătescu, Jak Lahovary, ce evidențiază originalitatea arhitectului român în acest domeniu. Opera sa este caracterizată printr-o „linie severă nobilă și maiestuoasă, vorbind limba eternității, iar prin forme și simboluri dădea viață și expresie materiei din care clădea operele sale”.

Pe lângă lucrările sale originale, Ion Mincu a contribuit și la păstrarea arhitecturii românești tradiționale prin numeroase restaurări, printre care și Biserica Stavropoleos. În 1888, finalizează restaurarea reședinței moșierului buzoian Grigore Constantinescu Monteoru. Casa doctorului Vitcu și Casa Vernescu sunt alte clădiri celebre la care Ion Mincu lucrează în aceeași perioadă.

Cartea despre Ion Mincu este o lucrare fundamentală pentru înțelegerea contextului în care a activat creatorul școlii naționale de arhitectură.

În completare, ar fi binevenită o lucrare contemporană și o viziune actualizată asupra operei sale elaborată de Universitatea de Arhitectură și Urbanism care îi poartă numele.

RETROSPECTIVĂ 2019

**Autor Dorina
ONESCU-TĂRBUJARU**

ACEȘTI TINERI MINUNAȚI

Avem atât studenți, cât și absolvenți ai Universității de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM) cu adevărat minunați, care ne reprezintă cu succes atât în țară, dar, mai ales, peste hotare.

Am spus că sunt apreciați în afara țării pentru că participă la diverse concursuri, dar și obțin rezultate meritorii. În acest sens, aș dori să menționez o nouă reușită a echipei EFdeN, care tocmai a fost selectată printre finaliștii de la Solar Decathlon Europe (SDE21), ce va avea loc în perioada august-septembrie 2021 la Wuppertal, în Germania. O nouă echipă, o nouă reușită! De fapt, echipa nu este în totalitate nouă, ea este formată pe nucleul echipei participante la Solar Decathlon Middle East (SDME2018) în Dubai.

Și nu pot să nu fac din nou cunoscute performanțele remarcabile obținute de EFdeN Signature în Dubai: locul 1 la comunicare, locul 2 la inginerie și construcții, locul 2 la condiții de confort, locul 3 la sustenabilitate, locul 2 la votul publicului, locurile 4 la trei probe, respectiv funcționalitatea casei, eficiență energetică și transport electric. În clasamentul general ne-am situat pe locul 4, după echipele din SUA, Australia și Franța, din cele 15 echipe ajunse în finala mare (cele care au reușit să construiască prototipul de casă, din cele 21 echipe selecționate în finală).

Pentru cei care nu știu, aș aminti că Solar Decathlon este un concurs internațional (cu derulare pe doi ani) dedicat atât școlilor de arhitectură, cât și celor de inginerie. Este cea mai importantă competiție de arhitectură solară și tehnologii integrate din lume, ce presupune proiectarea, executarea și funcționarea unui prototip de casă care funcționează doar cu energie solară, casă inteligentă, sustenabilă și eficientă energetic.

În acest moment casa, revenită din Dubai, se află în plin proces de reconstrucție, pentru a treia oară, în proximitatea celei care a fost prezentată la competiția SDE de la Versailles în 2014, premiată cu mențiuni de onoare pentru sustenabilitate.

Și pentru că am vorbit de apreciere, aș dori să evidențiez că, după ce termină facultatea, unii dintre absolvenți preferă să lucreze peste hotare. Mergând spre Dubai la finala competiției de care am amintit, m-am întâlnit, în aeroport, cu o fostă studentă, care nu mergea la SDME2018, ci lucra acolo de patru ani. Venise să-și încheie contractul și să-și ia rămas bun, pentru că revenea în țară. Bravo ei! După ce lucrezi o perioadă pe meleaguri străine, capeți experiență în profesie, iar apoi te întorci acasă. Sunt foarte mulți absolvenți, dintre cei mai buni, care optează să lucreze în străinătate. Și am aflat despre acest lucru căutând să-i invit la Serata Diplomelor pe care o organizez la Uniunea Arhitecților (UAR). Pe mulți nu i-am găsit, căci lucrau la Londra, la Paris, la Oslo etc. Cu unii am reușit să iau legătura prin intermediul rețelelor de socializare și să-i avem alături la Serate pentru a-și

prezenta, în direct, diplomele, cu alții nu am reușit. Dar vom încerca în continuare să îi contactăm și să-i invităm să participe la Seratele Diplomelor, aflate în al treilea an.

De ce opțiunea tinerilor după terminarea studiilor? Poate considerăm că menirea noastră de dascăli se încheie odată cu susținerea diplomei, poate că nu ne mai interesează ce se întâmplă cu ei după absolvire, poate suntem prea ocupați și nu mai avem timp pentru alții, poate... În orice caz, ar trebui să ne preocupe mai mult ce fac tinerii arhitecți după ce ies de pe băncile universității, să încercăm să fim și mentori, nu doar profesori. Poate ar trebui să se implice mai mult

și breasla arhitecților prin organizațiile sale profesionale. În acest sens, meritorie a fost inițiativa UAR de a introduce o nouă secțiune „Diplome - Arhitecți în afirmare” la Bienala Națională de Arhitectură 2018. Succesul acestei acțiuni s-a regăsit în numărul foarte mare de proiecte înscrise în concurs, cu mult peste așteptări.

Poate încercăm să facem mai mult pentru a-i ajuta să se facă cunoscuți pe acești tineri minunați, aflați la început de drum și care ne fac mândri ca sunt rezultatul școlii românești de arhitectură.

RETROSPECTIVĂ
2019

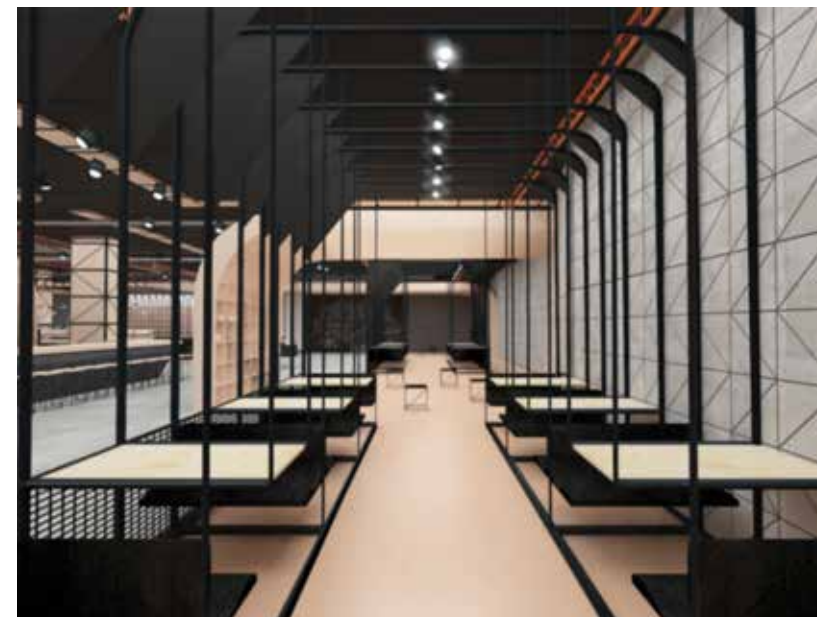
PIAȚA HALELOR - CORESPONDENȚĂ CU STAȚIA DE METROU PIAȚA UNIRII 2

Tema își propune o corespondență cu memoria locului. Piața Unirii a fost și încă este marcată de o bogată tradiție a comerțului. În zona studiată au existat Halele Centrale, celebre în perioada interbelică, ulterior demolate, precum alte valori arhitecturale în perioada comunistă. Arhitectura românească a trecut prin numeroase transformări în ultimele decenii, dar metroul bucureștean pare să se fi oprit la mijlocul drumului.

Stațiile de metrou bucureștene sunt lipsite de identitate, atât pentru localnici, cât și pentru turiști. Pentru a readuce la viață caracterul, identitatea și valoarea a ceea ce a fost, la un moment dat, Piața Halelor, am propus o reflexie în subteran prin numeroase elemente sugestive. Accentul a fost pus pe zona de intrare dinspre Magazinul Unirea, spațiul comercial aflat la nivelul intermediar și peron.

Structurile metalice ce evocă perioada de glorie a economiei românești sunt ilustrate drept gest arhitectural atât pentru structurile interioare, cât și pentru anumite module sau piese de mobilier urban. Signalistica este un element foarte important în spațiile de tranzit. Semnele de direcționare se integrează în desenul stâlpilor de beton, desene care fac trimitere la structura grinzilor cu zăbrele ale halelor.

Cel mai puternic reper al stației de metrou este un bine-cunoscut lanț de fast-food american. Din păcate, acesta accentuează lipsa identității spațiului și a caracterului local. Zona de bistro propusă în locul actualului fast-food are rolul de a naște un nou tip de socializare, bazat pe promovarea și conservarea valorilor locale, într-un context nou. Fiind o zonă de tranzit, noua amenajare are rolul de a capta interesul atât prin design, cât și prin funcționalitate. Bistrourul preia denumirea Piața Halelor, „piață” ce servește atât produse destinate tranzitului, cât și cultură. Perimetral, sunt formate mici zone de recreere unde se poate lucra, citi sau se pot viziona proiecții despre istoria locului. Elementele, finisajele și modulele spațiului sunt inspirate din limbajul vechilor hale. Elementele suspendate sunt o reinterpretare a tarabelor de legume și fructe regăsite în piețe. Pe rafturi pot fi afișate cărți, obiecte de design sau chiar suveniruri. Mobilierul urban imită structurile grinzilor cu zăbrele și poate fi ușor depozitat printre rafturi. O trimitere la interiorul unui tren de călători este această structură metalică ce servește drept spațiu de așteptare și ședere.

O propunere legată de conturarea caracterului spațiului constă în crearea unei instalații artistice pe peretele opus zonei de așteptare. Această instalație profită de presiunea de aer creată de apropierea trenului în stație. Elementele mobile au două fețe diferite, alcătuind împreună două imagini generale distincte, reprezentative Bucureștiului. Aceste două fețe reprezintă prezentul și trecutul în contrast.

Plecând de la legătura creată între stația de metrou și Halele Centrale, în mod similar pot fi personalizate și celelalte stații de metrou prin asocierea cu moștenirea culturală de la suprafață.

La momentul respectiv, în 2015, am ales Piața Unirii pentru că era cea mai bogată în istorie. Îmi doream foarte mult să evoc amprenta lăsată de Piața Halelor pe nedrept demolată. În același timp, este foarte importantă și crearea unei linii comune între toate stațiile. Comunismul face parte din identitatea stațiilor și acest caracter nu ar trebui eliminat. Sunt elemente specifice în fiecare stație de metrou, pornind de la scaunele roșu-aprins la desenele geometrice din balustrade. Toate acestea fac parte din identitatea locului.

Autor: Anamaria BARBU
Îndrumător: Dorina
ONESCU-TĂRBUJARU

RETROSPECTIVĂ
2019

REAMENAJAREA STAȚIEI DE METROU UNIVERSITATE

Lucrarea prezintă și analizează materialele de construcție folosite în timp în subteran, în diferite părți ale lumii și comportarea acestora în mediul neprielnic.

Arhitectura este meseria compromisurilor, iar aici, în subteran, din cauza complexității lucrărilor, circulația sau anumite funcțiuni ale acesteia au de suferit în anumite cazuri, arhitecții fiind supuși unui adevărat examen.

Diferențele de cultură și de sisteme politice se regăsesc în arhitectura stațiilor bucureștene și a celor occidentale, iar arta expusă, atât permanentă, cât și temporară, nu face excepție. Arhitecții stațiilor metroului bucureștean, deși au fost supuși unor reguli stricte de folosire a materialelor, au realizat o arhitectură interesantă, fiecare stație având personalitatea sa.

Fiind cea mai eficientă rețea de transport și având un număr foarte mare de călători, acest spațiu este în continuă expansiune și oferă cel mai bun loc de a expune și de a informa călătorii.

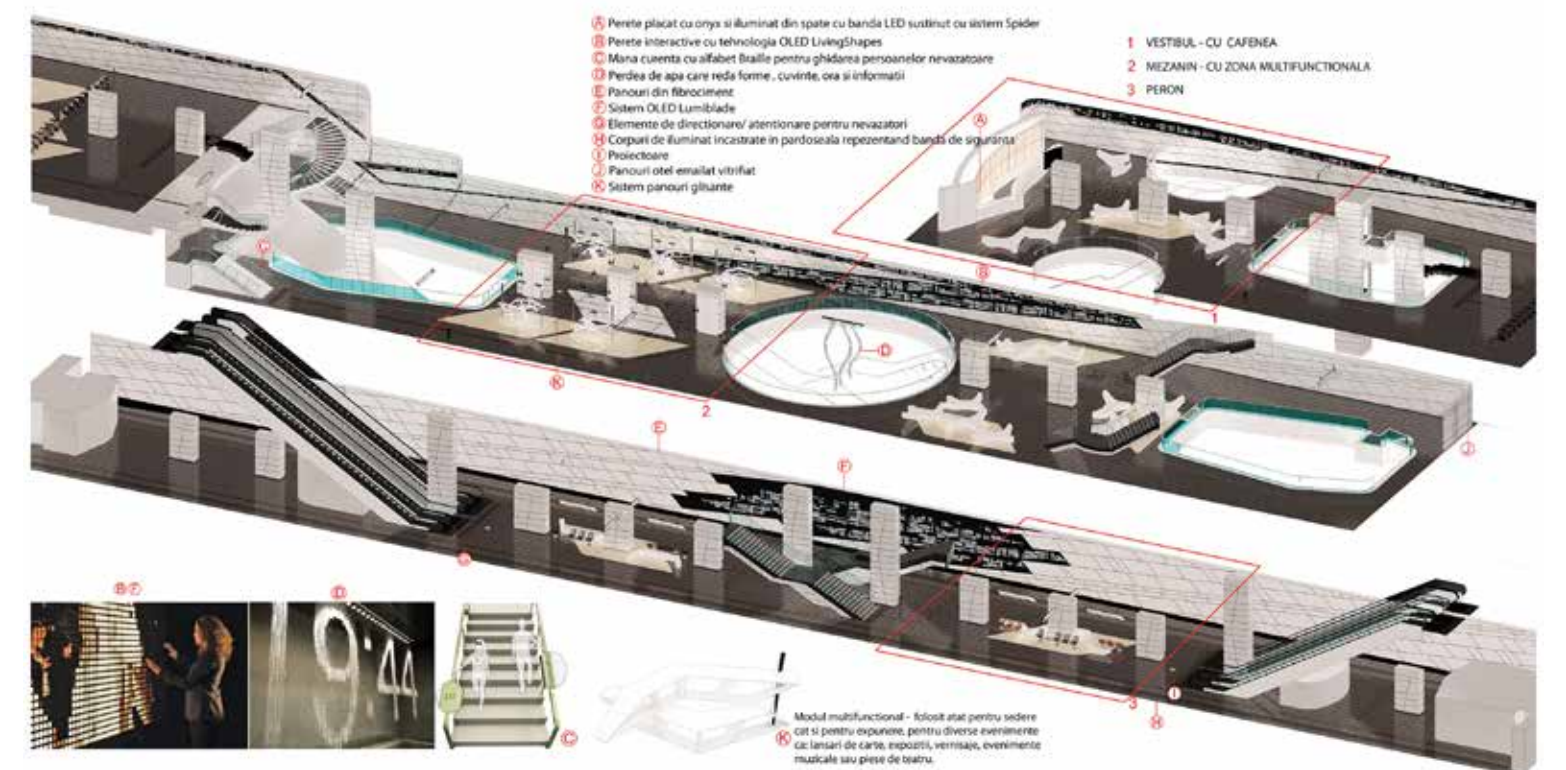
Scopul lucrării a fost de a face un studiu de analiză a spațiului specific transportului subteran al metroului și a prezenței artei în această categorie de spații, în vederea amenajării, la faza de diplomă, a stației existente de metrou din București - stația Universitate.

S-a dorit rezolvarea unor probleme legate de aspectul neîngrijit al stației, cauzat de vandalism, distrugere, trecerea timpului, infiltrarea apei și de construcțiile neadecvate și panourilor comerciale.

Noua amenajare propune o îmbunătățire și înnoire a finisajelor folosite, facilitarea transportului pentru persoanele cu handicap, folosirea spațiului nivelului intermediar pentru expuneri de artă, vernisaje etc. la potențialul maxim intenționat de arhitect (dna Victoria Radu Navrescu).

S-a dorit păstrarea ideii și unității de stil a stațiilor prin abstractizarea liniilor drepte și oblice care sugerează dinamismul, prin construirea unor fante cu scafe de iluminat în perete și plafon; înlăturarea tuturor magazinelor comerciale și înlocuirea lor cu automate și a unui centru de servicii pentru printare, copiere și plotare; înlăturarea tuturor panourilor publicitare și înlocuirea lor cu proiectoare poziționate deasupra peronului afișând imaginea digitală pe perete; instalarea de noi panouri semnalizatoare și informative pe plafon și a liniilor de direcționare pe pardoseală; folosirea spațiului nivelului intermediar pentru expuneri de artă contemporană, vernisaje, piese de teatru; târguri ocazionale, zonă de întâlnire a studenților cu internet wi-fi;

Autor: Cosmin Andrei CEHAN
Îndrumător: conf. Dorina ONESCU-TĂRBUJARU

RETROSPECTIVĂ
 2019

REABILITARE. PASAJUL NICOLAE BĂLCESCU - UNIVERSITATE

Îmi place să spun că proiectul meu de diplomă a beneficiat de o serie de circumstanțe favorabile care l-au transformat într-un succes din toate punctele de vedere.

În primul rând, intersecția cu doi oameni care au avut, în acest proiect, o contribuție importantă: profesorul îndrumător, domnul arhitect Răzvan Luscov, care m-a adus cu picioarele pe pământ și m-a ajutat să aduc în concret ideile ce riscam, din entuziasm, să se piardă, și, mai ales, mentorul meu, domnul arhitect Liviu Brandabur, de la care, cu căldură, dar și cu rigurozitate, am învățat enorm.

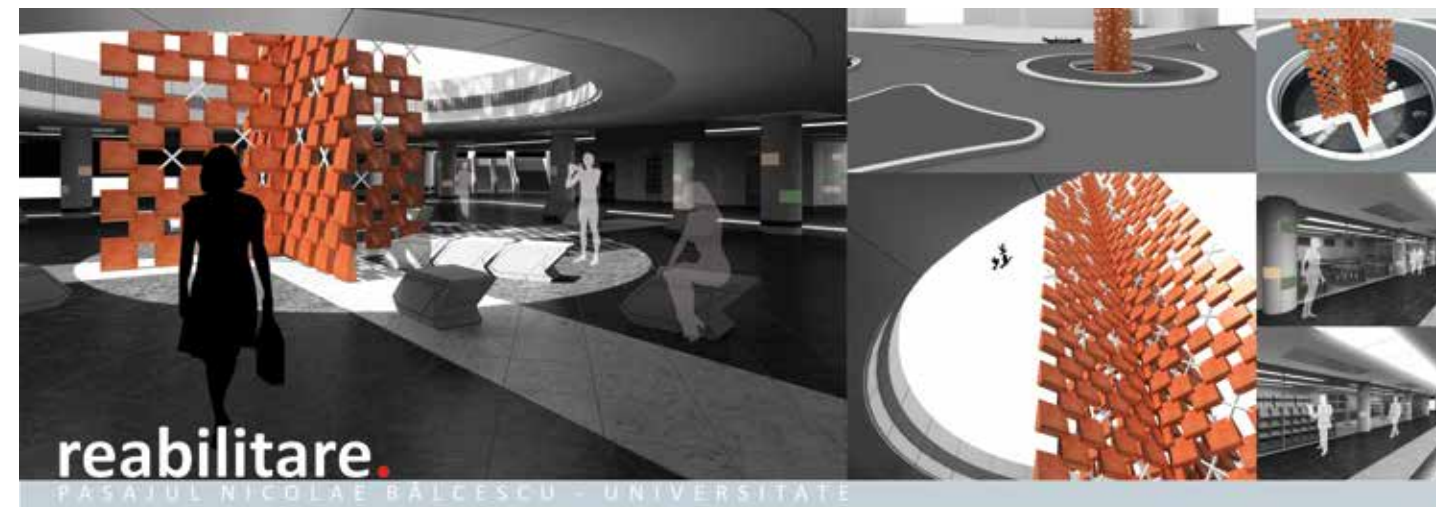
În al doilea rând, tema aleasă și momentul susținerii diplomei, iulie 2008. Toți se întrebau, la acea vreme, cum va arăta pasajul de la Universitate ce tocmai fusese adus „la roșu” prin dezafectarea spațiilor comerciale. Se intenționa eliberarea traseelor de circulație și transformarea acestui spațiu într-un nod inter-modal, luând în calcul viitoarea construcție a stației de metrou Universitate 2 de pe magistrala 5.

Însă, prin acest proiect, mi-am propus mai mult decât o refuncționalizare a acestui pasaj și o înlocuire a instalațiilor și finisajelor. Atenția mea s-a focalizat pe memoria recentă a locului. Plecând de la ideea că este nevoie de un memorial în Piața Universității, am simțit nevoia unui reper cu impact la nivel de context urban. Provocarea a fost cu atât mai mare cu cât proiectul a fost unul de arhitectură a spațiului interior, fiind vorba despre un pasaj pietonal subteran.

Evenimentele din 1989 au o conotație de ireversibil întrucât societatea românească, așa cum o știm noi, nu ar fi existat fără acel restart. Astfel, am propus o aducere aminte. Deschiderea plafonului către cer nu este o profanare, ci un gest de asimilare a cultului, un gest sincer, la fel ca și gaura din steag, o speranță și o deschidere spre viitor.

Memorialul se ridică astfel prin acest gol încărcat de semnificație, devenind un obiect al orașului prin înălțimea sa, dar și un obiect al pasajului pietonal subteran întrucât pornește de la nivelul pardoselii acestuia. Cromatica se aliniază aceluiași ton de pietate și respect prin tonuri de alb-negru cu accente discrete doar în scop de semnalizare. Într-o formă contemporană de manifestare, spațiul interior al pasajului poate deveni o galerie de artă, un spațiu de manifestare culturală.

Desigur, spațiul devine, natural, un loc de întâlnire, un repaus. Obiectele de șezut fac parte dintr-un proiect de mobilier urban realizat din beton armat, cu care am câștigat un concurs de profil organizat de *Igloo*, exact în perioada dintre prediplomă și diplomă, aceasta fiind o altă circumstanță favorabilă de care a beneficiat proiectul meu.

Din punct de vedere tehnic, proiectul a avut, de asemenea, parte de provocări pentru ca spațiul nou creat să poată funcționa. Structural, eliminarea celor 4 stâlpi centrali și decuparea grinzilor și a planșeului superior a presupus o atenție aparte la proiectarea părții metalice care avea să susțină mai departe conturul circular cu deschidere de 11 metri. Cea mai complexă parte a proiectului a fost proiectarea sistemului de climatizare și ventilație care a fost compus din 4 sisteme diferite complementare: climatizare centralizată pentru spațiile comerciale, încălzire prin pardoseală de tip degivrare în zona centrală a pasajului, perdele de aer la cele 4 intrări, dar și pe laterala deschiderii circulare ce ar urma să funcționeze doar în condiții meteo extreme și captarea aerului din galeriile de metrou și recircularea lui. Acesta din urmă este adus în spațiul pasajului printr-un

sistem de tubulaturi ascunse în spatele finisajelor montate pe sistem fațadă ventilată. Aerul de la metrou care are deja o temperatură constantă tot timpul anului de 12-14 C nu mai necesită răcire/încălzire, ci doar filtrare și purificare, prin urmare contribuie natural la încălzire în timpul iernii și la răcorire în timpul verii.

Privind în urmă, peste ani, proiectul de diplomă a prezis în mare parte parcursul meu profesional ulterior. De la design de ceas de mână, mobilier, interioare, până la proiectare de clădiri individuale, colective și chiar reproiectare de spațiu urban. Trecând prin toate acestea, dar și prin 5 ani de predare în calitate de asistent universitar în cadrul Facultății de Arhitectură de Interior, mă concentrez momentan pe designul de brand și pe activitatea în cadrul Asociației Arhitecților de Interior din România.

**Autor: Gabriel Ionuț
 MÂNDRIȘCANU**
**Îndrumător: conf. Răzvan
 LUSCOV**

IAȘI
11 OCTOMBRIE -
15 NOIEMBRIE

MUST-UL DE ARHITECTURĂ

Începând cu prima ediție, din anul 2015, „MUST-ul de Arhitectură” a devenit un eveniment important în sfera culturală a Iașiului și a Moldovei, reunind arhitecți, artiști și oameni de cultură, în scopul apropiării domeniului arhitectural de oameni și problemele lor, propunându-le să reflecteze și, eventual, să clarifice percepțiile asupra mediului construit actual.

În mod tradițional, evenimentul cuprinde următoarele categorii:

- **MUST Be There:** workshopuri organizate de Asociația Studenților Arhitecți din Iași și de Asociația *De-a Arhitectura*;
- **MUST See:** expozițiile rezultate în urma workshopurilor, expoziții de fotografie și cele care reunesc proiectele participante la concursurile de arhitectură;
- **MUST Join:** o invitație la dezbaterile deschise în cadrul meselor rotunde organizate pe diverse teme;
- **MUST Hear:** conferințe susținute de personalități din domeniul arhitecturii și din segmente conexe ale acesteia, precum sociologie, filosofie sau literatură, și prezentări ale firmelor specializate.

Edițiile trecute ale „MUST-ului de Arhitectură Iași” au creat un mediu adecvat schimbului de idei între invitați și public. În acest cadru au avut loc conferințe și întâlniri cu profesioniști din țară și străinătate, expoziții, ateliere și alte activități organizate în parteneriat cu OAR Filiala Bacău-Neamț, OAR Filiala Nord-Est, Facultatea de Arhitectură „G. M. Cantacuzino” Iași, ARHIAS Iași, ASAI și Uniunea Arhitecților din România, Filiala Iași. Printre invitații de renume s-au numărat Maurizio Meossi, Pedro Mendes, Ana Abalos Ramos, Andres Ros Campos și Elena Nedelcu, asociat în cadrul EMBT Mirales Tagliabue - Spania.

Anul acesta, „MUST-ul de Arhitectură” s-a aflat la cea de-a V-a ediție și s-a desfășurat împreună cu cea de-a III-a ediție a Regionalei de Arhitectură Moldova - RAM 2019. Lucrările participante la RAM 2019, împreună cu expoziția *atelier spre.03* au fost expuse în Atrium Palas Mall, fiind vizitate și apreciate de un public numeros.

Evenimentele au debutat cu celebrarea a 100 de ani de la nașterea arhitectului Nicolae Porumbescu, care a marcat un capitol important în arhitectura românească și a format serii memorabile de specialiști. Evenimentul a avut loc la Academia Română, Filiala Iași. A urmat conferința „Specialiștii ferestrelor, fațadelor și sticlei” și o serie de workshopuri și expoziții pentru studenți și arhitecți.

Evenimentele **MUST Talks** au fost concentrate în zilele de 25 și 26 octombrie, tot atunci având loc și premiera celor mai bune proiecte din cadrul Regionalei de Arhitectură Moldova - RAM 2019. Ne bucurăm că, în acest an, au fost alături de noi la acest eveniment președintele OAR, Alexandru Găvozdea, și președinții filialelor Mureș, Transilvania, Timiș, Dobrogea și Brașov-Covasna-Harghita: Angela Kovacs, Daniela Maier, Dragomir Drăgan, Mihai Isacov și Răzvan-Ion Dracea.

Premiile Regionalei de Arhitectură Moldova - RAM 2019 pe secțiuni au fost:

- Secțiunea 1: Arhitectura Rezidențială: „Casa Morarilor”, Iași, autori: Adriana Gheorghiescu, Alexandra Berdan, Tiberiu Teodor-Stanciu;

- Secțiunea 2: Arhitectura Funcțiunilor Publice și Industriale: „Grădiniță - Călărași”, Republica Moldova, autor: Carpov Ion;
- Arhitectură de Interior: „Bar Oditty” Iași, autori: Curelariu Bogdan, Curteanu Bogdan, Cocea-Lionescu Lucian, Jipa Anca și Talabă Liviu;
- Proiecte, Studii, Arhitectură: „Iași Ne Mai Văzut”, Iași, autori: Petrovici Liliana, Cercel Simona, Iftimescu Ioana-Lia, Zazu Mihaela, Pruşu Ioana, Bunariuc Clarisa, Costea Ramona și Teodor-Stanciu Tiberiu.

Prima zi a început cu *Arhitectura ca unealtă a schimbării*, Miruna Dunu oferindu-ne o incursiune printre cele mai recente proiecte și căutări ale arhitecților de la MVRDV, Rotterdam. S-a continuat cu o incursiune *De la eficiență la sustenabilitate și înapoi* oferită de Sergiu Petrea Cătălin, iar Dragomir Drăgan ne-a împărtășit metoda sa de a îmbina cele două mari pasiuni pe care le are, arhitectura și benzile desenate, după cum este și titlul prezentării: *Ilustrând arhitectura*.

La Cărturești, s-a lansat „Arhitectura celuilalt: Tineri cu gânduri către lume” în prezența întregii echipe. Tot atunci, a fost lansată tema concursului de text de arhitectură din acest an: PRE~TEXTE | (CON)TEXTE - *Conexiuni*.

Maxim Calujac a prezentat publicului lucrările Biroului de arhitectură *Calujac Architecture*, dar și cel mai nou Centru cultural din Chișinău, Artcor, un bun exemplu de inserție nouă într-un sit urban conturat și cu tradiție, curtea Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice.

Prima zi s-a încheiat cu o reflecție asupra temei spațiului și emoțiilor, mijlocită de Perparim Rama, fondator al 4MGroup, Marea Britanie, membru al juriului concursului „World Interior News Awards” în 2014 și 2017, consultant al Jocurilor Olimpice din 2012, participant la cea de-a 13 ediție a Biennalei de Arhitectură de la Veneția, critic și consultant specialist

pentru „Qatar 2030: The Vision for Doha”.
A doua zi, Andrei Pădure, junior architect al Biroului Zaha Hadid Londra, ne-a împărtășit o parte din preocupările sale în domeniul arhitecturii parametrică, inițiind publicul numeros din sală în domeniul arhitecturii computaționale. Sergiu Cernea, atelier *a.crono*, Italia, ne-a descris întregul demers de elaborare a proiectului pentru un centru cultural în Sédhio, dar și experiența din Japonia, din tipul internship, în biroul arhitectului Kengo Kuma.

Ziua a continuat cu prezentările arhitecților de la *abruptarhitectura*, Cristina și Cosmin Pavel, un parcurs eclectic și armonios îmbinat între activitatea din atelier, beneficiari și concursuri de arhitectură și activitatea lor didactică. Ina Stoian, atelier *INAS*, a povestit *despre cărți, proiecte și șantiere*, surprinzându-ne prin energia sa nelimitată, implicare în proiecte civice, proiecte culturale și editoriale.

MUST-ul de Arhitectură a continuat cu evenimentul Share TALKS Iași - Conferința NEW CITIES, Transforming the Cities through Architecture, organizat împreună cu ProEvent și AB plus Events. Keynote speakeri la acest eveniment au fost Sanjay PURI, India, Pepe GASCÓN, Spania, Vlad ȚENU, Marea Britanie, Kerem YAZGAN, Turcia, și Matei BOGOESCU, România.

MUST Be There a inclus workshopul intitulat *Visual Concepts*, dedicat reprezentărilor virtuale de arhitectură, o temă deosebit de atractivă pentru studenții ieșeni. Workshopul a fost susținut de studio Beyond Visual Arts, care, de altfel, a fost prezent și la evenimentele MUST Talks, cu prezentarea *Beyond the World of Arch-Viz*.

Trebuie să mulțumim în mod special colaboratorilor noștri care ne-au fost alături și la această ediție: Kronospan, Geze și Alukonigstahl.

BACĂU-NEAMȚ

EXPOZIȚIE IOANA GRIGORESCU

În cadrul preocupării Uniunii Arhitecților de a „recupera reperele”, adică valorile patrimoniului construit, dar și a celui uman, se înscrie și realizarea cărții și a expozițiilor dedicate unui arhitect cu mult har și determinare așa cum a fost Ioana Grigorescu.

Tot timpul au existat oameni cu har, talent și determinare care au creat patrimoniul, oameni care au găsit calea să-și trăiască visele. Ei au creat, muncind pentru colectivități, opere de mare valoare.

Acești colegi arhitecți trebuie să fie exemple pentru ceilalți și în special pentru tinerii arhitecți care trebuie să lupte să-și împlinească propriile vise.

Ioana Grigorescu a ales, deși fusese îndepărtată din organismul central și comisiile naționale, să-și facă meseria, să-și continue drumul.

Mutându-se în Bucovina, cu construcțiile și oamenii dragi ei, care i-au înțeles harul, a dăruit tot. A muncit acolo și acolo a rămas pentru totdeauna, lângă bisericile și mănăstirile pe care le-a iubit și le-a ajutat să dăinuiască mereu.

**Autori: Gelu TUDORACHE și
Liliana BÂRGU**

Expresia sincerității pe simezele unei săli de expoziții din Bacău

Autor: Petru DONE

Arh. Ioana Grigorescu (1915-2006) a lucrat, la mijlocul secolului trecut, la Comitetul de Stat pentru Arhitectură și Construcții și apoi la Direcția Monumentelor Istorice. S-a afirmat prin importante proiecte de restaurare sau/și reconstruire de monumente istorice pentru Mănăstirea Dealu-Târgoviște (1954-1955) și pentru multe mănăstiri din Nordul Moldovei, dar și pentru Casa Dosoftei din Iași. Rigoarea restauratorului s-a împletit cu atenta măsură și cu fantezia, motiv pentru care unele dintre lucrări au fost aprig discutate în mediul profesional, dar au înfruntat cu succes timpul, opera sa fiind astăzi unanim apreciată. La Complexului muzeal „Iulian Antonescu” din Bacău a fost prezentată Expoziția „Ioana Grigorescu - povestea unui arhitect vizionar”. Evenimentul a fost organizat de Filiala Regională Bacău-Neamț a UAR și de Filiala Teritorială Bacău-Neamț a OAR și a fost moderat de președintele Filialei UAR, arh. Gelu Tudorache.

Despre opera și personalitatea Ioanei Grigorescu (1915-2006), arhitect care s-a remarcat prin lucrările în domeniul restaurării și chiar este supranumită în breaslă „una dintre marile doamne ale restaurării românești” și considerată „arhitect de talie internațională”, a vorbit criticul de artă Iulian Bucur.

Prezentarea expoziției care a ajuns pe simezele din Bacău a fost însoțită și de o prezentare a albumului monografic realizat de Alexandru Panaitescu - „Ioana Grigorescu - Calea sincerității”, apărut în 2018 sub auspiciile revistei „Arhitectura” prin programul „Recuperarea reperelor”. În arhiva UAR, unul dintre cele mai mari fonduri documentare aparține Ioanei Grigorescu (proiecte, schițe, grafică diversă, documente profesionale și personale).

Despre o expoziție și o carte

Autor: Iulian Bucur, muzeograf și critic de artă

Ioana Grigorescu - Calea sincerității, așa se numește și cartea-album care a fost prezentată băcăuanilor, tot atunci, tot acolo, carte alcătuită de Alexandru Panaitescu. Pe panouri cu fotografii și texte în engleză și polonă (expoziția a trecut prin Cracovia)

a fost spusă povestea arhitectei Ioana Grigorescu (1915-2006). Este o poveste cu ritm în care marea operă în imagini a arhitectei-restaurator este împreună cu mici autoportrete în creion, cu acuarele, cu crochiuri iuți, cu poze și portrete de amici și inamici, colegi de breaslă, de la *Direcție* adică, prietenoase, calde uneori, alteori ironice, cu linie tăioasă, neiertătoare.

Cele mai importante sunt fotografiile monumentelor pe care le-a restaurat, biserici de mănăstire, chilii, turnuri și clopotnițe. Sunt locuri din Suceava, precum Humor, Voroneț, Sucevița și Dragomirna, Secu și Sihăstria Secului din Neamț, Casa Dosoftei din Iași și Dealu din Dâmbovița. Fotografiile arată nu numai amplexarea și datele unei opere individuale, fotografiile înfățișează și o epocă, anii '60, '70, aproape eroici, aproape romantici, ani în care patrimoniul românesc s-a restaurat cel mai mult și probabil cel mai bine. Acești martori sunt astăzi modele pentru mare parte din arhitectura eclezială nouă.

Soluțiile gândite de Ioana Grigorescu n-au fost întotdeauna acceptate de istorici, istorici de artă, arhitecți, restauratori. Ele s-au potrivit cu o filosofie a sincerității totale, în care trebuie să se vadă bine cele făcute de restaurator, astăzi, dar mai ales mâine, când inevitabil apare riscul confuziei între original și adăugat. În spiritul acestei gândiri, arhitecta a folosit, cu dezinvoltură și eleganță, uneori parcă sfidându-și cuminiții confrăți, betonul armat, la Sucevița, de exemplu. Nu mult timp. În 1972 a fost pensionată.

Ioana Grigorescu - Calea sincerității este și o carte frumoasă întocmită, cu cercetări temeinice de arhivă, cu schițele arhitectei, cu desene și laviuri, cu oameni și locuri, cu fotografii revelatoare, cu mărturii despre cine și cum a fost, cu vorbele ei despre curaj și temeri, despre împliniri și regrete. Este o carte despre un personaj cu un anume tragism, mereu vizionar, niciodată crezută, ca o Casandră.

SIBIU
PIAȚA MICĂ

PATRIMONIUL UAR

INAUGURAREA CENTRULUI DE CULTURĂ ARHITECTURALĂ

Autori: Mircea ȚIBULEAC

Pe 31 octombrie 2019, Uniunea Arhitecților din România a inaugurat la Sibiu un nou spațiu dedicat arhitecturii și artei, în prezența doamnei primar al orașului, Astrid Fodor. Noul sediu se află în centrul orașului, în zona încă plină de însemne ale vechimii, în pasajul care duce spre Piața Aurarilor, într-o clădire-monument din secolul al XV-lea.

După proiectul arh. Liviu Gligor, firma Old Residence SRL (îndeosebi ing. Diana Coman și ing. Octavian Popa) a renovat clădirea situată în vechiul zid al orașului, transformând-o într-un spațiu al confluențelor artelor.

„Este o lucrare care a necesitat intervenții dificile, soluții speciale/sustenabile și multe ore de trudă - declara la inaugurare sufletul acestei renovări, președintele sucursalei Sibiu a UAR, arh. Mircea Țibuleac. Reușita o datorăm arhitecților specializați pe imobile clasificate, care au colaborat foarte bine cu firme specializate pe restaurări, dar și cu firme de echipamente, firme specializate pe finisaje și mobilier adecvate clădirilor istorice. Este un exemplu de bună practică profesională. În acest spațiu mic, împreună cu președintele Ordinului Arhitecților Filiala Sibiu, sperăm să închegăm niște cooperări cu cei care nu au auzit sau nu știu exact ce fac arhitecții și cu ce se ocupă”.

„Demersul - a ținut să precizeze doamna primar Astrid Fodor - este un model de intervenție în ceea ce privește readucerea la pulsul cetății a unor monumente istorice, respectând cutumele de intervenții specifice clădirilor clasificate, aflate pe lista monumentelor. Avem acum un Centru Cultural Arhitectural care cred că se potrivește Sibiului.”

Arhitectul care a proiectat renovarea, Liviu Gligor, cu o lungă experiență în renovarea clădirilor vechi și în salvarea patrimoniului tradițional din jurul Sibiului, a precizat dificultățile întâmpinate, cu deosebire faptul că trebuia însăși să se ocupe de clădirea. „Am

reabilitat acest spațiu cu migală, de la pardoseală la tavanele boltite, folosind lemn și materiale pe bază de var hidraulic indicate pentru clădirile istorice. Tâmplăria veche a fost restaurată cu grijă și i s-au adăugat elemente suplimentare confecționate manual după modelul celor originale, pentru o mai bună eficiență energetică. Instalațiile au fost refăcute în totalitate, iar pentru soluția de încălzire s-au folosit elemente moderne, dar cu design clasic, în armonie cu interiorul.”

Aproximativ 30 la sută din cheltuielile necesare reabilitării spațiului - a precizat arh. Mircea Țibuleac - au provenit de la sponsori.

Inaugurarea noului Centru de Cultură Arhitecturală s-a făcut în prezența doamnei arhitect Ileana Tureanu, președintele Uniunii Arhitecților din România: „Este un spațiu care o să ne reprezinte și pe noi, dar și Sibiul. (...) Am hotărât, la sugestia lui Mircea, să începem cu expoziția Cristinei Țurlea,

dat fiind un centru de cultură arhitecturală, era o idee cât se poate de bună să îl inaugurăm cu pictură și cu o lansare de carte. Iar aceasta poate fi un manifest că Centrul de Cultură Arhitecturală este unul de confluență a artelor”.

Expoziția s-a chemat „Întâlnire cu orașul” și i-a aparținut arhitectei Cristina Țurlea. „Spațiul este minunat, efortul pe care l-au făcut cu toții este foarte frumos. Într-un fel foarte natural, în alt fel aproape imposibil în zilele noastre, dar ei au dovedit că este posibil. E o bucurie foarte mare pentru mine ca, în acest moment, să pot fi aici cu aceste lucrări care sper să bucure pe toată lumea.” Picturile, care surprind peisaje urbane în diferite anotimpuri, în diferite momente ale zilei, în tehnici diferite, au fost prezentate de curatorul și criticul de artă Olimpia Tudoran Ciungan, care a mărturisit audienței că îi este dificil să deosebească între pictorul-arhitect sau arhitectul-pictor Cristina Țurlea. Pictorița se afla, odată cu acest eveniment, la a zecea expoziție personală din ultimul deceniu.

Inaugurarea noului sediu sibian a continuat cu lansarea romanului „Înnebunește-i!”, de Stelian Țurlea, apărut la Editura Crime Scene Press - un thriller inspirat din realitatea imediată. Spune povestea unui ziarist cunoscut care face o anchetă în legătură cu un politician corupt. Găsește cu greu dovezi, pentru că oamenii sunt speriați și se feresc să

vorbească. Ziaristul însuși e urmărit, agresat, intimidat, se încearcă arestarea lui, punându-i-se în cărcă uciderea uneia dintre surse. Povestea e descâlțită cât de cât de doi polițiști inteligenți, care mai apar în alte cărți ale scriitorului. Despre autor a vorbit, prezentându-l, Alexandru Arion, directorul Editurii Crime Scene Press.

REVISTA
 ARHITECTURA

Autor: Ana FLUTUR

1/2019, număr simplu, 104 pagini

ARHITECTURĂ. FILM. CINEMA

Coordonatori dosar tematic: Mihaela PELTEACU și Daniela PUIA

Prezentare: „Arhitectura cinematograferelor a fost unul dintre domeniile cele mai afectate de transformările economice și sociale din ultimele decenii, astfel că numărul acestora s-a dorit a fi un semnal asupra acestui fenomen, situația cinematograferelor devenind o temă de dezbatere cu numeroase ecouri în rândul profesioniștilor celei de a șaptea arte, dar și în rândul cineaștilor, arhitecților, iubitorilor de artă.

Am dorit să contribuim la cunoașterea problematicii domeniului, la valorizarea cinematograferelor, altădată locuri de divertisment și recreere, prezentând câteva proiecte care recuperează moștenirea trecutului.

Dosarul prezintă „dezbaterea care a avut loc la sediul Uniunii Cineaștilor, alături de o selecție de săli de cinema considerate reprezentative pentru o anumită etapă de dezvoltare a acestui tip de proiect. Este vorba de cinci exemple din România: Cinema Scala, Cinema Arta, Cinema Studio, Centrul Cultural Favorit și Centrul Cultural Suceava, completate cu un proiect occidental, *Riff-Raff 3+4*, un cinematograf din Zürich construit în 2002 în formula tradițională a «imobilului cu cinema».

Există încă săli de cinema care s-au transformat, în timp, într-un soi de spații vagi ce ar putea fi reinterpretate. Grație dimensiunii extraordinare, par a fi o rezervă neutilizată de spațiu public urban. Complexitatea acestor săli care decurge din aspecte de ordin urbanistic și arhitectural, dar și dintr-o legătură indisolubilă cu filmul, reclamă un studiu aprofundat care să preceadă orice decizie”.

„Am rămas cu o enormă nostalgie și sufăr că cinematograful stă acum închis, când ar fi atâta nevoie de el! Sper să nu așteptăm ca în Dumas, 20 de ani, până ce se va redeschide «Dulcea casă a filmelor!» Arhitecți din toate colțurile țării: Ajutoooooo!”
 Irina Margareta Nistor

Numărul 2,3/2019, număr dublu, 178 de pagini

600 PENTRU VIITOR. BNA 2018.

Coordonator dosar tematic: Ileana TUREANU

Prezentare: În An Centenar, al doilea număr al revistei a dat substanță unuia dintre obiectivele de bază, acela de a promova valorile arhitecturii românești, beneficiind de desfășurarea Bienalei Naționale de Arhitectură 2018, ediția a XIII-a, organizată de Uniunea Arhitecților din România. Aceasta a avut ca temă *100 de ani de Arhitectură în România*. Un prilej fericit, care s-a bucurat de o participare record, peste 600 de proiecte înscrise în competiție, cifră care a stat la baza titlului acestui număr.

A fost privilegiul revistei *Arhitectura* de a realiza o ediție album tematic dedicat acestui eveniment maraton, evident fiind faptul că la o participare așa de numeroasă „roadele” vor fi bogate. Un număr aparte în peisajul editorial contemporan, în care nume de referință ale arhitecturii românești de azi au recomandat arhitecții care s-au înscris în concurs cu cele mai valoroase proiecte, prezentându-ni-i astfel pe Cei ALEȘI/RECOMANDAȚI, alcătuind astfel tabloul generației de azi, un portofoliu al proiectelor remarcabile, un număr în care îi veți descoperi pe cei mai buni dintre cei buni.

Numărul *600 pentru viitor* este un număr ancoră, o punte de legătură între generații de arhitecți, abordări, viziuni, tehnici de creație, un număr-document care ilustrează în paginile sale unul dintre cele mai reușite evenimente din domeniul cultural în an centenar.

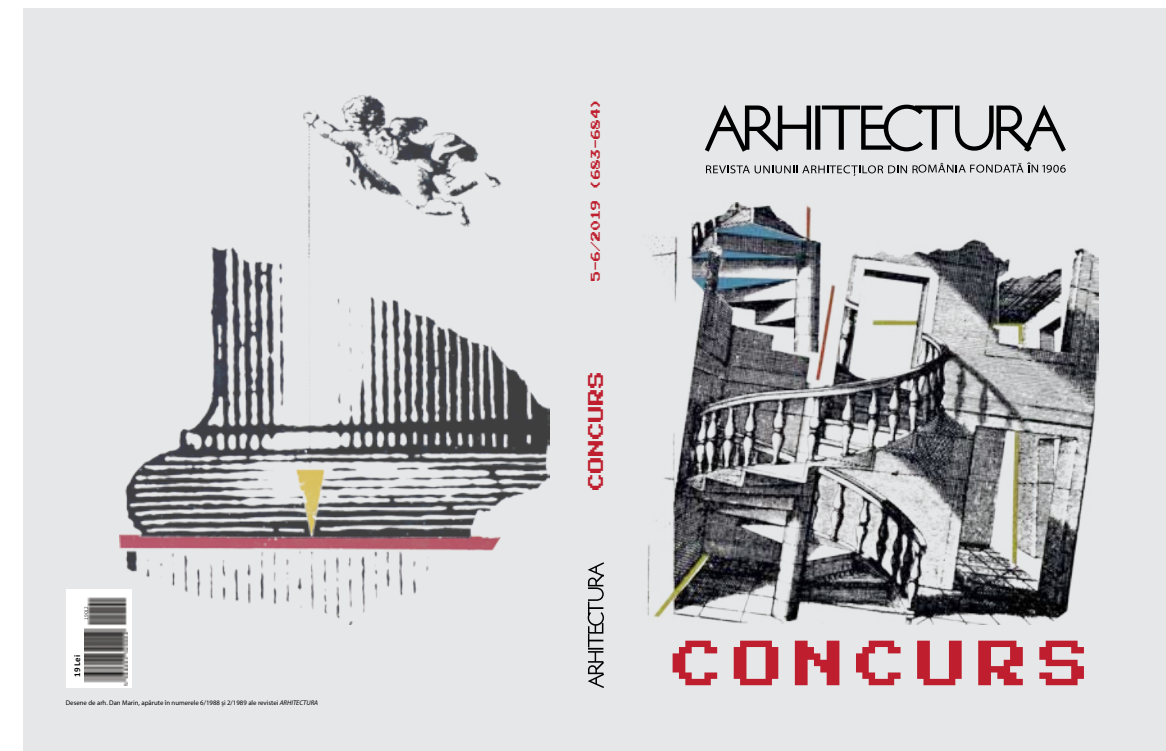
4/2019, număr simplu, 128 pagini

MULTICULTURALIA. ORADEA

Coordonator dosar tematic: Ileana TUREANU

Prezentare: Una dintre reușitele punerii în valoare a patrimoniului construit, cea mai bună dovadă de profesionalism și eficiență în acest domeniu este orașul Oradea. Dosarul tematic îi prezintă pe artizanii acestui fenomen, care au transformat Oradea într-un pol turistic râvnit, un punct de referință pe harta arhitecturală și turistică a României.

„Astăzi Oradea reușește ca, prin racordarea la mecanismele europene, la preocupările, frământările și experimentele edililor europeni să acceseze fonduri care să îi permită dezvoltarea economică și socială, dar și afirmarea pe plan internațional cu o individualitate aparte (...) În timp ce multe dintre orașele românești traversează, de ani buni, o perioadă de stagnare, de înțepenire, de «loc în care nu se întâmplă nimic», Oradea face parte din grupul excepțiilor, al orașelor care se încăpățânează să-și depășească obstacolele economice și financiare, să-și croiască strategii de dezvoltare, să-și gândească structura viitoarei populații, să găsească mijloace de stimulare a creșterii economice, să rămână «poarta spre Occident» a țării.” **Ileana Tureanu**

5, 6/2019, număr dublu, 232 pagini

CONCURS

Coordonatori dosar tematic: Ileana TUREANU, Anca SANDU TOMASZEWSKI

Prezentare: De-a lungul timpului, revista *Arhitectura* a găzduit în paginile sale, aproape număr de număr, informații despre concursuri de arhitectură, și nu numai. La finele anului 2019, numărul 5, 6 al revistei noastre adună, într-o ediție maraton, momentele-cheie din istoria concursurilor de arhitectură. Ele au reprezentat și încă reprezintă o preocupare de bază în domeniu, deoarece promovează valorile arhitecturale, competiția, dezbateră de idei. Această temă plină de provocări, atractivă și generoasă pentru breasla arhitecților s-a dovedit a fi un subiect extrem de interesant, dezbătut, comentat, în acest sens stând mărturie numărul proaspăt ieșit din tipar.

„Concursul de arhitectură nu era doar ocazia unor exerciții de proiectare pe teme reale, ori a unei selecții de proiecte și proiectanți, ci era și un prilej de reflecție profesională și un exercițiu de critică de arhitectură - într-un fel, concursul era văzut ca o lecție profesională pe care arhitecții păreau să o aprecieze și pentru care luptau. Nici nu e de mirare, pentru că arhitecții români activi înainte de război - acel grup de artiști pe care Julien Guadet îl numea, în 1891, «o adevărată colonie artistică franceză», precum și urmașii lor interbelici - erau familiari cu ceea ce știau din Franța, de la *Ecole des Beaux-Arts*, unde toate proiectele se numeau *concours* și aveau alura unui concurs cu premii (*médailles*). Iar în Franța și în alte țări europene, întrecerea între arhitecți era calea de a obține cele mai bune proiecte pentru lucrările importante.

... concursul de soluții s-a dovedit a fi calea cea mai sigură pentru a obține un răspuns arhitectural de calitate, validat de un juriu de specialiști, așa cum concursul deschis s-a dovedit mijlocul cel mai profesional de a da șanse de afirmare tinerilor arhitecți.

Concursul este definit azi, peste tot în lume, ca «o procedură de achiziție a serviciilor de proiectare». Sub această formulare și-a pierdut, poate, ceva din panașul romantic. Dar nu și-a pierdut deloc sensul. De aceea, lupta arhitecților de pe toate continentele este introducerea concursului în politicile și strategiile naționale de arhitectură și recomandarea lui pentru investițiile importante.” **A.M. Zahariade**

BIUAR

BIUAR este Buletinul Informativ menit să facă cunoscută activitatea de fiecare zi a UAR, să informeze asupra evenimentelor marcante din lumea arhitecturii pe plan internațional, mesajele organismelor cu care colaborăm, precum Europa Nostra, pentru a cunoaște tendințele și preocupările europene, evenimentele profesionale importante pe plan național, realizările și inițiativele inspiraționale ale membrilor noștri.

Încercăm să găsim, uneori să descoperim orice lucru pozitiv se petrece în viața breslei, talente, idei, inițiative pentru ca spiritul de echipă să nu fie definitiv pierdut și să ne păstreze uniți, creativi.

Apariția sa, în tiraj de 500 de exemplare, este trimestrială și distribuția - gratuită.

Contribuțiile publicate și fotografiile nu sunt remunerate, iar activitatea redacțională, corectura, tehnoredactarea sunt realizate de conducerea UAR împreună cu colectivul redacțional al revistei ARHITECTURA, al arhivelor UAR (de proiecte, foto, documente), bibliotecii și celorlalte departamente ale structurii centrale - pro-bono - ca și distribuția la care participă personalul și structurile teritoriale ale UAR.

Numărul ianuarie-martie 2019 îl prezintă, pe copertă, pe arhitectul Radu TEACĂ - câștigătorul premiilor BNA 2018 la secțiunile Locuințe și Arhitectură de Interior, iar editorialul se intitulează „Față de tineri, avem obligații!”.

Actualitatea Internațională îl prezintă pe Arata ISOZAKI, câștigătorul Premiului Pritzker pentru Arhitectură 2019 și al Premiul UE Mies van der Rohe pentru Arhitectură Contemporană - care, în acest an, a distins un proiect ce a recuperat un ansamblu de locuințe colective din anii '60. O preocupare care ar trebui să nu ne lase să dormim!

Numărul îi prezintă și pe Auner Niels, câștigătorul Premiului Duiilu Marcu pentru Arhitectură al Academiei Române 2019, și pe Mac Popescu, decorat la Cotroceni, *Evenimentele din Calderon, Femeile din Arhitectura Românească, Arhitecți în Afirmare, Arhivele UAR, Cartea de Arhitectură, Ședința Senatului UAR* și rubrica *In Memoriam*.

Numărul aprilie-iunie 2019 o prezintă, pe copertă, pe Silvia DEMETER-LOWE - arhitecta din Brașov care a activat în Marea Britanie, a restaurant casele Prințului Charles din Transilvania și care a participat la vernisajul și succesul Expoziției „100 de ani de prezență a femeilor în arhitectura românească”, inaugurată la ICR Londra.

Expoziția a prezentat cronologic contribuția a 19 personalități din arhitectura românească, din mai multe generații.

Editorialul „Despre Balul maramureșean și lecția Generației '59” evocă principala acțiune a UAR din această primăvară - *Excursia de studii din Maramureș*, în organizarea structurilor locale UAR și OAR, pe larg prezentată.

Numărul mai prezintă Premiile Europa Nostra pentru conservarea patrimoniului, proiectele de diplomă ale unor tineri arhitecți prezentate în cadrul Sărbătorii Diplomelor, alte expoziții, lansări de carte și evenimente din Calderon, *Expoziția Femeile din arhitectura românească, Arhivele UAR, Cartea de Arhitectură, Ședința Senatului UAR* și rubrica *In Memoriam*.

Un amplu spațiu editorial - pregătit cu ajutorul doamnei Otilia Stratulat - este dedicat *Generației de aur* care a absolvit Institutul de Arhitectură „Ion Mincu” în anul 1959 și care rămâne un model de colegialitate și solidaritate cum nu se mai întâlnește în zilele noastre!

Numărul iulie-septembrie 2019 îi prezintă, pe copertă, pe Ildiko Mitru și Ștefan Paskucz - arhitecții din Baia Mare care au redat Maramureșului două dintre simbolurile sale și au amenajat Piața Turnului Sfântul Ștefan și Colonia Pictorilor. Timp de mulți ani a fost nevoie de competență și multă încăpățănare, dar au reușit și au fost distinși cu premii naționale și internaționale.

Editorialul „O vară fierbinte. De la Cracovia la Tel Aviv - via Suceava, Chiojdu” trece în revistă prezența UAR, în această vară, în Polonia și Israel cu expoziții ce o prezintă pe Ioana Grigorescu în Piața Cenrală din Cracovia și 7 arhitecți evrei - Pionieri ai modernismului din România, la Galeria de Artă a Uniunii Arhitecților din Israel.

Numărul prezintă evenimentul verii desfășurat la Suceava, la Uzina de Apă, aflat la a 8-a ediție, care a dezbătut problema patrimoniului între tradiție și inovație și s-a bucurat de prezențe de marcă, comunicări importante și consistente.

Generația de aur care a absolvit Institutul de Arhitectură „Ion Mincu” în anul 1969 și-a serbat, exemplar, în organizarea domnului arhitect Pavel Popescu, cea de-a 50-a aniversare. Jurnalul manifestării este prezentat de organizator și rămâne un eveniment inspirațional.

Întâlnirea președintelui UAR cu șefii structurilor teritoriale, Jurnalul de vacanță de la Chiojdu, Excursia la Chateau Mimi, Tineri arhitecți-pictori la Bienala de la Florența, Diplome cu teme de actualitate, precum Centrul de Primire Refugiați sunt doar o parte dintre materialele prezentate.

Numărul octombrie-decembrie 2019 îl prezintă, pe copertă, pe Laurian Ghinițoiu - arhitectul născut la Satu-Mare care a studiat la Iași și a câștigat Premiul pentru Fotografia de Arhitectură în anul 2019. Împreună cu Dorin Ștefan Adam, arhitectul Ghinițoiu a creat evenimentul toamnei prin organizarea expoziției *Elemente...uitate*, la Palatul Știrbei din București.

Expoziția este omagiul UAR pentru centenarul nașterii lui Nicolae Porumbescu - mare creator al arhitecturii naționale, adulat de unii și hulit de alții, recunoscut ca mentor al său de Dan Hanganu, contestat și anulat de alții. GIPSY văzut de ochii și obiectivul unui tânăr arhitect care a văzut multă arhitectură, cu sufletul și cu mintea. Dar Laurian a văzut nu numai arhitectură ci și modul în care este ea percepută și trăită.

ISTORIA UNUI VOLUNTARIAT ASUMAT

Istoria acestei publicații își are începuturile în primii ani de după momentul 2001, când am constituit, în calitate de președinte-fondator, filiala OAR Sibiu-Vâlcea. Misiunea am îndeplinit-o în calitate de membru în Senatul UAR, unde activam din 1996. Împreună cu mai mulți colegi, consideram necesar să existe o publicație cu răspândire națională care să difuzeze în interiorul breslei - și nu numai - informații utile, colectate din ambele organizații obligate să coexiste după constituirea OAR. O bună perioadă de timp nu a existat nicio inițiativă în acest sens. Existau câteva inițiative locale, cum ar fi revistele de la Timișoara, Iași sau București, dar acestea aveau un profil academic, abordând critica de arhitectură și adresându-se, în special, mediului academic. Lipsa informația curentă și, mai ales, cea care să anunțe sau să relateze „la cald” evenimentele culturale inițiate de ambele organizații. În marea lor majoritate, acestea se desfășurau, din păcate, numai în București, iar despre cele din teritoriu aproape că nu se afla.

Chiar dacă se auzea de existența acestor manifestări, pentru arhitecții din teritoriu intervine handicapul - care a existat și care există și astăzi: lipsa posibilității financiare pentru deplasări.

Personal, aveam avantajul unei reședințe în București și al unei firme care acoperea cheltuielile deplasărilor aproape săptămânale dintre Sibiu și București. Am reușit, începând cu 1996, să-mi ofer serviciile voluntar în slujba breslei, dobândind funcții în conducerea națională mai întâi în UAR și apoi, din 2001, în OAR.

Trebuia imediat să îndrept circulația greoaie sau chiar inexistentă a informațiilor în interiorul breslei. Nu știu dacă voința aceasta puternică a determinat sau nu „alinarea planetelor”. Disponibilitatea mea de a înregistra voluntar video și foto evenimentele culturale și conferințele s-a răspândit, ducând la invitarea mea și la evenimentele care se mai organizau prin teritoriu. Probabil că bagajul acesta important de informații, cu toată voința mea de a-l valorifica în interesul general, ar fi rămas o arhivă la biblioteca UAR. Din 2011 până în 2016 acolo am depus, la fiecare final de an, o cutie conținând înregistrarea evenimentelor pe suport CD. Această inițiativă a rămas valabilă până în prezent. „Picătura” adusă de alinierea ultimei comete a făcut ca, în ianuarie 2013, să se nască Buletinul Informativ al UAR în format electronic, ușor de distribuit la scară națională. A fost inițiativa secretarei firmei mele. La acel moment, sediul filialei, actuala sucursală UAR Sibiu, era găzduit de sediul firmei mele. Doamna Camelia REPEDE, despre ea fiind vorba, proaspăt absolventă a Facultății de Jurnalism din Sibiu, a avut ideea să valorificăm

informațiile pe care le dețineam și pe cele care urma să le aduc în continuare sub formă foto și video. În perioada cât a funcționat „Observatorul Urban”, redactat la UAR Central, Camelia a jucat și rolul reporterului.

În primă fază am „beneficiat” de o rezistență și multă suspiciune chiar din interior. Cu regret mărturisesc că lucrul acesta s-a întâmplat chiar și din parte conducerii de la acea vreme a Filialei Sibiu-Vâlcea, unde schisma între organizațiile noastre parcă a prins mai abtâr ca în alte părți ale țării. În ciuda acestei schisme, încurajată de fosta conducere națională a OAR, cu ecouri mai serioase numai în unele filiale, eu nu am făcut diferențe în a relata sau nu unele evenimente. Nu țineam cont cine le organizează. Pentru mine și echipa cu care muncesc la realizarea acestui Buletin - de menționat fiind Dorin BOILĂ, vicepreședinte cu probleme culturale -, scopul este ca informația să ajungă la cât mai mulți arhitecți și nu numai. Beneficiari sunt toți cei care au arătat că sunt interesați de activitatea arhitecților și a confrăților din domeniile complementare arhitecturii și urbanismului.

Altă greutate pe care am întâmpinat-o a fost procurarea e-mailurilor la care urma să expediem Buletinul. Am adunat în timp, în cei șapte ani, adresă cu adresă, circa 4.000 de e-mailuri ale arhitecților din țară, cât și ale celor plecați peste graniță.

Încet, încet, Buletinul și-a dovedit utilitatea, fiind recunoscută și de cei care l-au considerat lipsit de ținută academică. Era în parte adevărată acea acuzație deoarece am pornit această activitate ca voluntari amatori, animați mai mult de entuziasm decât de știință. După Camelia REPEDE, au urmat Natalia JIAN, apoi Krista SZOCS.

Din aprilie 2016 până în prezent a preluat funcția Ana

DONȚU, absolventă a două facultăți, poeta anului 2016 și, mai nou, prozatoare. Cu multă tenacitate, dăruire și, mai ales, multă muncă, Ana nu a ratat niciun termen! Toate Buletinele au fost finalizate și expediate punctual la fiecare final de lună. Cu fiecare, calitatea grafică a crescut.

În acest moment beneficiem de sprijinul deplin moral și în parte financiar al conducerii UAR.

A mai rămas obstacolul sprijinului financiar deplin care să ne ajute să fim prezenți și să înregistrăm imagini la cât mai multe evenimente culturale organizate mai ales în teritoriu.

În București avem doi colaboratori voluntari, arhitectul Lucian MIHĂIESCU și Răzvan HATEA. Vreau să menționez și ajutorul acordat de Claudia ȘTEFĂNESCU, care ne ajută prompt cu corectarea textelor.

Încep noul an 2020 cu speranța că în noul spațiu al Centrului de Cultură Arhitecturală Sibiu, inaugurat recent, unde funcționăm deja și cu redacția Buletinului, vom beneficia de un și mai mare sprijin din partea breslei. Mă gândesc în acest sens la o nouă eră în care colaborarea cu Filiala OAR Sibiu-Vâlcea va deveni în sfârșit realitate, după ce în ultimii 14 ani, din cei 20 ai existenței sale, colaborarea a fost inexistentă.

Cred cu convingere că **BIUAR-online de Sibiu** va deveni un instrument tot mai util pentru răspândirea informațiilor profesionale utile arhitecților din toată țara și, nu în ultimul rând, un mijloc prin care cei interesați din societatea civilă vor afla de evenimentele culturale sau inițiativele arhitecților.

Unul din scopurile pentru care l-am inițiat a fost și rămâne acela de a-și aduce o contribuție însemnată în pregătirea profesională a arhitecților.

REPERE

REVISTA REGIONALĂ DE ARHITECTURĂ ȘI URBANISM

Dezvoltarea urbană din ultimele decenii a relevat fenomene îngrijorătoare cu repercusiuni rapide și greu de corelat în privința vieții și confortului urban, amenajării teritoriului, dezvoltării spațiale și amenajărilor arhitecturale, în ultimă instanță, asupra vieții locuitorilor.

Ideile și principiile referitoare la amenajarea teritoriului, urbanism și dezvoltare spațial-volumetrică, abordate la nivelul Uniunii Europene, cum ar fi „politicile urbane, dezvoltare urbană, renaștere urbană, spații publice de calitate”, încep să fie conștientizate și analizate în raport cu cadrul construit din orașele noastre.

Se discută despre principalii actori urbani și implicarea acestora în dezvoltarea și evoluția localităților, așezărilor urbane, despre modul de generare a strategiilor urbane, despre politici de implementare, programe și proiecte.

În urma exploziei fenomenului construcțiilor din ultimul deceniu, a unei tendințe de urbanizare, de extindere a orașelor, administrația se preocupă de realizarea și implementarea planurilor de urbanism, de elaborarea strategiilor și amplasarea și autorizarea obiectivelor de arhitectură și a ansamblurilor urbanistice.

Profesioniștii din domeniu, arhitecți, urbanisti, ingineri, geografi, economiști, sociologi etc. își continuă căutările de creare a unor spații urbane coerente, a unor spații publice și private de calitate, a unor imagini urbane reprezentative și în spiritul locului, pendulând între interesele actorilor privați, ale administrației și ale locuitorilor anonimi care își doresc localități frumoase, confortabile și funcționale.

Investitorii, promotorii, developerii, oamenii de afaceri acționează în sensul rentabilizării și optimizării afacerilor proprii uitând uneori că suportul spațial în care se mișcă interesele acestea este generat de reprezentări urbane, de cadru urban, de imagine urbană care odată alterate vor fi foarte greu, dacă nu imposibil de revitalizat, corectat, transformat.

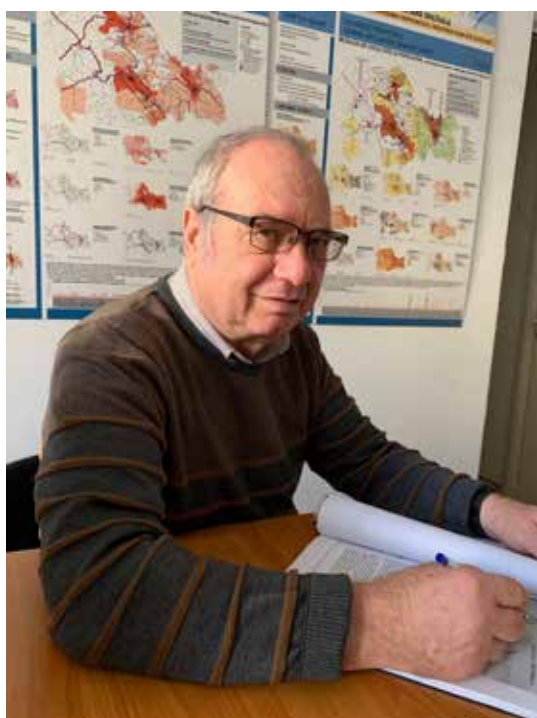
Pârghiile administrative pentru definirea, constituirea și menținerea spațiului urban sunt limitate și uneori insuficiente.

Acești factori au stat în anul 2009 la baza demarării proiectului Revista REPERE, prin efortul comun al filialelor din Iași ale celor trei organizații profesionale: UAR, OAR și RUR, care și-au propus editarea unei reviste pentru a oferi ocazia tuturor actorilor de a se întâlni, de a-și prezenta preocupările, speranțele, realizările, temerile și așteptările.

Dialogul, cunoașterea reciprocă, schimbul de opinii și așa-numitele bune practici sunt cele mai mari câștiguri pentru toți cei ce doresc un spațiu arhitectural și urban de calitate.

Aducând împreună toții actorii, menținând un continuu dialog, va spori calitatea vieții urbane și a spațiului public, vom putea să ne regăsim identitatea urbană

Autor: Mircea Grigorovschi

specifică în construcții adecvate orașului, reprezentative, frumoase, funcționale.

Revista și-a propus de-a lungul timpului să devină placa turnantă în dialogul tuturor celor implicați în dezvoltarea cadrului de viață, al locuitorilor din această regiune, să devină tribuna de expunere a ideilor, de ilustrare a bunelor practici, a reușitelor în domeniu, dar și a nereușitelor. A încercat să ilustreze totalitatea sferelor în care sunt implicați arhitecții și urbanistii, cât și celelalte profesii ce concură la realizarea clădirilor, spațiului urban, imagini urbane, peisajul cultural, peisajului urban și rural.

Revista a adunat în paginile sale, de-a lungul celor 10 ani, realizări legate de arhitectură, urbanism, amenajarea teritoriului, restaurări, amenajări, peisagistică, design, mobilier, scenografie, personalități de seamă din domeniu.

Paginile revistei se doresc a deveni repere ale calității, modele de abordare atât în ceea ce privește conținutul, cât și forma, să fie locul geometric al:

- formării și informării consumatorilor de arhitectură și urbanism;

- formării și informării formatorilor din școli și universități, publicului, utilizatorilor cadrului urban;

- formării și informării decidenților din administrație;

- formării și informării societății civile implicate mai mult sau mai puțin în constituirea cadrului de viață pentru locuitori;

- formării și informării oamenilor de afaceri și investitorilor în domeniu cu implicații majore în modelarea spațială.

Pentru calitate în arhitectură și urbanism, pentru calitatea mediului în general, componentă esențială a calității vieții, sunt necesare resurse, iar acestea trebuie utilizate excluzându-se arbitrariul, după o corectă definire a strategiilor și priorităților de dezvoltare, pentru eliminarea sau măcar reducerea dezechilibrelor și disfuncțiilor ce se manifestă în viața orașului, a zonelor sale, cu respect pentru valorile trecutului și cu conștiința consecințelor pe care orice intervenție de azi în arhitectură și urbanism le are nu numai acum, ci și pe termen lung.

În spiritul rolului formativ, educativ asumat, ca spațiu de intersecție al practicii cu critica de arhitectură/urbanism și

ȘERBAN CANTACUZINO (1928-2018) MODELUL NOBLEȚEI

de arh. Virgiliu ONOFREI
coar. arh. Virgiliu ONOFREI

Pe 22 februarie Ambasada României în Marea Britanie anunța încetarea din viață a arhitectului Șerban Cantacuzino. Știrea a fost reluată și de Institutul Cultural de la Londra, anadua Pro Patrimonia-România, de instituții și organizații ale și profesionale din țară.

De fiecare dată, anunțul era însoțit de prezentarea lilor sale ca arhitect și om de cultură, atât de implicat în nerea acțiunilor de protejare a patrimoniului arhitectural și al siturilor istorice în lume, în Europa Centrală și de Est, în Asia și în America.

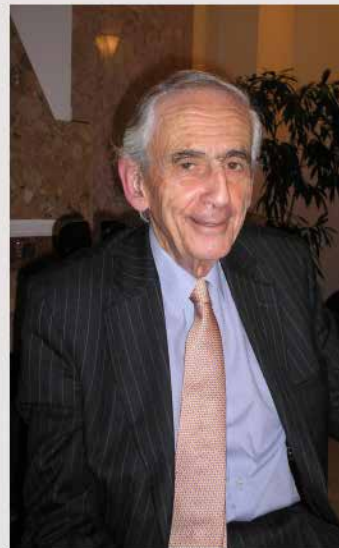
Presă, la rândul său, a oferit date despre viața și tatea lui Șerban Cantacuzino „părinte exilat”, cum titra blicatie, prinț a cărui genealogie, ca fiu al lui George Cantacuzino, avea rădăcini în timpurile de glorie ale țării. Mult, probabil, îl descopereau abia acum pe acest om de cultură român.

L-am întâlnit pentru prima dată la București, la începutul anului '90, când ne-a făcut cunoștință Alexandru Beldiman, ședintele de atunci al Uniunii Arhitecților.

Un bărbat înalt, zvelt, elegant, distins. O discuție scurtă, politețe convențională. Am păstrat în minte mai ales il său încă tânăr, deschis, lămurat de o frunte înaltă și itatea baritonă a vocii.

Așa aveam să-l văd și mai târziu, de câte ori l-am înit. Anii au trecut, umeri i s-au mai lăsat, culele vârstei umbrat fruntea, dar eu îl vedeam în aceeași lumină dintâi.

Știa că Școala de Arhitectură a Politehnicii din Iași, scută în 1990 cu un nou statut, purta numele lui G. M. cantacuzino. Nu a făcut nici un comentariu atunci, la prima nire, dar în 1992, când Sanda Știrbe, mama sa, a murit, scris cât de bucurată a fost ea aflând de acest semn etuire pentru memoria lui G. M. Cantacuzino.

Nr. 33 raporta 2018

L-am invitat să vină la Iași, a promis că o va face. A și venit de mai multe ori, așa încât am putut să-l sc bine.

Pentru mine, admirator al lui G. M. Cantacuzino, faptul a fiu acestuia reprezenta o certificare a calităților sale, pecete de pe un vechi hrissos pusă pe o filă nouă. Am is însă curând că Șerban Cantacuzino putea fi apreciat mirat pentru ce era el însuși.

A vizitat școala, le-a vorbit studenților, s-a interesat oblemele noastre. Era perioada de început, școala era rată în Facultatea de Construcții, abia în 2003 avea să iă facultate distinctă în cadrul Politehnicii, și problemele mari. L-am spus că ne lipsesc cărțile și revistele noi sau spiator Xerox, de pildă. Nu peste multă vreme, școala a f din Anglia un astfel de aparat, nou, donat de a unui de arhitecți britanici printre care și Norman Foster.

De atunci, în discuțiile cu el privind școala nu l-am spus niciodată despre problemele noastre, altfel riscam venim prea cunoscuți în lume. Ca urmare, dint-odată, a avea tot ce-i trebuia... Relatez întâmplarea asta u a se înțelege cât era de binevoitor și gata să ajute. Comentarii, fără să spună ce are de gând să facă, a it problema și a acționat.

În acea primă vizită a fost, de asemenea, primit de politul Daniel, acolo unde G. M. Cantacuzino își trăise i ani și desăvârșise ansamblul mitropolitan al Iașului, a întâlnit la Casa Pogor (Muzeul Literaturii Române) cu un, arhitect, oameni de cultură și gazetari, dormia să-l și să-l asculte.

În toate aceste împrejurări l-am găsit mereu același, m de o noblete înnăscută, cald și disponibil dialogului, în același timp reținut, păstrând o anumită distanță protectoare.

Deși mai mereu se făcea aluzie la originea princiă a acuzinilor, chiar dacă nu se știa bine despre ce e vorba, edei la el nici urmă de afectare, firescul, naturala, ștatea abitudinilor sale la urma urmei, vorbeau ele e despre nobletea lui autentică.

Ce care îl cunoscuseră pe George Matei Cantacuzino ărturaseau surprinderea văzând asemănarea dintre fiu și, înfățișarea, mersul, chiar și vocea părându-le a fi iși. Cred că li făcea plăcere să-l audă spunând aceasta, școlta în tăcere.

Intellectual extrem de cultivat, născut la Paris și educat șgia, vorbea patru limbi, îi erau familiare sferile înaltei școlii cu rigoriile ei de protocol și era o personalitate itată în elita arhitecturii occidentale, dar în astfel de iri se adapta totuși cu ușurință și simplitate la xt, răspunzând netulburat, cu calm, chiar și unei trviti neinspirate a cuiva.

2018 raporta Nr. 33

al confruntării de idei, revista a găzduit și o pagină a școlii.

În acest sens, numerele 33-36 din anul 2018 sunt dedicate învățământului de arhitectură/urbanism, Facultății de Arhitectură Iași, studenților și profesorilor săi, în special.

Plecând de la ideea de repere ale calității, seria de STUDII se deschide în nr. 33/2018 al revistei *Repere* cu un articol de excepție al domnului arhitect Virgiliu Onofrei, ce ne aduce în prim plan o personalitate marcantă a arhitecturii românești; „Șerban Cantacuzino (1928-2018) - Modelul Nobleței”.

În continuare, articolul „Când și de ce arhitectura?”, interviul luat domnului arhitect Virgiliu Onofrei, reușește să redea succint o activitate profesională complexă, dar și factorii care au susținut această activitate: înțelegerea arhitecturii și apropierea de ea, pasiunea, modelele și mentorii din domeniu, experiența atât ca profesor, arhitect

de planșetă sau arhitect în administrație.

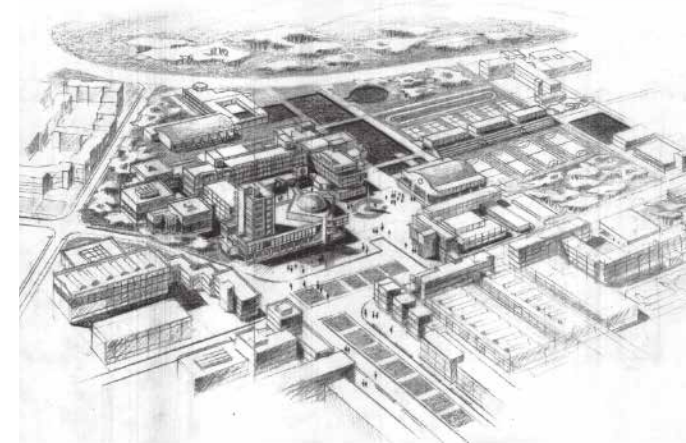
În cadrul numărului *Repere* 33/2018, arhitectura prin ochii copiilor și adolescenților ne este dezvăluită prin articolele arhitecților Vera Marin, Ana-Karyna Dornescu și Mircea Țibuleac. Experiențele trăite de participanții la *Urban Up* - mediu construit pentru liceeni (București), *De-a Arhitectura*, curs opțional și extra-curricular (Iași), *De-a Arhitectura mini* (Sibiu) sunt prezentate în paginile revistei de-a lungul celor trei articole.

Locul școlii, al mediului de învățare este evidențiat în articole precum „Spațiul educațional interactiv” și „Despre inspirație și educație”.

Diferitele concepte arhitecturale precum arhitectura de waterfront, siluetă urbană, vegetal și antropoc, monumente și memoriale se regăsesc pe rând în paginile numărului 33.

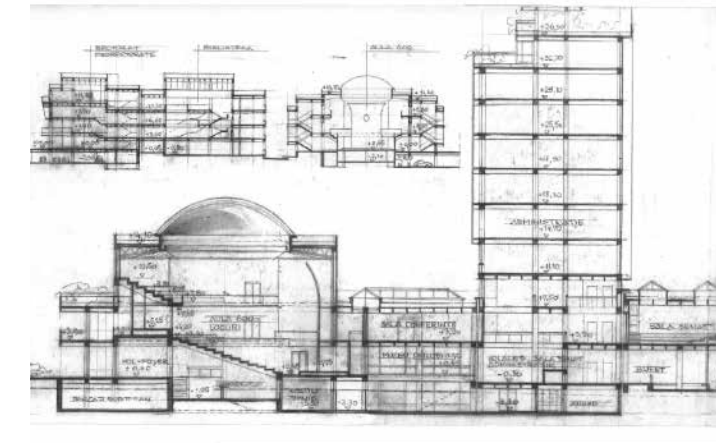
ili și proiecte pentru zona centrală a Universității Tehnice

Nr. 33 raporta 2018

FATADA SUD EST 1-200

2018 raporta Nr. 33

Pagina dedicată școlii de arhitectură dezvăluie proiecte de diplomă ale studenților arhitecți ai Facultății de Arhitectură „G. M. Cantacuzino” Iași.

Repere 34/2018 identifică prezența arhitecturii în viața de zi cu zi. Plecând de la urbanismul parametric și cel tactic, de la locuirea colectivă și arhitectura vernaculară, revista ne poartă spre funcția formatoare a arhitecturii, spre arhitectura senzorială și cea adaptativă, dar și spre recuperarea trecutului recent.

Repere 35/2018, al treilea din seria Studii, exemplifică efortul studenților arhitecți prin lucrările de dizertație. Acestea fac referire la diferite situri, precum și la modalitățile de recuperare și reintegrare în concretul realității.

În Repere 36/2018 sunt prezentate eforturile arhitecților în domeniul cercetării. Astfel sunt analizate arhitectura cinetică, dar și simbolismul formelor geometrice, traseele

pietonale și cele comerciale. Este cuprinsă în acest număr o analiză urbană a unui amplasament din orașul Iași, precum și un proiect de diplomă în cadrul secțiunii dedicate școlii.

De-a lungul celor 10 ani revista a beneficiat de cofinanțare din partea Uniunii Arhitecților din România și a Ordinului Arhitecților din România, fiind promovată proiect cultural pentru accesarea fondurilor din Taxa Timbrului de Arhitectură.

Operatorul cultural este filiala IAȘI a Uniunii Arhitecților din România, iar pentru a fi un instrument activ al schimbării în bine, revista a trebuit să excedă limitele stricte de informări și să devină spațiul stimulator al schimbului de idei, al afirmării diversității de opinii și puncte de vedere, care pot fi extrem de fertile dacă își asociază argumente profesionale temeinice și resping subiectivismul excesiv, viciat de resentimente și frustrări personale.

REVISTA
PRESEI

SINTEZĂ PERIODICĂ ONLINE

Membrii Uniunii Arhitecților din România sunt informați, periodic, despre modul în care presa scrisă reflectă diversele domenii ale culturii din România. Acest tip de comunicare se face prin **revista presei**. Din păcate, arhitectura este puțin prezentă în paginile publicațiilor zilnice sau săptămânale, așa cum puțin prezentă este chiar în paginile unor publicații cu pronunțat caracter cultural.

Prin **revista presei** s-a încercat, pe cât posibil, transmiterea către membri a celor mai interesante informații, evenimente, programe și activități din domeniile culturii, educației, cercetării, istoriei. Au fost incluse în **revista presei** și articolele critice față de unele măsuri discutabile/controversate întreprinse atât de autorități ale administrației publice locale sau centrale, cât și de persoane fizice sau juridice în domeniul executării lucrărilor de construcții.

Dintre toate publicațiile consultate au atras atenția *Cotidianul*, *Adevărul de Tulcea* și *Hotnews*. În *Cotidianul* am apreciat articolele scrise de dna Magdalena Popa Buluc, iar în *Adevărul de Tulcea* articolele scrise de dna Sânziana Ionescu. Prin dna Catiușa Ivanov, *Hotnews* a excelat în ultimii ani în articole critice despre inițiative, demersuri sau intervenții controversate în domeniul arhitecturii și construcțiilor din București.

Autor: Adriana TĂNĂSESCU

Imagini din articolul „Expoziția Brâncuși. Sublimarea formei”, scris de dna Magdalena Popa Buluc în ziarul *Cotidianul*

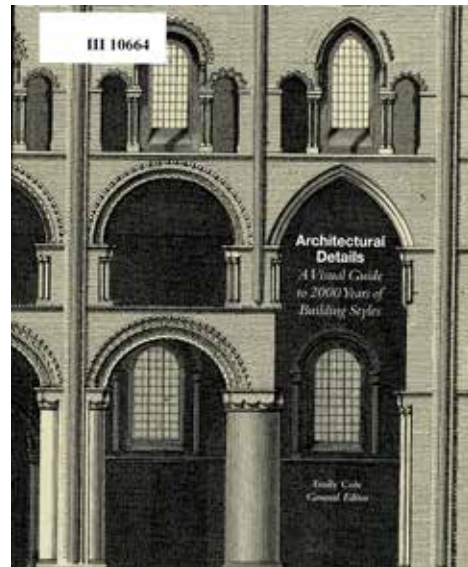
Imagini din articolul „Imagini de vis din Munții Măcinului. Peisajele minunate ale naturii, colorate într-un infinit de nuanțe”, scris de dna Sânziana Ionescu în ziarul *Adevărul de Tulcea*

Imagini din articolul „Culmea urbanismului: cum să construiești un bloc de 8 etaje cu autorizație pentru 6 etaje”, publicat de dna Catiușa Ivanov la *Hotnews*

TITLURI
NOI

MAREA BRITANIE

Autor: Olimpia Sultana

Architectural details: a visual guide to 2000 years of building styles.
Emily, Cole. - Lewes, East Sussex: Ivy Press, 2017.

O excepțională enciclopedie de arhitectură într-o călătorie grandioasă printre capodoperele arhitecturale din întreaga lume și de-a lungul istoriei, de la Egiptul Antic până la Revoluția Industrială, de la operele unor arhitecți atât de variați ca Amenhotep, Palladio, Vitruviu și Christopher Wren.

În acest context, cronologia stilurilor arhitecturale începe cu arhitectura ce evoluează de la construcțiile de mari dimensiuni (temple, piramide), la eleganța coloanelor grecești, urmărind evoluția arhitecturii, în cunoașterea uneia sau alteia dintre perioadele istorice, în înțelegerea și aprecierea întregului fenomen arhitectural, al culturii unei epoci trecute sau prezente, a personalității arhitecților etc.

Architectural details reprezintă și un studiu complet, ilustrat cu detalii arhitecturale ce pun în valoare unicitatea fiecărei clădiri, care acoperă și îmbină elementele comune ale arhitecturii: coloane, turnuri, arcade, uși, ferestre, fronturi și poduri, acoperișuri, bolți și scări.

Volumul conține și un glosar de termeni care oferă un punct de referință rapid, prezentând definiții succinte, din diverse tratate de arhitectură din secolul al XVIII-lea și al XIX-lea, dicționare și studii arheologice și topografice. Fiind scrisă într-un stil accesibil, lucrarea poate constitui o lectură plăcută și utilă pentru toți cei interesați de arhitectură, în general, de viața și activitatea personalităților din acest domeniu, în particular.

A critical history of contemporary architecture: 1960-2010/ [edited] by Elie G. Haddad and Davis Rifking. - London: Surrey: Ashgate, 2015.

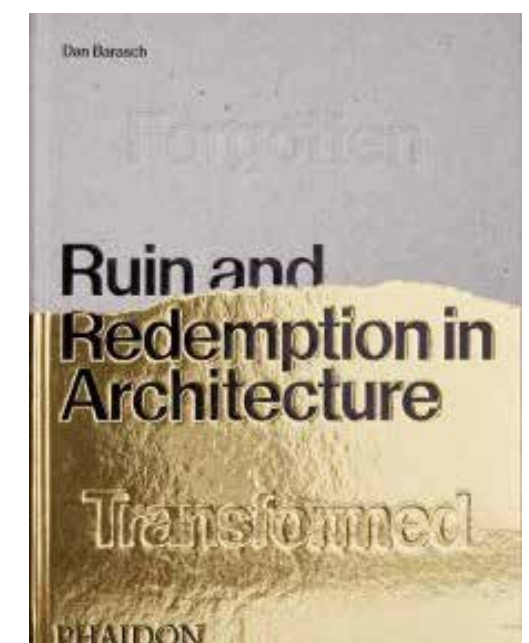
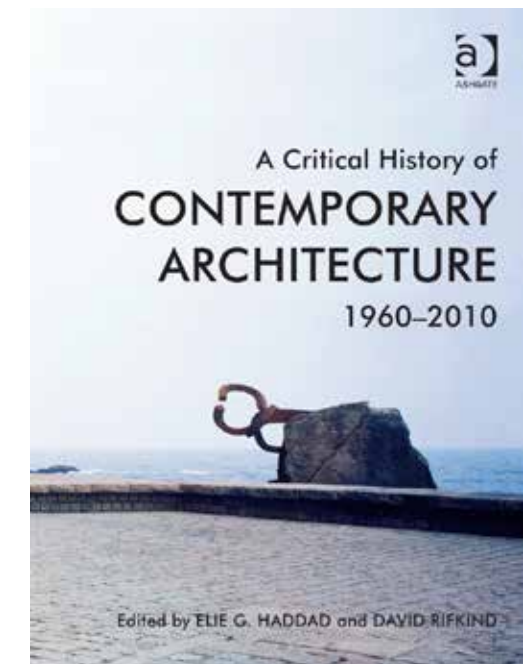
În mijlocul acestui „mozaic” cultural sunt reuniți experți în domeniu: arhitecți, urbanisti, sociologi, filosofi, istorici ai artei și ai culturii, ce oferă o imagine de ansamblu asupra evoluției arhitecturii din 1960 până în 2010. Alegerea acestei perioade nu este un absolut și nu implică faptul că dezvoltările arhitecturale în jurul lumii s-ar fi schimbat în mod radical în acest moment, ci doar că perioada aceasta a fost folosită ca punct de reper față de care au fost analizate tendințele ulterioare din arhitectură. De asemenea, lucrarea propune un sondaj asupra mișcărilor majore în arhitectură după 1960 și unul geografic care acoperă o gamă largă de teritorii din întreaga lume. Fiecare capitol este scris de un expert în domeniu, urmând o abordare critică a dezvoltărilor arhitecturale și urbane din fiecare zonă.

Cartea reflectă diferitele perspective ale autorilor, dar încearcă, de asemenea, să schițeze linia de mijloc între istoriile „estetice” care examinează arhitectura doar din punctul de vedere al aspectelor formale și istoriile „ideologice” care presupun o critică ce deseori duce discuția spre aspectele materiale.

Pentru unii istorici, condiția contemporană reprezintă doar o fază „târzie” a proiectelor moderniste, pentru alții, confirmă prezența noastră într-o adevărată fază post-modernistă, care a fost anterior reprezentată, în mod greșit, ca o întoarcere la historicism și neo-clasicism. Pe de altă parte, ca orice fenomen complex, arhitectura modernă poate fi privită din numeroase unghiuri de vedere. Însurarea acestora nu poate decât să lărgască orizontul cunoașterii, după cum scrierea unei istorii în progres rămâne o construcție temporară, un proiect incomplet și precar, supus condițiilor în continuă evoluție ale prezentului.

Ruin and Redemption in Architecture. Daniel Barasch. - London; New York: Phaidon Press Ltd, 2019.

Volumul surprinde drama impresionantă a spațiilor abandonate, uitate și distruse, precum și transformările extraordinare care le pot readuce la viață - demonstrând faptul că reconversia arhitecturală are frumusețea și puterea de a schimba vieți, comunități și orașe din întreaga lume. Diversitatea clădirilor abandonate este prezentată prin exemple din întreaga lume și confirmă ingeniozitatea extraordinară a transformării lor

de către cei mai mari designeri și arhitecți din secolele al XX-lea și al XXI-lea: Marcel Breuer, Louis Sullivan și Frank Lloyd Wright - precum și transformări extraordinare ale unor maeștri contemporani precum Jean Nouvel, OMA, Thomas Heatherwick și Herzog & de Meuron. De asemenea, veți descoperi povești fascinante din spatele unor proiecte de înaltă calitate.

Dar cel mai bine ar fi să privim spre exemple concrete:

Miracolul suspendat din **Manhattan - High Line din New York**, construit în 1934, abandonat în 1980, devenind o relictă urbană. La aproape un deceniu după ce autoritățile municipale au încercat să dărâme High Line, aceasta se transformase în unul dintre cele mai inovatoare și mai tentante spații publice din New York City și poate chiar din SUA. Treimea sudică, între străzile Gansevoort și 20 Vest, traversând Tenth Avenue, s-a deschis în vara lui 2009. Coloanele de oțel negru, care cândva susțineau șinele de tren abandonate, susțin acum un parc suspendat - promenadă pietonală, piață orășenească și grădină botanică.

Galeriile de la **Tate Modern din Londra** sunt găzduite într-o clădire enormă din cărămidă care, în trecut, adăpostea Centrala Electrică Bankside. Proiectată de Sir Giles Gilbert Scott și construită între anii 1947 și 1963, transformată de arhitecții elvețieni Herzog și Meuron, galeria națională de artă modernă a Regatului Unit face parte din grupul Tate (alături de Tate Britain, Tate Liverpool, Tate St. Ives și Tate Online). Muzeul Tate Modern este unul dintre cele mai mari muzee ale artei moderne și contemporane din lume, și-a deschis porțile în această locație în luna mai a anului 2000, devenind atracția principală a lumii artistice londoneze.

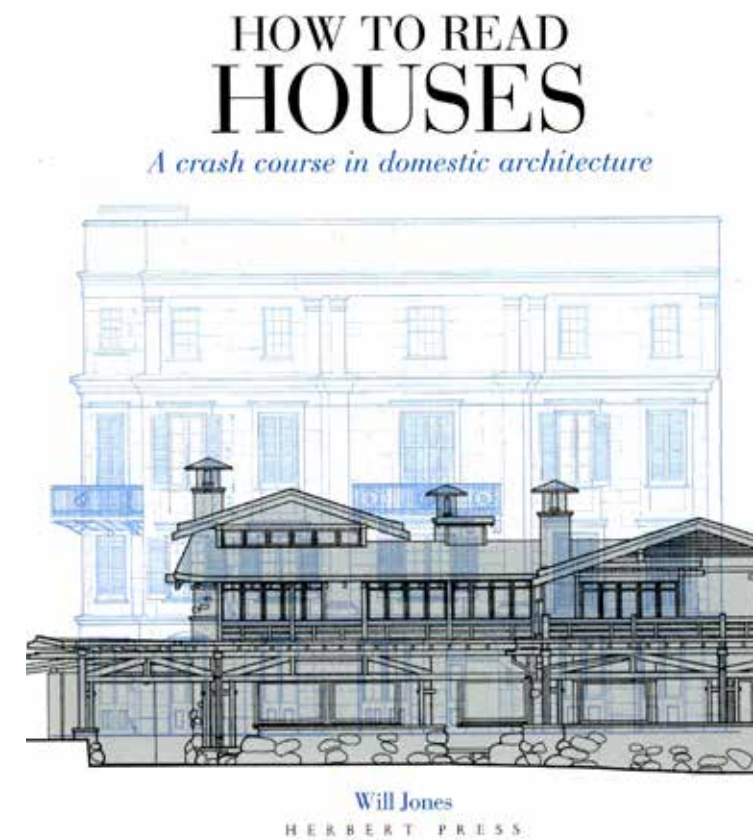
MOCAA - Zeitz Museum of Contemporary Art Africa. Intervenția arhitecturală a biroului londonez de arhitectură Heatherwick Studio e o conversie a Complexului Silozurilor de Cereale, o clădire industrială din anii 1920 în care se strângea tot porumbul din Africa de Sud și care a ieșit din uz încă din anul 1990. Ansamblul industrial, un landmark pentru identitatea și trecutul orașului Cape Town, a devenit acum un elegant spațiu muzeal creat de arhitectul Thomas Heatherwick, fondatorul Heatherwick Studio.

How to read houses: a crash course in domestic architecture. Will Jones. - London: Quarto Publishing; New York: Rizzoli, [2017].

Un ghid indispensabil pentru orice iubitor al clădirilor frumoase. Structura acestui ghid oferă posibilitatea de a înțelege măreția arhitecturii și de a se bucura de frumusețea unei clădiri. În plus, cartea pune în lumină realizările unor constructori, arhitecți și ingineri, precum și varii trăsături estetice ale anumitor perioade și curente în arhitectură, originile și funcțiile unor detalii arhitectonice precum podele, uși, arce, porți, portaluri sau arcade. Fiecare curent artistic este explicat în termeni simpli ce îl fac accesibil cititorului obișnuit, simplului admirator. În plus, veți găsi sursele și influențele stilistice, o listă cu cei mai importanți arhitecți ale căror lucrări aparțin curentului descris, unde remarcăm câteva exemple de construcții:

- *Villa Savoye* - una dintre cele mai importante contribuții la arhitectura modernă a secolului al XX-lea, proiectată și construită de arhitecții elvețieni Le Corbusier și vărul său, Pierre Jeanneret, aflată la periferia Parisului, Franța, între 1928 și 1931;

- *Casa și muzeul Mark Twain din Hartford, Connecticut*, a fost casa lui Samuel Langhorne Clemens și a familiei sale din 1874 până în 1891, proiectată de Edward Tuckerman Potter și construită în stilul înalt gotic american.

ARH. BOGDAN NICULESCU DUVĂZ (1948-2019)

Prezență discretă, dar semnificativă, cu o atitudine categorică, Bogdan Niculescu Duvăz a fost unul dintre cei mai importanți arhitecți din politica postdecembristă, contribuind substanțial la crearea României democratice.

Arhitectul, revoluționarul și politicianul Bogdan Niculescu Duvăz s-a născut la București, pe 14 decembrie 1948. Absolvent al Institutului de Arhitectură „Ion Mincu” din București în anul 1977, a fost arhitect la Institutul de proiectări Tulcea (1977-1978), designer la Centrul de cercetări pentru articole casnice din București (1978-1984) și arhitect-designer în cadrul colectivului de corpuri de iluminat condus de arh. Florian Dimitriu, la Institutul *Carpați* București (1984-1989).

În decembrie 1989, a participat activ la Revoluția Română, devenind membru fondator al Frontului Salvării Naționale (FSN) și, ulterior, vicepreședinte al acestui partid. În perioada 1995-2003, a făcut parte din Partidul Democrat, ex-FSN, deținând funcția de vicepreședinte, iar din 2003 a devenit membru al Partidului Social Democrat.

A fost deputat, timp de 26 de ani, în toate legislaturile din perioada 1990–2016 și a făcut parte din guvernele conduse de Petre Roman, Victor Ciorbea și Adrian Năstase, ca ministru al tineretului și sportului, ministru pentru relația cu Parlamentul și ministru-delegat pentru relația cu partenerii sociali. Pe lângă administrația centrală, a activat și în administrația locală, în calitate de consilier municipal al Primăriei București, ales în anul 1992.

În Camera Deputaților, a avut o activitate intensă și constructivă, fiind membru sau președinte al Comisiilor pentru administrație publică și amenajarea teritoriului, politică externă, integrare europeană și afaceri europene. A deținut și funcțiile de vicepreședinte și chestor al Camerei Deputaților. Pe plan extern, a reprezentat Parlamentul României în cadrul delegației Parlamentului României la Adunarea Parlamentară a Francofoniei, în delegația României la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, precum și în diverse comisii ale Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (APCE).

A fost autorul multor propuneri legislative, printre care propunerea legislativă de revizuire a Constituției României - în acest sens fiind, în 2002, inițiatorul și coordonatorul Forumului Constituțional, proiectul de lege privind reorganizarea și funcționarea Academiei Oamenilor de Știință din România, proiectul de lege privind declararea zilei de 15 ianuarie *Ziua Culturii Naționale* și, mai ales, cel care a stat la baza adoptării Legii 184/2001 privind organizarea și exercitarea profesiei de arhitect, prin care s-a înființat Ordinul Arhitecților din România ca organizație de reglementare a profesiei de arhitect.

Bogdan Niculescu Duvăz a fost distins cu **Ordinul Național Serviciul credincios în grad de Cavaler**. Meritele sale deosebite în activitatea politică și parlamentară au fost apreciate de către colegii de partid cu care a colaborat de-a lungul timpului.

Astfel, Petre Roman (fost premier) a declarat că moartea lui Bogdan Niculescu Duvăz, „unul dintre oamenii Revoluției Române, un om și un politician cu clasă, inteligent și onest și un arhitect de excepție, este o pierdere considerabilă”. Acesta a mai subliniat și devotamentul său față de interesul național, menționând că, împreună, au construit în Partidul Democrat **„un proiect de Româniea**, despre care astăzi aproape nimeni nu mai vorbește”.

Traian Băsescu (fost președinte) a afirmat că dispariția lui Bogdan Niculescu Duvăz este „o pierdere pentru politica românească”, adăugând că el a fost unul dintre autorii transformării României, „parte a nucleului care a preluat Revoluția și a dus-o până la intrarea în istoria constituțională postdecembristă” și, probabil, una dintre cele mai importante persoane care au făcut trecerea de la Constituția comunistă la actuala Constituție.

Adrian Năstase (fostul premier) a spus că Bogdan Niculescu Duvăz a fost „un om politic adevărat, un arhitect, din toate punctele de vedere”.

Autor: Mariana IONESCU

ARH. EROL LUCIAN GAFAR (1955-2019)

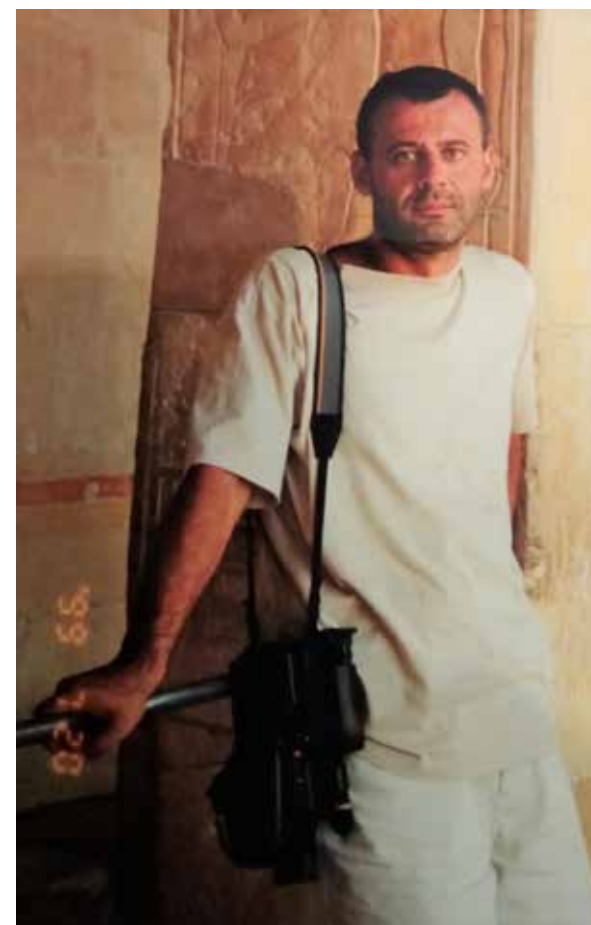
În vara lui 1976, tânărul **Erol Lucian Gafar** își citea, cu emoție și mândrie, numele pe lista celor admiși la Institutul de Arhitectură. Reușise! Reușise să fie admis, dar mai ales reușise să demonstreze familiei că poate și că trebuie să fie arhitect. Era de neconceput ca fiul profesorului universitar dr. M. Gafar să nu urmeze calea tatălui și să nu devină medic. **Erol** însă se născuse cu creionul în mână și își dorea să realizeze case.

Am fost colegi de grupă din anul întâi și cuplu de îndrăgostiți din anul doi. Mi-a fost greu, atunci, să trec de la a-i spune „Turcu” (porecla primită de la colegi în armată) la Erol și să îl determin să îmi spună Mihaela și nu „Cici”, numele pe care el mi-l dăduse pentru a mă deosebi de celelalte două Mihaele din grupă.

Am fost copiii de suflet ai dlui profesor Toma Olteanu, care ne-a îndrumat pașii pe tot parcursul facultății. Ne-a iubit, l-am iubit și respectat. Îmi amintesc cu nostalgie imaginea profesorului plimbându-se ca un cocoș mândru în cămăruța din mansarda școlii, în care pe pereți erau expuse planșele finalizate ale diplomelor. Era mândru de noi și avea de ce, diplomele au fost răsplătite cu nota maximă.

A urmat repartitia, așa cum era pe atunci - la Tulcea - la Secția Județeană de Proiectare și apoi transferul la București, eu la ISLGC și el la Institutul de Cercetare, Inginerie Tehnologică și Proiectare pentru metale rare și radioactive, unde, în numai câteva luni a devenit șeful atelierului de proiectare. Erol s-a ocupat de exploatarea de la Feldioara (Brașov), Crucea (Suceava), Vadu (Constanța). A avut răspunderea totală a tot ce au însemnat investițiile din zonă - grupuri sociale, hale și depozite, locuințe, amenajări exterioare, de la temă și concept, trecând prin proiectul de execuție și supravegherea șantierului și până la tăierea panglicii.

Anii '90 au adus însă un declin dramatic al institutelor de proiectare. **Erol** a refuzat să rămână într-un post călduț, să se facă că lucrează, pentru un salariu de mizerie. Și-a luat soarta în mâini. Pe atunci totul era posibil, ni se deschidea lumea, iar oportunitățile erau de nebănuț. Nu trebuia decât să îndrăznești să visezi. În '92 a înființat propria firmă. Au venit și primele comenzi - locuințe, showroom, amenajări magazine. Nu era mulțumit. Lumea se schimba, era o foame după bunuri de consum, așa că **Erol** a trecut cu înconștiența vârstei și cu puterea vizionarului către comerț internațional. Nu a uitat însă că este arhitect, astfel că toate călătoriile au însemnat și răgazuri pentru a contempla arhitectura, a studia istoria și religia locului și prilejul de a cunoaște lumi exotice, de a-și face nenumărați prieteni.

După câțiva ani s-a întors către meserie, de data aceasta însă de pe poziția de investitor, reușind să inițieze, să proiecteze, să execute investiții imobiliare, construind și pentru noi un nou cămin. În ultimii ani, s-a alăturat firmei de proiectare pe care eu o înființasem cu mai mulți colegi, ocupându-se cu pasiune de proiecte multiple - spitale, ansambluri rezidențiale, case de odihnă, școli, cu aceeași pasiune, responsabilitate și dragoste de meserie pe care le-a dovedit încă de la începutul carierei.

Neobosit căutător de lumi noi, visător romantic, pasionat de meserie, generos și bun, **Erol** a trecut prin viață cu zâmbetul pe buze, înconjurat de prieteni și iubit de familie.

A plecat dintre noi mult prea devreme, când încă mai avea visuri de îndeplinit, case de construit și nepoți de crescut.

Autor: **Michaela GAFAR**

COLEGIU DIRECTOR ȘEDINȚA COLEGIULUI DIRECTOR DIN DATA DE 05.12.2019

S-AU EMIS URMĂTOARELE DISPOZIȚII:

- Dispoziția Colegiului Director nr. 8/05.12.2019 privind achiziții de mobilier și lucrări la Centrele de Cultură Arhitecturală Sibiu și Calderon

SENAT ȘEDINȚA SENATULUI DIN DATA DE 12.12.2019

S-au dezbătut următoarele subiecte:

1. COMISIA ORGANIZATORICĂ:

Dl arh. Anton Staicu, coordonatorul comisiei - prezintă:

- Proiectul de Hotărâre de Senat cu privire la Regulamentul de desfășurare - Conferința Națională a Uniunii Arhitecților din România din anul 2020.
- Proiectul de Hotărâre de Senat cu privire la Regulamentul de desfășurare - Conferințe Teritoriale ale Sucursalelor Uniunii Arhitecților din România din anul 2020.
- Proiect de Hotărâre de Senat privind convocarea Conferinței Naționale din 2020.
- Proiect de Hotărâre de Senat privind Organizarea teritorială a Uniunii Arhitecților din România.
- Proiect de Hotărâre de Senat privind primirea de noi membri - este prezentată lista noilor membri.

2. COMISIA SOCIALĂ:

Dna arh. Doina Marin, coordonatoarea comisiei - prezintă:

- Raportul privind activitatea Comisiei Sociale din Uniunea Arhitecților din România, desfășurată între 01 ianuarie-30 noiembrie 2019.
- Proiectul de Hotărâre de Senat privind acordarea unor ajutoare financiare de urgență.

3. PATRIMONIU MOBIL (mijloace fixe și obiecte de inventar):

Dna contabil-șef, Nicoleta Aldea - prezintă:

- Aprobarea constituirii comisiei de casare a imobilizărilor corporale și necorporale, a materialelor de natura obiectelor de inventar, de dezasare a publicațiilor deteriorate și scoatere din gestiune a obligațiilor și creanțelor propuse.
- Aprobarea propunerilor de casare a imobilizărilor corporale și necorporale, a materialelor de natura obiectelor de inventar, de dezasare a publicațiilor deteriorate și scoatere din gestiune a obligațiilor și creanțelor propuse.

- Aprobarea procesului-verbal de valorificare a rezultatelor inventarierii aferente exercițiului financiar 2018.

- Aprobarea efectuării reevaluării imobilului din București sector 1, str. Dem Dobrescu nr. 5, proprietatea UAR, în vederea recalculării valorii impozabile.

4. În încheiere, la ultimul punct al ordinii de zi a ședinței, Diverse, dna director executiv, Adriana Tănăsescu - prezintă:

- Proiectul de Hotărâre de Senat privind aprobarea prețului Revistei Arhitectura.
- Proiectul de Hotărâre de Senat privind investiția din fonduri europene „Casa cu Blazoane”.
- Calendarul ședințelor C.D. și Senat pentru semestrul I 2020.
- Pentru trei membri ai UAR cu vârsta de peste 90 de ani se propune acordarea unor ajutoare financiare de urgență în valoare de 500 lei.

S-AU EMIS URMĂTOARELE HOTĂRÂRI:

- Hotărârea Senatului nr. 15/12.12.2019 privind primirea de noi membri.
- Hotărârea Senatului nr. 16/12.12.2019 privind convocarea Conferinței Naționale ordinare din 2020.
- Hotărârea Senatului nr. 17/12.12.2019 privind aprobarea Regulamentului de desfășurare - Conferințe Teritoriale ale Sucursalelor Uniunii Arhitecților din România din anul 2020.
- Hotărârea Senatului nr. 18/12.12.2019 privind aprobarea Regulamentului de desfășurare - Conferința Națională a Uniunii Arhitecților din România din anul 2020.
- Hotărârea Senatului nr. 19/12.12.2019 privind aprobarea acordării unor ajutoare financiare de urgență.
- Hotărârea Senatului nr. 20/12.12.2019 privind aprobarea procesului-verbal de valorificare a rezultatelor inventarierii pentru 2018 și a propunerilor de casare, scoatere din gestiune.
- Hotărârea Senatului nr. 21/12.12.2019 pentru aprobarea reevaluării clădirii monument istoric aflat în proprietatea UAR din str. Demetru Dobrescu nr. 5, București.
- Hotărârea Senatului nr. 22/12.12.2019 privind aprobarea prețului Revistei Arhitectura.
- Hotărârea Senatului nr. 23/12.12.2019 pentru aprobarea plății sumei de 14.464,32 lei conform procesului-verbal nr. 162821 din 09.12.2019 (Investiția la „Casa cu Blazoane”).
- Hotărârea Senatului nr. 24/12.12.2019 pentru aprobarea unor ajutoare financiare de urgență pentru trei membri UAR cu vârsta de peste 90 ani.
- Hotărârea Senatului nr. 25/12.12.2019 pentru modificarea și completarea Hotărârii Senatului nr. 6 din 21.03.2019 cu privire la delimitarea la nivelul țării a unităților teritoriale ale UAR pentru desemnarea delegaților și a candidaților la Conferința Națională din 2020.

ARHITECTURA

REVISTA UNIUNII ARHITECȚILOR DIN ROMÂNIA FONDATĂ ÎN 1906

CONCURS

**BULETINUL
INFORMATIV
AL UNIUNII
ARHITECTORILOR
DIN ROMANIA**

Caseta redacțională

redactare:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR
arh. Ioana Alexe - tehnoredactare
Ana Flutur - secretariat
Răzvan Hatea - fotografii
Claudia Ștefănescu - corectură

coordonator:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR

**www.uniuneaarhitectilor.ro/BIUAR
ISSN 1582-2117**

arh. Marina Macarie - sigla BIUAR

Se distribuie gratuit.

Contact

Centrul de Cultură Arhitecturală /
Secretariat /
Revista Arhitectura / Biblioteca
str. Jean Louis Calderon, nr. 48,
București, sectorul 2, cod 020038

Secretariat: tel. 021.315.60.73,
0737.01.77.85,
uar_contact@yahoo.com,
secretariat@uniuneaarhitectilor.ro

Revista Arhitectura: tel. 076.819.81.78,
076.819.81.79,
office@arhitectura-1906.ro

Biblioteca (program cu publicul):
L-V - 10:00-16:00, tel. 021.310.91.94,
biblioteca@uniuneaarhitectilor.ro

**DORIN ȘTEFAN ADAM
CURATORUL EXPOZIȚIEI
„ELEMENTE... uitate”**